

Giới thiệu Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!

Trích:

"Aaaaa...Thiệu Huy làm ơn hãy tỉnh lại, đừng ngủ" Tôi gào lên một cách tuyệt vọng.

Hắn nằm dưới nền nhà lạnh ngắt bản thủ nhưng nụ cười lại đẹp một cách rạng ngời.

"Anh không ngủ" Lanh Thiệu Huy thì thầm với tôi.

Mặc cho máu chảy không ngừng, hắn vẫn nhìn tôi đầy yêu thương. Hắn đưa tay vuốt tóc tôi. Nhìn chúng tôi lúc này thật giống như hai người đang yêu nói chuyện tương lai.

Nếu như không có vết xước trên mặt hắn, không có những giọt máu đỏ tươi rơi xuống thì tôi nhất định sẽ nghĩ rằng đây chỉ là một điều bất ngờ mà hắn muốn dành cho tôi.

Nhưng vốn dĩ, đó là sự thật. Sự thật là hắn vì một phát đạn mà ngã khụy xuống.

Hắn cười, cười đẹp như vậy. Nhưng không hiểu sao, nước mắt tôi cứ liên tục tuôn ra.

Máu và nước mắt...

Hòa quyện vào nhau. Cứ như vậy tạo thành một thứ hỗn hợp đẹp đến lạ thường. Cũng giống như tình yêu giữa hắn và tôi. Đẹp nhưng đầy đau đớn.

Hắn đưa bàn tay nhuộm đầy máu vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của tôi, từng chút một chút một.

Môi hắn mấp máy, không nói nên lời. Chỉ có thể thì thào qua hơi thở.

Tuy vậy, tôi vẫn cảm nhận được. Giọng hắn lúc đó trầm ấm, khiến tôi cả đời nhớ mãi không quên.

Hắn nói, "Ngoan, đừng khóc." Anh sẽ rất đau lòng.

Câu sau hắn nói rất nhỏ, rất nhỏ. Như đang thì thầm với chính mình.

Mà tôi nghe xong lại khóc lớn hơn như thể đang nhõng nhẽo với hắn, đang làm nũng với hắn.

Có trời mới biết tôi đau đớn đến thế nào. Cuối cùng tôi cũng biết được cảm giác nhìn người mình yêu ngã gục trong tay mình là như thế nào. Đau lắm! Rất đau!

"Thiệu... Thiệu Huy, xin đừng bỏ em. Làm ơn." Tôi ôm lấy thắt lưng của hắn thật chặt. Dường như chỉ có làm như vậy thì cảm giác nhói trong tim mới bớt đi một chút. Và dường như chỉ có làm như vậy thì mới có thể giữ lại hắn thêm một chút.

"Anh không bỏ em." Hắn nói xong liền dùng chút sức lực còn lại của mình đưa tay lên, xoa xoa khuôn mặt của tôi, mỉm cười. "Em đẹp như vậy, anh không nỡ bỏ em lại."

"THIỆU HUY." Tôi gào lớn. Tôi thực sự không biết làm gì hơn nữa. Tôi chỉ muốn... chỉ muốn gọi hắn. Tôi sợ cả đời sẽ không bao giờ có cơ hội gọi cái tên này nữa.

"Ngoan,... đừng làm ồn. Để anh... khụ, ngủ một lát. Lúc tỉnh dậy, anh nhất định sẽ cưới em." Lanh Thiệu Huy mỉm cười. Một nụ cười này của hắn in sâu trong tim tôi. Cho đến bây giờ, cho đến giờ phút này tôi vẫn có cảm giác tất cả mọi chuyện dường như chỉ mới xảy ra vào ngày hôm qua.

Lanh Thiệu Huy từ từ, từ từ nhắm mắt lại.

"Thiệu Huy, làm ơn,... đừng ngủ." Hắn vẫn nhắm mắt.

"Em muốn làm vợ anh. Xin anh... đừng ngủ..." "Em sợ lắm!"

Mí mắt hắn nặng trĩu, hoàn toàn chìm vào giấc ngủ... ngàn năm.

Thì ra yêu chính là như vậy. Thì ra đau lòng chính là như vậy. Thì ra thanh xuân tươi đẹp chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đồ Con rùa

#06.08.12.2016

Tạch...Tạch...Tạch...

Loạt máy móc, thiết bị hiện đại không ngừng kêu inh ỏi. Một màu trắng xóa bao trùm khắp cả không gian. Xa xa, người ra, người vào tấp nập không ngớt. Ai nấy đều bận rộn lo cho công việc của mình.

Cách đó khoảng mười mét, trên chiếc ghế bằng lông màu đỏ, một cô gái với mái tóc màu cà phê dài đến ngang lưng, xoắn nhẹ đang trầm tư cảm lấy chiếc cọ, tuốt lại khuôn mặt sớm đã xinh đẹp của mình.

Sống lưng thẳng tắp, hai chân bắt chéo, bàn tay như những diễn viên múa, liên tục uyển chuyển đưa qua đưa lại trên khuôn mặt.

Hàng lông mi đen dày, xoắn vút liên tục nhấp nháy lên xuống. Phía dưới mí mắt, hột gạo con nhỏ nhỏ như tô điểm cho khuôn mặt. Mũi cao thanh tú, môi mỏng đỏ chính là những gì còn sót lại.

Trên người cô, chiếc váy trắng hiệu JR như một lớp bóng, nhẹ nhàng bao bọc lấy cơ thể gầy gò, mỏng manh.

Cô từ từ đứng dậy, nắm lấy sợi dây chuyền hình dơi được nạm bằng kim cương rồi tiến ra khỏi phòng trang điểm.

"Quân."

Một tiếng gọi lớn vang lên, cô gái khựng người lại. Rất nhanh sau đó, cô khôi phục động tác, từ từ bỏ chiếc cọ xuống bàn trang điểm. Cả người chậm rãi quay người về nơi phát ra tiếng nói.

Tất cả động tác đơn giản thế nhưng cô lại phải mất hai phút mới thực hiện xong.

Chủ nhân của giọng nói đó là một chàng trai. Một chàng trai cao lớn với nụ cười mang đồng điệu. Trên người anh khoác bộ âu phục đen. Trong xa xa cứ như một pho tượng Apollo cường tráng.

Anh từng bước, từng bước tiến về phía cô gái. Tay anh cầm cuốn sổ cũ kỹ được bao bọc cẩn thận bởi bì trong suốt.

"Quân."

Đứng trước mặt cô, anh thận trọng gọi lại một lần nữa hai tiếng này. Lời nói đi kèm với hành động, anh đưa cuốn sổ ra trước mặt cô.

Cô gái đem dây chuyền trên tay đeo vào cổ, động tác nhẹ nhàng, khoan thai như thiếu nữ thời xưa. Khi đã chắc chắn sợi dây chuyền đã được cố định chắc chắn, cô gái mới từ từ đưa tay ra, nhận lấy quyển sổ đã bám bụi, miệng nói:

"Cảm ơn."

Xong xuôi hết mọi việc, cô ôm chặt quyển sổ vào lòng, xoay người rời đi. Nhưng...

"Em có biết đã bao lâu em không cười rồi không?"

Chàng trai bỗng cất tiếng khiến bước chân cô khựng lại. Cô không xoay người, không nói, cũng chẳng có hành động gì. Cứ như vậy đứng yên.

Như đoán trước được thái độ của cô, anh lẳng lặng thở dài một cái rồi chuyển ngay đề tài.

"Thượng Huy đã về rồi. Em không định đón nó sao?"

Lúc này, cô gái mới chậm rãi trả lời:

"Rồi cũng sẽ gặp. Gặp trước hay sau còn là vấn đề sao?"

Nói xong, cô dứt khoát rời đi. Mặc kệ người sau lưng cười khổ một mình:

"Đã năm năm. Năm năm em không cười."

Lại nói về cô gái được gọi là Quân. Sau khi cô kết thúc cuộc trò chuyện với chàng trai ở hành lang. Cô ngay lập tức tiến vào một phòng khác. Lúc cánh cửa vừa mới được mở ra, hàng loạt chiếc máy quay, máy chụp hình chuyên nghiệp liên tục nhấp nháy ánh đèn như chúa sơn lâm đang vồ lấy con mồi. Mà con mồi ấy chính là cô, Nguyễn Quân.

Ngay tức khắc, hai chàng trai trong bộ vest đeo kính đen lạnh lùng đến trước mặt cô, cố gắng dẹp đi mở hỗn loạn.

Một lúc sau, khi tất cả đã ổn định, Nguyên Quân mới từ từ tiến về khán đài, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế bông màu trắng, bàn tay trắng nõn đặt quyền sở cũ kia xuống, trầm tĩnh nhìn mọi thứ xung quanh đang diễn ra. Cô từ đầu đến cuối, một nụ cười cũng không có. Chỉ có lãnh đạm và lãnh đạm.

Bên cạnh cô, ở ghế bông màu đỏ, một cô gái khác đang cầm lấy micro, liên tục giới thiệu. Mà lọt vào tai cô chỉ duy nhất bốn từ "Tác giả Rùa Con".

Lúc này, cô mới từ từ đứng dậy, cúi đầu chào toàn thể mọi người ở phía dưới khán đài.

Khi Nguyên Quân đã ổn định trở lại ghế ngồi, cô gái tên Lục An được cho là MC kia mới cất lời mở đầu cho chương trình:

"Khi nhận được tin hiệu tham gia lời mời của Rùa, chúng tôi đã rất ngạc nhiên. Ngay sau khi tin tức này được công bố, chúng tôi nhận được rất nhiều câu hỏi từ phía fans hâm mộ của bạn. Có vẻ người yêu thích bạn rất nhiều."

Ngay sau đó, một tràng pháo tay lớn vang lên. Đây có lẽ là tin hiệu từ fans. Đúng là rất đông.

Lục An cười, tiếp tục theo kịch bản của chương trình, cứ như vậy quay sang Nguyên Quân, hỏi:

"Rùa, rất nhiều khán giả của chương trình muốn biết, rốt cuộc thì lấy cảm xúc từ đâu mà cô có thể viết ra hàng loạt tác phẩm xuất sắc đến như vậy?"

Nhận được câu hỏi, ánh mắt của cô bỗng chớp chớp rơi trên quyền sở cũ. Những kí ức xưa như cuốn phim được tua chậm.

Hình ảnh một cô gái trẻ với mái tóc ngắn đến vai cầm quyền sở hiện ra. Đó là một thiếu niên 17 tuổi trong bộ đồng phục trường học.

Tay của cô run run lật từng trang, từng trang giấy. Những hàng chữ cứ chạy dài, chạy dài cho đến khi thước phim kia kết thúc.

Trở lại với thực tại, nơi sân khấu với ánh đèn, nơi những con người ngồi ở phía dưới chờ đợi câu trả lời của cô.

"Đó là một quá khứ. Một quá khứ đẹp đến mức khiến tôi cả đời nhớ mãi không quên. Nhưng cho dù có đẹp đến mấy cũng phải đến hồi kết."

Nguyên Quân mở miệng, nói một cách mơ hồ.

Nhận được câu trả lời của cô, Lục An không mấy hài lòng, hỏi tiếp:

"Có phải là tình yêu thời niên thiếu không? Đó là cảm hứng sáng tác của cô ư?"

"Đúng vậy. Tôi và anh ấy tình cờ biết nhau trong một hoàn cảnh bất đắc dĩ. Anh ấy vô duyên vô cớ bị ăn một chiếc giày của tôi. Từ đó, cuộc sống của tôi bắt đầu thay đổi. Trước kia, nó vốn là một màu trắng nhạt nhẽo. Bỗng nhiên, chỉ vì anh ấy mà biến đổi rất nhiều màu. Màu hồng, màu xanh, màu đen và cả màu đỏ."

/

Ngồi trước màn hình ti vi cỡ lớn, một chàng trai với bộ quần phục màu xanh kích động không ngừng. Anh nhanh chóng đem áo khoác cùng với áo thun bên trong vứt qua một bên. Từ đó mà vết sẹo trái dài trên lưng hiện ra.

Đó là một chàng trai to lớn, vạm vỡ. Mái tóc màu đen được vuốt lên không quá cầu kì. Đôi con ngươi lấp lánh dán chặt vào màn hình, không rời đi cho dù là nửa giây. Môi mông liên tục nhấp máy, gọi lớn:

"Mẹ... Mẹ..."

Lúc này, một người phụ nữ trung niên bước ra. Nói là người phụ nữ trung niên nhưng bà chẳng khác nào gái đôi mươi. Mái tóc màu đen dài ngang lưng xoắn nhẹ, cả khuôn mặt phúc hậu nhưng lại có phần nghiêm nghị.

Bà nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh con trai, nắm lấy tay anh, từ từ hỏi:

"Sao vậy?"

Chàng trai vẫn rất kích động. Bàn tay hướng về phía màn hình lớn, nơi hình ảnh cô gái ôm chặt lấy quyền sở hiện ra. Môi không ngừng nhấp máy liên tục.

"Mẹ, là cô ấy. Đó chính là cô ấy."

Theo hướng tay của anh, bà nhìn vào màn hình. Khi thấy thân ảnh mảnh mai kia, bà mỉm cười hiền hậu.

"Mẹ, chúng ta trở về đi. Con không muốn là kẻ thất hứa." Chàng trai mỉm cười, ánh mắt nhìn người phụ nữ nữa với vẻ cầu khẩn.

"Ừ, đã đến lúc trở về rồi." Người phụ nữ xoa đầu con trai.

Chàng trai nhận được câu trả lời của mẹ liền mỉm cười hài lòng.

Ánh mắt anh lại dán mắt vào màn hình phẳng. Trong mắt ngoại trừ yêu thương thì chỉ có yêu thương. Lúc này, môi mông lại một lần nữa mấp máy. Như thì thầm với chính mình cũng như nói với người con gái xinh đẹp trong màn ảnh.

"Anh tin rồi. Ba lần sóng gió đều đã trải qua. Lần này nhất định cùng em sống đến răng long đầu bạc. Vĩnh viễn không xa rời."

/

"Một quá khứ đẹp như vậy. Nhưng tại sao tất cả tác phẩm của cô đều có kết cục bi thảm như vậy?"

Một lần nữa, Lục An lại đặt ra câu hỏi. Mà câu hỏi này chính là mấu chốt của toàn bộ vấn đề.

Nhắc đến tác giả Đồ Con Rùa, không ai là không biết. Đó là một tác giả lưng danh với hàng loạt cuốn tiểu thuyết được xuất bản và được chuyển thể thành phim.

Tuy nhiên, tất cả các tác phẩm của cô đều có chung một đặc điểm chính là cái kết, nam chính luôn chết một cách cô độc và đau đớn nhất. Dường như những đau đớn, tổn thương mà tác giả gánh chịu đều đổ lên người nam chính.

Đó là một nét đặc trưng, cũng là một câu hỏi mà các độc giả của cô đều luôn thắc mắc.

"Như tôi đã nói, cho dù câu chuyện có hay đến mấy thì cũng phải có dấu chấm hết. Người đó độc ác để tôi tồn tại một mình. Tôi chỉ muốn anh ấy gánh chịu tất cả."

"À, thì ra là vậy. Còn có một độc giả nữa rất muốn biết, bút danh Đồ Con Rùa từ đâu mà ra? Và tên thật của cô là gì?"

Nghe câu hỏi này, môi mông của Nguyên Quân bỗng nhiên cong lên một chút, cô nhẹ nhàng nắm lấy sợi dây chuyền hình con rùa trên cổ, đôi mắt như phủ sương liên tục nhìn về phía quyền sở hữu.

"Người khác thường gọi tôi là Nguyên Quân. Người tạo ra một tác giả lưng danh hiện tại gọi tôi là Đồ Con Rùa."

"Chẳng phải ý người đó là tác giả chậm như rùa sao?"

Đây chỉ là một lời trêu đùa của Lục An. Tuy nhiên, ngoài dự định, Nguyên Quân lặng lẽ gật đầu.

Lục An có chút bất ngờ, nhưng cô nhanh chóng lấy lại phong độ, một lần nữa đặt câu hỏi.

"Trên trang fanpage do fanclub của bạn quản lý đã đăng một status, nguyên văn là: Rùa, chị có thể tiết lộ một chút về quá khứ của chị không. Ví dụ như chuyện tình ái dài. Hoặc giả có thể viết nó thành một cuốn tiểu thuyết. Toàn thể fans rất mong chờ."

Đây hẳn là mong muốn của toàn thể độc giả yêu mến bạn. Hy vọng bạn có thể thực hiện."

Lúc này, không hiểu sao, một nụ cười mà suốt năm năm cô đánh mất lại hiện lên. Cô mỉm cười, mỉm cười một cách nhẹ nhàng. Lộ ra đồng điều xinh đẹp.

Quá khứ năm đó ư, rất thơ mộng cũng rất bi thương.

Cô ngừng đầu, nhớ lại quá khứ năm xưa. Nhớ về hình ảnh một chàng trai vì cô mà bị phạt, vì cô mà đánh nhau, vì cô mà vứt bỏ đi cơ hội phát triển tương lai. Và hơn hết, vì cô mà không còn được thấy ngày mai.

Hình ảnh một chàng trai tay cầm gậy gỗ, tiến từng bước vào nhà hoang, ngang nhiên, anh hùng. Ánh mắt lạnh lẽo của anh đảo khắp cả căn phòng, khi nhìn thấy thân ảnh cô bị treo trên ghế, ánh mắt lập tức biến thành bi thương, xót xa, đau lòng và yêu đến rạn nứt tim gan.

Người con trai đó vốn luôn yêu thương cô như vậy.

Anh đi đến, cứu cô thoát khỏi nhà hoang đó. Nhưng,... Anh lại vì một phát súng mà ngã gục lên giữa nên nhà lạnh ngắt.

Máu tươi liên tục chảy. Nhưng anh vẫn mỉm cười. Mỉm cười nhìn cô đầy yêu thương. Anh đưa tay ra, để đầu cô nằm trên tay mình. Tư thế thật giống hai người yêu nhau đang nằm trên thảm cỏ, nghĩ về tương lai.

Nếu không có những vết xước trên khuôn mặt anh, không có những giọt máu tí tách rơi bên ngực trái của anh, không có nước mắt mặn chát của mình, cô nhất định sẽ nghĩ đây chỉ là một bất ngờ mà anh muốn dành cho cô.

Nhưng vốn dĩ, đó là sự thật.

Anh cười, cười đẹp như vậy. Nhưng không hiểu sao, nước mắt cô cứ liên tục tuôn ra.

Máu và nước mắt...

Hòa quyện vào nhau. Cứ như vậy tạo thành một hỗn hợp đẹp đến lạ thường. Cũng giống như tình yêu giữa anh và cô.

Anh đưa tay nhuộm máu, vuốt ve khuôn mặt thanh tú của cô, từng chút một chút một.

Môi anh mấp máy, không nói nên lời. Chỉ có thể thì thào qua hơi thở.

Tuy vậy, cô vẫn cảm nhận được. Giọng anh lúc đó trầm ấm, khiến cô cả đời, nhớ mãi không quên.

Anh nói:

"Ngoan, đừng khóc."

Nhưng cô lại chẳng hề nghe lời anh, cứ như vậy khóc ngày một lớn hơn. Lớn thật lớn. Như thể đang nhõng nhẽo với anh, đang làm nũng anh. Lúc đó, cô nhìn thấy môi anh mấp máy, anh nói rất nhỏ, như đang thì thầm với chính bản thân anh. Nhưng cô nghe thấy: "Anh sẽ rất đau lòng."

Anh nói:

"Anh không đau."

Cô lại chẳng phải là đứa ngốc. Cô biết anh rất đau, rất rất đau. Nhưng đau đớn ấy là da thịt. Ngược lại, tim anh rất hạnh phúc. Hạnh phúc vì đã cứu được cô.

Anh nói:

"Anh rất mệt, để anh ngủ. Khi ngủ dậy, anh nhất định sẽ cưới em!"

Nhưng.... anh đã không bao giờ tỉnh lại.

Cứ như vậy, đoạn quá khứ kia lại hiện về. Môi mông cô mấp máy, từ từ kể:

"Đó là một câu chuyện dài. Vào mùa thu năm 20xx, khi tôi còn là một thiếu niên 17 tuổi....

HẾT CHƯƠNG 1

[Hello các bạn thân yêu, Nguyên Diệu đã quay trở lại trong bộ truyện mới cực mới.

Đây là một loại truyện khác thật khác so với các truyện có motip cũ. Đây cũng là bộ truyện mà Nguyên Diệu đặt kì vọng nhất. Hy vọng nó sẽ thành công rực rỡ. Ahiii.

Và khi đọc truyện, mong các bạn bình luận, góp ý để Nguyên Diệu sửa lỗi nhé. Còn nếu hay thì đừng quên LIKE cho tác giả lấy động lực viết chương mới nè.

Sau cùng, Nguyên Diệu chân thành cảm ơn độc giả đã ủng hộ và theo chân Nguyên Diệu trong suốt những bộ truyện đã qua. Hy vọng với bộ truyện mới này sẽ là để lại một dấu ấn to lớn trong lòng độc giả. Một lần nữa, xin chân thành cảm ơn.]

#NguyênDiệu

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Kể lậ dĩ

Đối với tôi, mùa thu có lẽ chính là mùa đẹp nhất trong năm. Nó không mang cái lạnh lẽo của mùa đông, cũng chẳng mang cái nóng nực của mùa hè, lại chẳng phải cái ẩm áp của mùa xuân mà nó chính là sự kết hợp của ba mùa trên.

Mùa thu chính là một cơn gió mát thổi qua. Chính là một trận mưa ào. Cũng chính là một cái nắng nhẹ. Nó không quá cầu kì, lại thanh đạm, nhẹ nhàng. Cũng giống như cuộc sống của tôi.

Yên bình, thanh tĩnh đến phát chán.

Đã từng có lúc tôi muốn biến đổi cuộc sống một màu của mình những đâu lại vào đấy.

Cuộc sống của tôi chỉ xoay quanh bốn việc là: Đi học, ăn cơm, ngủ và... Thị uy với kẻ yếu thế hơn mình.

Nhà tôi thuộc tầm khá giả, đủ ăn đủ mặc và còn có của để cất dành. Ba tôi là giáo sư đại học Mard, mẹ tôi lại là trung úy cấp cao trong quân đội nên việc tôi trở thành một tiểu thư quyền quý là lẽ đương nhiên.

Nhưng...

Cái thị uy với kẻ yếu thế hơn mình không có nghĩa là khinh thường họ. Tôi chỉ thường xuyên dùng thân thế của mình nhúng tay vào một số chuyện vặt vãnh mà thôi.

Tôi khác với những tiểu thư quyền quý ngoài kia. Tôi lớn lên trong quân đội, chịu sự giáo dục nghiêm khắc nên tôi khá mạnh mẽ.

Tôi học giỏi, cả trường ai cũng biết. Học giỏi là thế nhưng đa số thời gian của tôi lại dùng để đi chơi với bọn con trai trong trường.

Muốn biết trong Thành S này có bao nhiêu quán net, bao nhiêu hồ câu, bao nhiêu CLB bida thì nhất định phải tìm tôi để hỏi. Bởi vì, tôi là người ra vào những nơi này nhiều hơn ai hết.

Tôi là loại con gái ham ăn, ham chơi nhưng học lực lại luôn thuộc top. Đó chính là lí do khiến tôi trở thành kẻ lập dị.

Bạn bè, hàng xóm và ngay cả ba mẹ cũng thường xuyên hỏi tôi rằng: Tôi làm thế nào có thể lấy được bằng khen của trường vậy?

Và câu trả lời của tôi chỉ có một. "Chơi game."

Những ngày sau đó, bạn bè tôi, con cái của hàng xóm đều sử dụng toàn thời gian chơi game. Và kết quả là không những học lực kém đi mà còn phải nhập viện vì ngộ độc game.

Tôi thật không hiểu vì sao ông trời lại cho tôi một hình hài nữ giới nhưng tính cách lại mạnh mẽ như nam nhi vậy. Không phải tôi tự khen mình nhưng ngoại hình tôi phải công nhận là rất đẹp.

Mắt nâu to, mũi cao, môi mọng đỏ tự nhiên, lông mày lá liễu, lông mi dài, cong vút. Đã vậy, người tôi theo gen của mẹ, trắng trẻo như cái bánh trôi. Khuôn mặt thì giống ba.

Không những thế, tôi theo gen ba nên dáng người cao ráo, chân tay nguyên vẹn, đều đặn. Ngực nở, mông bự. Mới 17 tuổi mà số đo ba vòng đã khiến nhiều nàng 20 phải ghen tỵ.

Tôi không muốn mình bánh bèo như vậy nên mái tóc, mái tóc vốn dài óng mượt qua bàn tay tôi liền ngắn đến ngang vai. Đó chính là điểm nhấn cho tôi. Mà còn nữa, dưới mí mắt của tôi còn có nốt gạo, nhìn xa xa có vẻ duyên dáng. Nhưng nhìn gần thì y như cục thịt thừa.

Mà thôi, ai cũng phải có một ít nhược điểm chứ nhỉ! Đẹp hoàn hảo như vậy thì trai có mà xếp hàng dài từ Cà Mau ra tới Thái Bình à.

Nói đến vấn đề bạn trai mới nhớ. Tôi xinh đẹp như vậy, học giỏi như vậy, gia đình gia giáo như vậy nhưng lại chẳng có một chàng nào tỏ tình với tôi. Thế là thế nào?

Khả Thụ, nhỏ bạn học chung với tôi năm năm đã từng nói: "Là do mày nam tính quá, trai nào dám theo."

Trước đó tôi không tin. Nhưng giờ có lẽ phải xem lại.

Đó.

Đó chính là tất cả tóm tắt, tiểu sử của tôi. Nói tóm lại, tôi được tóm tắt trong bốn chữ: Hình nữ tính nam.

Tôi là vậy!

/

Ngồi trên bàn học màu trắng sang trọng của mình, tôi trầm tư nhìn ra cửa sổ. Suy ngẫm về cuộc đời.

Tôi rất muốn hỏi: Tại sao? Tại sao cuộc đời tôi lại chán như vậy?

Lúc đó, chiếc lá vàng trên cây rơi xuống. Tôi thờ dài, ảo não nghĩ về những ngày học dài dằng dặc sắp tới.

Vậy là mùa thu lại đến rồi!

/

Hôm nay, sáng thứ hai đầu tuần, cũng là ngày đầu tiên trong năm học mới, tôi lại dậy muộn. Chuyện đó có lẽ đã không còn quá xa lạ gì với nhỏ bạn thân cùng tôi đi học tám năm, Khả Thụ.

Hai đứa chúng tôi ngồi lên con mui trần của nó rồi nhanh chóng tới trường.

Mà tôi chưa giới thiệu về nhỏ Thư đúng không?

Nó đích thị là một đứa tiểu thư nhà giàu xinh đẹp trong các quyển tiểu thuyết mà tôi từng đọc. Cả ba mẹ nó đều là những doanh nhân thành đạt. Tập đoàn nhà nó tính đến nay đã tồn tại được 35 năm và vươn ra tầm Châu Á.

Nó thì xinh đẹp khỏi nói rồi. Nhưng về vấn đề học hành thì tì lệ nghịch với gia thế hiển hách.

Nó đúng chuẩn mấy con nhỏ bánh bèo mà tôi ghét. Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại làm bạn được với nó những ngần ấy năm. Tôi bắt đầu cảm thấy khám phục khả năng chịu đựng của bản thân mình rồi.

Thôi... Trở lại với vấn đề chính. Tình hình là con xe của chúng tôi đang từ từ tiến vào khuôn viên trường học.

Vĩnh Hiệu là một trường khá tốt nên việc đi xe ô tô vào trường là một chuyện rất bình thường. Vì vậy, khi xe chúng tôi đi vào cũng chẳng ai thêm để ý đến. Nhưng... Khi tôi bước xuống xe lại là một chuyện khác.

Tất cả các ánh mắt đều đổ dồn vào tôi.

Đó không phải là ánh mắt hình viên đạn của nữ sinh, cũng chẳng phải ánh mắt ngưỡng mộ của nam sinh như trong hàng loạt cuốn tiểu thuyết. Mà đó là ánh mắt kinh hãi của toàn thể học sinh có mặt tại nơi này.

Vì sao kinh hãi ư?

Như tôi đã nói ở trên. Tôi vốn học giỏi, luôn dẫn đầu top 5 của trường trong các kì thi. Điều đó rất bình thường. Cái bất thường ở đây chính là, thành tích phá hoại của tôi đã được ghi vào sổ đen của trường.

Mới năm ngoái, thành tích phá hoại của tôi đã tăng thêm được một bậc.

Phá vườn hoa Bách Hợp, làm hỏng bảy cái cửa sổ, viết bậy lên 49 cái tường. Chưa kể đến thành tích ngủ gật, trốn các tiết ngoại khóa và ăn vặt trong giờ học.

Ấy thế mà còn có chuyện hiệu trưởng năm lần bảy lượt đích thân đến lớp tôi chỉ để đề nghị tôi chuyển đến lớp đặc biệt A1, học với các thanh niên nghiêm túc đeo kính cả chục độ.

Một đứa lười chơi, quậy phá như tôi thì sao có thể bước vào cái lớp yên tĩnh như cái chùa ấy chứ. Chính vì vậy, A8 là lựa chọn tối ưu nhất.

Mà quên nói luôn, trường của tôi xếp theo bậc từ giỏi đến dốt nhé. A1 giỏi nhất và dần dần về sau thì học lực lần lượt giảm dần. Khối 11 chúng tôi có đến 16 lớp nha. Lớp tôi nằm giữa.

Đây, những lí do vậy đã đủ để khiến mọi người kinh hãi tôi chưa?

Lúc này, mọi ánh mắt đang đổ dồn vào tôi, mà đương nhiên tôi chẳng thêm để ý. Cứ như vậy bước thẳng qua. Nhỏ Thư từ đầu đến cuối lo liếc mắt đưa tình với mấy anh khóa trên nên cũng chẳng quan tâm tôi như thế nào nữa.

Đây chính là buổi sáng đầu tiên của năm học mới.

Đứng trước lớp 12A8, tôi thở dài một cái rồi nhanh chóng đi vào.

Ngồi ngay ngắn vào cái bàn đã gắn bó với mình 6 năm, tôi mệt mỏi nằm gục xuống bàn cho đến khi hai tiết đầu trôi qua.

Nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, tôi mới ngồi thẳng người dậy, ngáp một cái thật to rồi trầm tĩnh nhìn mọi thứ xung quanh.

Lúc này, ở bên ngoài cửa lớp, một chàng trai to cao, vạm vỡ đang từ từ bước vào. Mà tôi, đến cả một cái liếc mắt cũng chẳng thêm cho hắn.

Hắn ta bước về phía tôi, ngồi xuống cái ghế trống trước mặt tôi, cười đến rạn rở:

"Anh cứ nghĩ là em sẽ chẳng thêm đi học cơ đấy."

Tôi thở dài một cái thật mạnh, chậm rãi đứng lên nói rồi bước đi trước.

"Lão Triết, xuống căn tin đi."

Trần Minh Triết nghe vậy liền lùi thui đi theo sau.

Để tôi giới thiệu một chút, hắn là Trần Minh Triết, là anh trai sinh đôi với Trần Khả Thư, chúng tôi thường gọi hắn là Lão Triết, vì hắn sinh trước tôi 3 tháng và trước Khả Thư 1 phút.

Tính cách Khả Thư khá kiêu ngạo, sang chảnh nhưng lại rất dễ chơi. Ngoài mặt nhỏ biểu hiện như thế nào thì nội tâm cũng suy nghĩ như vậy. Nhỏ rất đơn giản. Có lẽ vì thế mà tôi mới duy trì tình bạn với nhỏ cho đến tận bây giờ.

Còn Minh Triết, hẳn khá tình nghịch, hay pha trò. Tính đến thời điểm hiện tại, hẳn theo đuổi tôi đã được năm năm. Tôi thực sự bội phục độ kiên trì của hắn.

Trở lại vấn đề chính, cả hai chúng tôi chọn một cái bàn khuất tầm nhìn. Khi hắn đem hai cái sandwich cùng nước đến, tôi nhanh chóng vơ lấy rồi ăn nhồm nhoàm. Hắn từ đầu đến cuối cứ chống cằm nhìn tôi. Mà lòng e thẹn của một thiếu nữ mới lớn của tôi bị chai mất rồi. Vô dụng thôi.

Nhìn không được nữa, hắn mới từ từ lên tiếng:

"Ngon vậy à?"

"Đói."

Tôi mãi ăn, khó khăn lắm mới vớt lại cho hắn một từ.

Hắn nghe thấy thế liền nhú mày. Tôi chẳng hiểu cái nhú mày ấy có ý nghĩa gì nữa. Mà thôi kệ, dù sao cũng chẳng liên quan đến tôi. Mày của hắn, hắn thích nhú thì nhú thôi.

"Em chưa ăn sáng sao?"

"Em ngủ dậy muộn thì ăn sáng thế nào."

Nghe câu trả lời của tôi, hắn liền tủm tỉm cười.

"Cười cái gì?"

Hắn đưa tay che miệng, ảo não lắc đầu:

"Chưa gặp người con gái nào như em."

"Em đâu phải con gái."

"Vậy em là con gì?"

"Con người."

"..."

Vâng, cuộc trò chuyện của chúng tôi đến đây là kết thúc.

Rời khỏi căn tin, tôi trở lại lớp học, trên đường đi thì gặp phải giám thị kiêm người hướng dẫn của mình. Cô ấy tên là Hà, dạy môn anh, cũng thuộc dạng đẹp như hot girl rồi.

Cô thấy tôi liền một mực đưa lên văn phòng. Ngồi đối diện với cô, tôi nghiêm túc lắc đầu:

"Em sẽ không chuyển lớp."

"Vì sao?"

Cô nhú mày, có chút bức mình nhìn tôi.

"Điều kiện ở A1 tốt đến thế. Vậy tại sao em không đến đó? Ở cái lớp A8 này, em có thể tiến bộ thêm à?"

"A8 cũng là học sinh của trường. Có gì mà không được chứ. Em nói rồi, em sẽ không chuyển lớp. Cho dù nói đến trăm lần nữa, câu trả lời vẫn là không. Chào cô."

Hết lời, tôi dứt khoát đứng dậy, mạnh mẽ rời đi trước sự ngạc nhiên của cô.

Ra đến ngoài cửa, tôi hít thở phào một cái, đưa tay vuốt lấy ngực.

Khi tâm lý đã ổn định trở lại, tôi phóng như bay về lớp.

Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm nay có một tiết kiểm tra toán định kỳ. Bài kiểm tra này chính là bài đánh giá năng lực của học sinh trong năm học mới. Mà một đệ nhất top như tôi thì không thể nào bỏ lỡ bài thi quan trọng như vậy được.

Năm nay, tôi nhất định tiếp tục khắc tên mình đầu tiên trên bảng xếp hạng toàn trường. Tôi muốn khẳng định cho cô Hà cũng như tất cả mọi người biết,

A8 không như họ luôn nghĩ.

Họ không nên xem thường lớp tôi. Dùng cái ánh mắt khinh khi đó mà đánh giá A8 của tôi thì quả thật là sai lầm nghiêm trọng.

Tôi nhất định phải đứng đầu...

Nhất định...

HẾT CHƯƠNG 2

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lật đổ người đáng phải lật đổ

Như một vòng tuần hoàn không thay đổi, tôi lại cùng Trần Khả Thu đến trường trên con xe quen thuộc. Tiếp đến, theo trình tự, hai chúng tôi sẽ chia nhau ra ở trước gara xe.

Nhưng khác với những ngày trước, tôi không trở về lớp để bắt đầu giấc ngủ yên bình của mình như mọi ngày. Hôm nay, chân tôi lại hướng về phía bảng xếp hạng của trường, đi đến.

Bước chân tôi mạnh mẽ càn quét tất cả. Mọi người thấy tôi liền rẽ ra hai hàng, nhường bước cho người được mệnh danh là chị hai Vĩnh Hiệu.

Ngày hôm qua, với bài thi đánh giá năng lực học sinh, tôi đã làm rất tốt. Nhưng người ta thường nói không nên quá chủ quan.

Vì thế, tôi muốn tận mắt nhìn xem tên mình với A8 đứng hạng một sẽ đẹp đến nhường nào.

Hít một hơi thật sâu, tôi nhẹ nhàng mở mắt ra, nhìn một lượt bảng xếp hạng.

"Aaaaaa... What?"

Tôi không ngừng hét lên.

Cái gì thế này? Có ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra với bảng xếp hạng không? Vì sao? Vì sao tên tôi lại chỉ nằm hạng hai?

Tôi đã định ninh rằng bài kiểm tra này sẽ trở thành kỉ lục. Nhưng mà xem ra...

Aaaa... Hãy nói với tôi rằng hiệu trưởng đã nhầm lẫn đi. Mặc dù xác suất xảy ra nhầm lẫn là 0,0089%.

"Aaaaa... Vì sao lại như vậy?"

Tôi vẫn điên tiết hét lên.

Mọi người xung quanh dùng ánh mắt e dè cùng thông cảm nhìn tôi. Có lẽ họ đang âm thầm mắng chửi tôi là đồ điên, đồ bệnh hoạn, đồ thần kinh. Nhưng tôi không quan tâm.

Cái đáng quan tâm nhất chính là: Thiên tài Vĩnh Hiệu là tôi thế này mà lại đứng hạng hai sao?

Không can tâm. Tôi không can tâm. Là kẻ nào? Kẻ nào dám chiếm lấy vị trí vốn thuộc về tôi? Là kẻ nào dám vượt mặt chị hai Vĩnh Hiệu là tôi? Là kẻ nào to gan phá đi giấc mộng của tôi?

Tôi nhất định xé xác, phanh thây hắn thành trăm mảnh. Tôi nhất định phải không để hắn nhìn thấy ngày mai. Tôi nhất định phải... Phải... À, phải ném một chiếc giày vào mặt hắn.

Phải chà đạp hắn như một con đé...

Hắn là ai? Là ai?

Tôi đưa ánh mắt đang hùng hừng lửa nhìn lên vị trí số một mà bấy lâu nay tên tôi vẫn nằm ở đấy.

Lãnh Thiệu Huy?

Là Lãnh Thiệu Huy?

Lúc này, sự bức tức trong người tôi giảm xuống còn 0%. Nhưng rồi sau đó, nó lại tăng lên 100000 số 1000000000... Tôi tức quá. Quá tức. Tức muốn xé xác chín đời tổ tông nhà hần. Tức muốn cầm lấy đôi giày mua ở chợ trời ném thẳng vào cái bản mặt của hần.

Vì sao?

Vì sao một đứa chưa bao giờ nằm trong top 100 bảng xếp hạng lại có thể giành lấy vị trí số một thân yêu của tôi?

Tên của hần vô cùng lạ lẫm. Tôi còn chưa bao giờ nghe đến. Sao hần lại có thể dẫm đạp lên lòng tự tôn tôi dày công xây dựng hàng ngàn năm Thăng Long thế kỉ chứ?

Vì sao?

Lúc này, không biết từ đâu, một bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng đặt lên vai tôi. Đi kèm với nó là một giọng nói kiêu xa nhưng rất quen thuộc:

"Oh my god, sao mày có thể đứng thứ hai?"

Đối với người bình thường, chưa bao giờ tiếp xúc với con bạn thân của tôi thì sẽ chỉ đơn thuần nghĩ đây là một câu nghi vấn. Nhưng tôi biết chắc, Khả Thụ đang cố tình nói cho mọi người biết tôi đứng thứ hai. Là thứ hai chứ không phải hạng nhất.

Chỉ cần nghe giọng thôi tôi cũng đoán được bản mặt nó hiện tại phong phú như thế nào. Nó, Trần Khả Thụ, đứa bạn thân kiêm luôn cái loa dim hàng của tôi.

Cứ mỗi lần tôi có chuyện gì là y như rằng cả cái trường này ai cũng biết. Chính là nhờ phúc phận nó ban cho đấy.

Tôi thật không hiểu nổi mình, tại sao tôi có thể kết bạn với đứa như nó nữa.

"Nguyên Phục Quân, tao thực sự rất phục mày. Haha..."

Nó cười, cười thật lớn. Cứ như kiểu cả đời nó chưa được cười.

Mà nụ cười của nó như làm con tức của tôi tăng thêm gấp mười. Lúc này, hai mắt tôi đỏ hoe, môi mỏng bị răng cắn chặt, hần lên vết in. Hai tay nắm chặt lại thành một quyền. Cả người cứ run run lên như bị bò cạp chạy bên trong.

Sau này, khi tôi nhìn thấy hình ảnh hiện giờ của mình trên website của trường, tôi mới biết tôi của lúc đó ghê rợn đến mức nào.

Nhưng đó là chuyện của sau này. Bây giờ quan trọng nhất vẫn là: Lãnh Thiệu Huy là ai?

"Đến lúc mày trở tài rồi. Nói thử xem, Lãnh Thiệu Huy là tên khốn nào?"

Tôi như kiểu sư tử khát mồi, rít lên từng tiếng.

Mà Trần Khả Thụ như kiểu không nhận ra sự tức giận của tôi, nó vẫn cứ cười đùa, kiểu vui vẻ lắm.

"Đến Lãnh Thiệu Huy mà mày cũng không biết. Con đòi xưng danh làm bá chủ thiên hạ sao?"

"Trả lời đúng vấn đề. Lãnh Thiệu Huy là ai? Tao chưa bao giờ thấy cái tên này trên bảng xếp hạng. Có phải hiệu trưởng bị hần mua chuộc rồi không?"

Tôi hậm hực nhìn nhỏ bạn. Nó thật biết cách chọc tức tôi.

"Mua chuộc cái đầu mày á. Mày không thấy trên bảng xếp hạng là điều đương nhiên. Vì anh ấy vừa từ Roma."

Nghe được tin này, tôi tròn tròn mắt lên.

Tôi có nghe nhầm không? Là Roma đấy! Là Ý đấy!

Đất nước tôi yêu quý. Đất nước hằng đêm nằm trong giấc mơ của tôi. Đấu trường La Mã vĩ đại, thành phố Vatican thân yêu, đài phun nước Trevi thơ mộng. Tất cả đều là mơ ước của tôi.

Nhưng... Bỗng chốc tôi lại ghét những nơi ấy vô cùng. Vì có cái tên Lãnh Thiệu Huy ở đó.

Thấy tôi đang trong trạng thái đờ lại, nhỏ Thụ tiếp tục dùng giọng nhà bác học uyên bác, thao thao bất tuyệt trước mặt tôi.

"Lãnh Thiệu Huy là người Ý gốc Việt. Từ nhỏ, cậu ấy cùng gia đình qua Roma để sinh sống. Theo điều tra của tôi thì anh ấy đã bảo lưu học bạ tới hai năm. Điều đó đồng nghĩa với việc bây giờ anh ấy đã 21 tuổi."

Khả Thụ học hành thì kém thật nhưng về vấn đề trai đẹp ở đâu, làm gì, như thế nào thì không ai biết nhiều hơn nó.

"Vì sao lại bảo lưu?"

Tôi nhúm mày, có đôi chút khó hiểu.

Hắn ta học giỏi như vậy lại nghĩ giữa chừng. Chắc chắn có vấn đề.

Nhỏ Thư đứng sau lưng tôi không biết từ lúc nào đã ngang hàng với tôi. Nhỏ mỉm cười, lắc đầu:

"Chuyện này tôi không điều tra được. Mà nghe nói, anh ấy là học viên xuất sắc của Học Viện Rôm Lu i đây nhé! "

"Rôm Lu i?"

Tôi cười. Cười rất lớn. Ai làm ơn nói cho tôi biết rôm lu i là cái loại gì đây không?

Ở cái trường này không ai là không biết tiểu thư Khả Thư giỏi tiếng anh đến mức nào. Nói về trình độ tiếng anh, Khả Thư đứng nhì thì không ai dám đứng đầu. Ý tôi là đứng đầu từ dưới lên.

Như vậy thôi cũng đủ hiểu nhỏ bạn tôi 'giỏi' đến mức nào rồi.

Nghe giọng cười đều mặt của tôi, nhỏ Thư đỏ mặt, đính chính:

"Là học viện no.1 ở Roma đó."

"Là Rom Luis sao?"

Nghe Khả Thư nói học viện nổi tiếng ở Roma, tôi lơ mơ đoán được. Tôi vốn là một đứa yêu Roma. Vì vậy các trường danh tiếng ở Roma từ tiểu học đến đại học, không trường nào tôi không biết.

"Đúng vậy. Chính là Rom Luis."

Nhỏ gật đầu lia lịa.

Cái gật đầu của nó cũng đủ khiến cơn tức của tôi trở lại và có dấu hiệu tăng dần.

Đáng chết. Tên điên đó thật đáng chết. Hắn cư nhiên cướp lấy vị trí số một thân yêu của tôi. Còn cướp đi đất nước tôi yêu mến. Hón hết, học viên Luis mà tôi hằng mong ước cũng vào tay hắn. Rốt cuộc hắn là ai?

"Thực lực của hắn đến đâu?"

Muốn cùng hắn thách đấu, trước hết phải tìm hiểu kĩ hắn cái đã.

"Tao nói điều này ra chắc chắn mày sẽ sợ đến phát khiếp. Ở Luis, cậu ấy là trùm. Nhắc đến cái tên Ryan Lanh, không ai là không biết."

Khả Thư một lần nữa lại tát gáo nước lạnh vào mặt tôi.

Tôi rất muốn, rất muốn đập đồ hắn. Rất muốn ngay ngay thẳng thẳng chà đạp hắn.

"Hắn ta hiện tại học lớp nào?"

.....

"Hả? Em lặp lại được không?"

Cả phòng hội đồng, ai cũng quay lại nhìn chúng tôi khi cô giáo Hà ngạc nhiên đến mức hét lên.

Nhận thấy được tình hình, cô ái ngại mỉm cười rồi quay sang tôi, giảm bớt thanh âm đi một chút:

"Em lặp lại xem "

Lúc này, mặt tôi tỏ vẻ nghiêm túc hơn hẳn. Tôi trầm giọng trả lời từng chữ:

"Em muốn chuyển sang A1."

"Thật sao? Em chắc chắn chứ?"

Tuy hỏi vậy nhưng theo tôi thấy, cô giáo trước mặt đã sớm lên bảng danh sách điện tử của trường, ngay tức khắc xóa tên tôi khỏi A8 và chuyển sang A1.

Khi mọi thứ đã xong xuôi, cô mới quay sang tôi, hỏi một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

"Vì sao em lại đổi ý?"

Đây. Đây chính là mấu chốt của vấn đề.

Biết được thông tin Lãnh Thiệu Huy học lớp A1 từ Khả Thu, tôi ngay tức khắc phóng như bay với tốc độ 1000cm/phút đến gặp cô với mong muốn chuyển lớp.

Tôi thực sự quyết tâm đánh bại tên Lãnh Thiệu Huy đáng khinh đó. Vì vậy, chuyển sang A1 chính là bước tiến đầu tiên.

Nhưng... Tôi làm sao có thể nói với cô giáo cái lí do cùi bắp trẻ con này chứ.

"Là em đã hiểu tâm ý của cô. Em biết cô kì vọng vào em. Chính vì vậy, em không muốn cô thất vọng."

Nói xong câu, tôi ngay tức khắc quay mặt sang nơi khác, tự khinh bỉ mình một chút.

Lí do quả thật quá cùi bắp. Tôi không ngờ với một người IQ cao ngất ngưỡng như mình lại có thể đem cái lí do củ chuối như vậy ra đối đáp với giáo viên hướng dẫn.

Lí do là vậy như nữ giáo viên trước mặt lại tin đến sái cổ. Khoa trương hơn, mắt cô còn có vài điểm đỏ lên. Tôi như vậy có cần phải cảm động không chứ?

"Tốt. Tốt quá. Em quyết định rất sáng suốt. Em có muốn bắt đầu học từ bây giờ luôn không?"

"Cái gì? Từ bây giờ sao? Cô có phải đã quá gấp gáp rồi không?"

Tôi chau mày, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

Tên tôi đã nằm trong danh sách rồi cô còn sợ tôi chạy đi đây chứ? Nữ giáo viên này càng ngày càng đáng yêu.

"Được rồi. Vậy ngày mai đi. Cô sẽ sắp xếp cho em một chỗ thật tốt."

Cô giáo chiếu cố tôi như vậy, xem ra tôi không thể khiến cô thất vọng ỏi.

Để chờ xem, tôi nhất định đập đổ Lãnh Thiệu Huy, nhất định phải đứng top 1 trong bảng xếp hạng tháng tới. Tôi nhất định phải làm giáo viên hướng dẫn nở mặt nở mày một phen.

Nghĩ là làm, tôi ngay tức khắc cúi đầu chào cô Hà rồi rời đi.

HẾT CHƯƠNG 3

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tên nói chót

Ba mẹ tôi rất bận. Họ bận đến mức ngay cả bữa sáng cũng không thể ngồi ăn cùng tôi. Họ bận đến mức ngay cả lời dặn dò cũng phải nhờ người giúp việc gửi cho tôi.

Một người là giáo sư đại học tiếng tăm lẫy lừng, một người là cảnh sát mang quân hàm rất nhiều sao.

Họ đều vì dân, vì nước, vì người khác mà phục vụ. Có lẽ họ quên mất người họ cần yêu thương, chăm sóc nhiều hơn hết chính là tôi chứ không phải ai khác.

Mang cái mác là một gia đình gia giáo, nề nếp, mấy ai biết được bên trong suy bại đến cỡ nào.

Cũng như hôm nay, chào một ngày mới của tôi là tiếng cãi vã của hai người họ. Nội dung không hơn không khác, đó là về thành tích học tập của tôi.

Tôi rớt hạng, họ không mắng tôi mà mắng đôi phương không biết dạy dỗ, chăm sóc con thật tốt.

"Anh tốt lắm sao? Anh bảo tôi không chăm sóc con. Vậy anh thì sao?" Mẹ tôi luôn là người đặt ra câu hỏi. Những câu hỏi ấy luôn lặp đi lặp lại. Lặp nhiều đến mức tôi đã thuộc làm lòng.

"Tôi rất bận. Người làm mẹ như cô phải biết để ý đến con. Cô xem, con bé bây giờ đã hư hỏng đến mức nào rồi. Nếu nhà trường không gọi điện về thì cô có biết không?"

"Anh bận. Bận đến mức không thể dành chút thời gian cho gia đình này sao?"

Lúc này, điện thoại của ba tôi reo lên. Có người gọi đến.

Mặc kệ mẹ tôi, ba tôi bắt máy. Sau một lúc à à ờ ờ, ba tôi lấy áo khoác da trên ghế sa lon dài rồi rời đi.

Mẹ tôi ở sau tức đến mức ném cái bình cổ về phía ba. Nhưng ba đã đi xa.

Bình cổ vỡ tan tành. Mẹ ngồi xuống sa lon, hít một hơi thật sâu rồi cũng lấy túi xách, rời đi.

Trước khi đi còn không quên nói với người giúp việc chuẩn bị bữa sáng cho tôi.

Ngồi chán ở cửa phòng, tôi ảo não thờ dài một cái. Chuyện này xảy ra như cơm bữa, tôi đã quen rồi.

Có lúc tôi nghĩ, nếu hôn nhân của họ đã trở nên tồi tệ như vậy, tại sao không cắt đứt dây tơ, giải thoát cho nhau? Tôi vốn không cần cái mác như vậy. Tôi vốn không để ý.

Nghe tiếng động cơ ở ngoài sân ngày một nhỏ dần rồi tắt hột, tôi lặng lẽ mở cửa phòng, đi về phía nhà ăn.

Ở đó, gì Lý đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Thấy tôi, gì Lý cười. Tôi không nói gì, chỉ cầm lấy miếng sandwich lên, ăn lấy ăn để.

Như mọi người, Khả Thụ trên con mui trần đến đón tôi đi học. Nhỏ dùng xe ngoài cổng, nhanh chóng đi vào nhà tôi. Thấy tôi ngồi trên bàn ăn, nhỏ thoải mái đi đến, lấy một miếng sandwich, bỏ thịt ra rồi ăn.

Tôi nhìn nhỏ, nhỏ hiểu ý, nói: "Tao đang giảm cân. Hạn chế ăn thịt."

Tôi đưa mắt, nhìn người nhỏ một lượt từ trên xuống dưới, thần nhiên hỏi:

"Bây giờ đang một bộ xương hả?"

Nhỏ đang ăn, không thể trả lời liền đưa tay lên, giơ ra hai ngón, hình chữ V.

Người khác không hiểu nhưng tôi hiểu. Ý nhỏ là nhỏ đã lên 2kg.

Tôi lắc đầu ngán ngẩm. Tuần này tôi đã lên 4.3kg.

Khi chiếc xe của chúng tôi đã đậu ngay ngắn trong gara, tôi với nhỏ Thụ mới từ từ tiến về dãy lớp học mới ở phía đông trường học.

Trên đường đi, hàng loạt ánh mắt đều hướng về tôi.

"Cả trường này ai cũng biết mày chuyển đến A1 rồi." Nhỏ Thụ liếc mắt đưa tình với mấy anh cùng khối, miệng không quên giải thích với tôi.

À, thì ra là vậy. Tôi biết chắc người phao tin này không ai khác chính là nhỏ đang đi cạnh tôi.

Đến ngã rẽ thứ ba, chúng tôi tách nhau ra, nhỏ đi về phòng học lớp A6, tôi đến phòng giáo viên để lấy giấy chuyển lớp.

Lúc nhận được giấy cũng là lúc tiếng chuông vào lớp vang lên. Tôi vẫn cứ bình thản như vậy.

Đi ngang qua vườn hoa bách hợp lúc trước bị tôi phá, hình ảnh một chàng trai tầm tuổi tôi, mặc đồng phục của trường, hai tay cho vào túi quần nói chuyện với một cô gái thu vào mắt tôi.

Tuy không cố ý nhưng vì tò mò, tôi nép vào một góc tường, nhìn bọn họ.

Chàng trai đưa lưng về phía tôi nên tôi không nhìn rõ mặt hắn. Còn cô gái, đó là một cô gái khá chừng chặc. Cái cách cô nói chuyện rất giống luật sư, rất thuyết phục. Người này chắc chắn có tài ăn nói.

Lờ mờ, tôi nghe được:

"Với tư cách là nhà đầu tư, tôi đã đề nghị với hiệu trưởng rồi. Ngày mai hạt giống hướng dương sẽ được gửi về."

Đó là lời của cô gái. Chỉ với một câu nói, tôi đã đoán được thân phận của cô ta.

Cô nói cô là nhà đầu tư. Mà trường tôi chỉ có một nhà đầu tư duy nhất là tập đoàn tài chính Phong Hải, CEO chính là Trịnh Lục Ân.

Tôi dám chắc rằng cô gái đó chính là Lục Ân, người đứng đầu Phong Hải.

Nhưng cái đó không quan trọng. Quan trọng là cô ta muốn biến vườn hoa bách hợp bị tôi phá thành vườn hướng dương. Tôi nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng... Tôi phải cảm ơn cô ta, tôi thích hướng dương.

"Cảm ơn." Chàng trai cuối cùng cũng lên tiếng. Giọng nói rất trầm nhưng lại có chút lạnh lẽo.

Tôi nghĩ lời cảm ơn này cũng quá gượng gạo đi. Có ai bày tỏ lòng biết ơn lại dùng thái độ lạnh nhạt ấy không.

"Cậu vì con nhóc đó mà làm nhiều như vậy. Tôi thấy cậu nhất định là bị bỏ bùa rồi." Lục Ân cười sáng khoái. Lúc này hình ảnh một đại boss bình tĩnh, lãnh đạm đã hoàn toàn sụp đổ.

Tôi đang đợi chàng trai đó nói tiếp thì bị một cánh tay đánh vào vai. Tôi giật mình quay đầu lại, thấy thủ phạm là một ông thầy đầu hói liền cười hì hì, gọi một tiếng: "Thầy."

"Chuông vào lớp đã reo cách đây 12 phút rồi." Thầy đầu hói đưa tay đẩy gọng kính lên, lời nói vẫn lạnh nhạt như vậy.

"Em biết rồi. Em về lớp liền."

Tôi cười lấy lòng. Tuy vậy, tôi biết tôi chẳng cần phải lấy lòng.

Người đó là thầy Bình, dạy bộ môn toán ở lớp A8, cũng là lớp cũ của tôi. Tôi vốn giỏi toán, hàng năm đều lấy khá khá số cúp trong các cuộc thi, khiến thầy nở mày nở mặt nên quan hệ của tôi và thầy rất gần gũi.

Đó là một trong số lí do tôi dám nhờn nhơ như vậy.

Mà thôi, trở lại vấn đề chính. Lúc tôi trở về lớp A1, thầy chủ nhiệm đã có mặt ở đó từ lâu. Cả lớp đang cùng thầy sinh hoạt, nhưng buổi sinh hoạt này không sôi nổi như ở lớp cũ của tôi, nó khá bình lặng... Đến phát chán.

Tôi đứng giữa cửa lớp, chuẩn bị xin vào thì bị một giọng nói chen ngang:

"Em xin vào lớp."

Tôi nhú mày, môi mím chặt, cố gắng để không phát ra tiếng cười. Tôi rất muốn hỏi thế giới này có ai xin vào lớp mà nói như vậy không?

Tôi đưa mắt nhìn qua chủ nhân của câu nói buồn cười ấy, Đó là một chàng trai có vẻ chín chắn hơn so với độ tuổi 18 này.

Cậu ta có khuôn mặt khá góc cạnh, theo góc nhìn của tôi, thực sự rất đàn ông. Vầng trán cao, khá đầy đặn. Đôi mắt sâu vun vút khiến người khác một khi đã nhìn vào thì khó mà dứt ra được. Sống mũi cao, thẳng ở phía dưới. Môi có chút mỏng, hơi đỏ như con gái. Cằm vuông đức. Tóm lại, chỉ có thể cảm thán bằng một từ: Perfect!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, cậu ta đưa tay lên, che miệng, ho khan một tiếng. Tôi ngay lập tức bừng tỉnh, thu ánh mắt của mình lại.

"Em vào đi." Thầy chủ nhiệm A1, tên Giang dạy môn vật lí đặt đầu. Xong câu, thầy quay sang tôi, chậm rãi nói tiếp:

"Phục Quân, em cũng vào đi."

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Sở dĩ thầy biết tên tôi cũng vì năm ngoái, môn vật lí tôi luôn đứng thứ hai toàn trường, chỉ sau anh trai của Khả Thụ là Minh Triết. Tôi vốn giỏi nên cũng được khá nhiều sự yêu mến của thầy cô.

Tôi bước vào lớp, nhưng cảm thấy có gì đó không đúng. Tôi đưa mắt nhìn một lượt.

Là cậu ta, tên nói chót lúc nãy, hẳn luôn nhìn tôi. Kể từ lúc thầy Giang gọi tôi là Phục Quân, hẳn vẫn luôn nhìn tôi như vậy. Ánh mắt đó rất phức tạp, tôi không hiểu nổi.

Thôi kệ, bây giờ, tôi đứng trên bục giảng, đưa mắt nhìn cả lớp, mỉm cười giới thiệu:

"Tôi là Nguyên Phục Quân, cái tên này có lẽ đã không còn xa lạ gì với mọi người nữa. Tôi qua đây chỉ muốn học thật tốt, mọi người có thể xem tôi như người vô hình. Cảm ơn."

Mỗi người trong lớp đang cúi đầu chuẩn bị bài học cho tiết sắp tới, khi nghe lời giới thiệu của tôi liền ngước mặt nhìn. Có lẽ bọn họ đều biết mục đích chuyển lớp của tôi nhưng khi nghe từ tôi lại có chút ngạc nhiên.

Tôi cười, một cách nham hiểm, nói tiếp:

"Tôi rất muốn biết, ai là Lãnh Thiệu Huy?"

Rất thẳng thắn!

Tôi vào thẳng vấn đề như vậy khiến tất cả mọi người đều sững sốt, không ngoại trừ thầy Giang.

Lớp học bỗng chốc lại rơi vào trạng thái âm u như mang một lớp sương dày đặc.

Khoảng một phút sau, khi đã thích ứng được với không khí này, ở phía cuối lớp, một chàng trai từ từ đứng lên, hần nhìn tôi, không cười, miệng nói: "Là tôi."

Mọi người đưa mắt về phía chàng trai đó. Tôi cũng vậy.

Tôi giật mình, hai mắt nheo lại.

Tên nói chót là Lãnh Thiệu Huy. Suy nghĩ logic lại, tôi cảm thấy vô cùng đúng. Hắn ta từ nhỏ ở Roma, chưa bao giờ về Việt Nam. Nói tiếng Việt như vậy đã là đáng khâm phục lắm rồi.

Tôi cười, cười rất nham hiểm. Lãnh Thiệu Huy từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi tôi. Về mặt vẫn duy trì trạng thái bình tĩnh, lạnh nhạt nhất. Hắn ta dường như không để ý gì đến vấn đề này.

Điều đó khiến tôi rất tức giận.

Tôi chậm rãi bước từng bước về phía hắn, ánh mắt của hàng chục học sinh trong lớp vẫn cứ dõi theo từng bước chân của tôi.

Khi đã đứng trước mặt hắn, tôi mới nói:

"Xin chào, tôi là Nguyễn Phục Quân."

Tôi rất bình tĩnh. Tôi cảm thấy tôi như thế đã là rất bình tĩnh rồi. Nhưng sự bình tĩnh của hắn khiến tôi khiếp sợ.

"Cậu đã giới thiệu cách đây 6 phút." Hắn nói.

Tôi nhếch môi, cố gắng đè nén cơn giận, nói tiếp:

"Tôi có thể ngồi đây không?"

Tôi đưa tay chỉ vào chỗ trống bên cạnh hắn.

Lời tôi vừa dứt, cả lớp liền "ồ" lên một tiếng. Tôi không hiểu tiếng đó có nghĩa là gì.

Lãnh Thiệu Huy từ từ ngồi xuống, tay cầm quyển sách toán cao cấp, dán chặt vào trong từng hàng chữ, miệng vẫn nói với tôi:

"Có thể."

Tôi thu lại nụ cười khùng bỏ cùng ánh mắt bốc lửa của mình, ngồi xuống.

Hàng loạt ánh mắt trong lớp vẫn không buông tha tôi cho đến khi thầy Giang kết thúc buổi sinh hoạt đầu giờ và rời đi.

Tiếp theo sau đó là tiết đầu tiên, tiết anh văn do cô Hà, giáo viên hướng dẫn của tôi đứng lớp.

Tôi hào hứng đưa sách tiếng Anh 12 ra. Tôi rất muốn cùng 'bạn cùng bàn' đấu một trận. Nhưng khi nhìn thấy hắn ta đang đọc cuốn *Silence Once Begun*, tôi liền nhụt chí hẳn.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì cuốn sách này hoàn toàn được viết bằng tiếng Anh. Đó là một cuốn sách trinh thám với hàng loạt vụ mất tích bí ẩn.

Sở dĩ tôi biết cuốn sách này là vì mẹ tôi thường dùng chút thời gian rảnh rỗi của mình để đọc nó. Mẹ tôi nói khi đọc nó sẽ có thể nâng trình độ phá án của mình lên. Tôi cũng chỉ nghe kể lại loáng thoáng thôi.

"Vì sao cậu lại đọc quyển sách này?"

Tôi thú thực, tôi có chút hiếu kỳ với Lãnh Thiệu Huy. Tôi cứ có cảm giác hắn luôn ở trên đỉnh cao. Còn tôi mãi mãi thấp bé.

"Nó rất hay." Hắn vẫn chăm chú với từng hàng chữ.

Một lúc lâu sau, hần mới rời mắt khỏi quyển sách, quay sang nhìn tôi, nhún vai:

"Bạn có thể thử."

HẾT CHƯƠNG 04.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ai cũng có thể nhưng riêng em thì không

Giờ ra chơi đến, cả người mới như được giải phóng, tôi uể oải vươn vai một cái. Sau đó, theo quán tính liền đưa mắt qua chỗ ngồi bên cạnh. Nhìn thấy hần - Lãnh Thiệu Huy, tôi khẽ cau mày.

Từ lúc bắt đầu tiết một cho đến bây giờ, hần vẫn duy trì một kiểu ngồi. Tay phải nắm chặt lấy quyển sách vật lý cao cấp, tay trái thả lỏng, đặt ngay ngắn ở trên bàn.

Hần không có vẻ mệt mỏi nào. Trong khi đó, tôi đã đổi tư thế đến hàng chục lần. Tôi nghi ngờ hần là một người máy siêu cấp. Hần vô cùng, vô cùng không bình thường.

Lúc này, từ bàn bên cạnh, một bàn tay thò qua, vỗ vỗ vào vai tôi. Tôi đưa mắt nhìn qua.

Đó là một chàng trai khá cao, nước da trắng hồng, rất giống con gái. Hần đeo một cặp kính, không có độ, trong có vẻ thư sinh.

Thấy tôi nhìn, hần ngoắt ngoắt, dường như muốn nói điều gì đó.

Tính tôi vốn hay tò mò, ngay tức khắc rời chỗ ngồi của mình, đi qua chỗ hần. Lúc tôi ngồi xuống cạnh hần, tôi liền có cảm giác một ánh mắt nóng rực nào đó đang dõi theo mình. Tôi giật mình, rợn cả da gà.

"Có chuyện gì sao?" Mãi không thấy hần nói gì, tôi nhún mày, có chút bực mình hỏi.

"Xin chào, tôi là Thành Anh." Hần cười, lộ ra đồng điều cùng hàm răng đều như hạt bắp, trắng sáng rất đẹp. Tôi đơ lại trong vài giây nhưng ngay sau đó liền dứt ra, quay mặt đi nơi khác.

Thấy biểu hiện của tôi, nụ cười của Thành Anh càng sâu hơn. Những rất nhanh sau đó, khi hần đã nhớ ra mục đích chính của mình, hần thu lại nụ cười, nhẹ giọng nói như sợ ai nghe thấy.

"Bạn tốt nhất nên đổi chỗ đi."

Nghe câu này, tôi có chút giật mình. Tôi quay sang nhìn hần, ý muốn hỏi vì sao.

Mà hần chẳng keo kiệt kể ra sự tình.

Chuyện là lúc trước nàng hoa khôi của lớp Lan Ly đến chỗ này, chưa kịp đặt mông xuống thì đã bị Lãnh Thiệu Huy đá văng ra ngoài. Kể từ lần đó, không một ai dám ngồi chỗ đó. Ngay cả bên mạng đến gần cũng không.

Về sau, chỉ cần nghe đến cái tên Lãnh Thiệu Huy, học sinh lớp A1 liền sợ đến tái mặt. Đối với bọn họ, Lãnh Thiệu Huy chỉ để nhìn, không nên chọc tới.

Đó chính là lý do của tiếng "ò" lúc sáng.

Tôi nghe Thành Anh kể lại, mặt tái đến không còn một giọt máu.

Theo quán tính, tôi đưa mắt qua nhìn bàn bên cạnh. Thấy Lãnh Thiệu Huy vẫn chăm chú với quyển vật lý cao cấp, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ tôi đã thực sự hiểu được đẳng cấp của hần. Những cho dù hần có ở vị trí nào, có ghê rợn như thế nào, tôi cũng quyết đẩy hần xuống vực thẳm.

"Tôi còn nghe người ta nói gia đình cậu ta là điệp viên của Artan*."

*Artan: Tên đầy đủ là M.Artan, một tổ chức tội phạm bí mật tại Italia.

Thành Anh thành công kéo ý thức của tôi trở lại.

Nghe đến Artan, tôi không nhịn được cười đều một cái.

"Gia đình cậu ta chưa đủ trình độ để trở thành điệp viên của Artan đâu. Tôi thấy các cậu quá đa nghi rồi." Tôi nói.

Thành Anh nghe tôi phân tích liền gật gật đầu. Cậu ta còn phụ họa:

"Đúng vậy. Tôi cũng chẳng tin."

Cả hai chúng tôi rơi vào im lặng. Đúng lúc đó, một chàng trai từ bên ngoài xông vào lớp gây ra một tiếng động lớn. Chàng trai bước nhanh đến chỗ tôi đang ngồi.

Thật may mắn, tất cả các bạn học đều đã xuống căn tin. Chỉ còn mình tôi, Thành Anh, Lãnh Thiệu Huy cùng một số con một có tiếng.

"Em chuyển lớp lúc nào vậy?"

Chàng trai đẩy Thành Anh sang một bên, ngồi xuống cạnh tôi, hỏi lớn.

Lúc này, tôi mới ý thức được mọi chuyện. Máu não tôi đã tăng lên tới đỉnh điểm. Tôi thực sự rất muốn một phát đá hất bay ra ngoài.

Tôi hét:

"Em chuyển lớp cần phải báo cáo với anh sao."

Xong câu, tôi chợt cảm thấy lạnh cả người. Không phải vì sợ hãi. Mà vì Lãnh Thiệu Huy cùng một sách trong lớp tôi đang dùng ánh mắt rực lửa nhìn tôi.

Lúc này tôi mới chợt tỉnh ra. Tôi đã dùng âm lượng level max để hét.

Tôi ái ngại nhìn mọi người, ngay tức khắc hạ giọng.

"Trần Minh Triết, anh làm ơn biến đi dù em được không?"

Minh Triết dường như vẫn chưa hiểu ý của tôi, hần cười, lắc đầu.

Tôi tức đến nghẹn lời.

Vào cái thời khắc ấy, thời khắc lịch sử ấy, Lãnh Thiệu Huy rời bàn, đến cạnh chỗ Minh Triết, một quyền đánh hất ngã xuống sàn nhà.

Tôi tròn tròn mắt, còn chưa hiểu chuyện gì đã bị Lãnh Thiệu Huy kéo đi. Trước khi rời khỏi, tôi còn nghe cậu ta để lại một câu cho Trần Minh Triết khiến tôi cả đời không thể quên.

Đó là: "Bạn cùng bàn của tôi bảo cậu biến đi đấy."

Sải bước trên hành lang dài, tôi đưa mắt nhìn bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiệu Huy ở trước mặt rồi lại nhìn bàn tay của mình đang nằm trong tay của cậu ta.

Bỗng nhiên, tôi rùng mình khi nhớ lại lời của Thành Anh nói: Cậu ta là điệp viên Artan.

Đúng vậy, cậu ta ra đòn chuẩn xác đến thế, thân thể linh hoạt, đẹp đẽ đến thế, không phải là Artan mới lạ. Lẽ nào tôi đã chọn phải người không nên chọn?

Mãi suy nghĩ, Lãnh Thiệu Huy đã dừng bước từ lúc nào, tôi theo quán tính vẫn cứ đi cho đến khi đầu đụng vào bức tường thịt trước mặt.

Cậu ta buông tay tôi, quay lại nhìn tôi. Cái nhìn ấy khiến tôi lại nổi một trận da gà. Tôi nhớ là tôi chưa từng làm gì cậu ta. Vì sao dùng ánh mắt ăn thịt người ấy nhìn tôi?

Thắc mắc của tôi cuối cùng cũng đã có lời giải đáp khi Lãnh Thiệu Huy trầm giọng nói:

"Muốn hẹn hò cũng được, muốn nói chuyện yêu đương cũng được. Nhưng đừng làm phiền tôi đọc sách. Nếu không, cậu có thể trở về A8. Tôi thấy nơi đó thích hợp với cậu hơn."

Tôi giận. Thực sự đã nổi giận.

Cậu ta dám khinh thường tôi.

Thành Anh nói không sai. Con người cậu ta vô cùng đáng ghét. Tôi tin.

Nhưng bây giờ tôi thấy không chỉ có đáng ghét mà còn khinh người vô độ. Cái cách nói chuyện đó của cậu ta khiến tôi cảm thấy bản thân bị xúc phạm, một cách nặng nề.

Tôi không hề do dự, dùng hệ thống ngôn ngữ tích lũy 18 năm trời ra nói chuyện cùng cậu ta. Tôi nói:

"Tôi thấy cậu nên trở về Ý thì hơn. Một Artan như cậu rất thích hợp trở về với đồng bọn của mình. Tôi không biết cậu vào đây có mục đích gì. Tôi chỉ cảm thấy cậu thật sự rất dơ bẩn. Y như cái tên Artan của cậu vậy."

Tôi quan sát mặt cậu ta. Khuôn mặt anh tuấn với những đường nét nam tính bỗng chốc biến sắc. Tôi thấy mày kiếm trở nên sắc bén vô cùng, môi mím chặt, hai bàn tay của hắn nắm lại thành một quyền.

Tôi tin chắc nếu lúc đó tôi còn nói thêm một từ Artan nào nữa, cậu ta sẽ không do dự cho tôi một quyền hội tụ đầy đủ sức mạnh của một chàng trai 21 tuổi.

Lãnh Thiệu Huy hít một hơi thật sâu như để lấy lại bình tĩnh. Cậu ta thu lại ánh mắt sắc lạnh của mình, lạnh nhạt nói:

"Ai cũng có thể gọi tôi là Artan, riêng em thì không thể. Đây là lần thứ nhất. Tôi hy vọng sẽ không có lần thứ hai."

Nói xong, cậu ta một lần nữa quay người rời đi.

Còn tôi, tôi vẫn đứng yên bất động. Phân tích câu nói của cậu ta một chút:

Cậu ta nói ai cũng có thể gọi cậu ta là Artan. Cậu ta tự nhận mình là Artan. Thực sự Lãnh Thiệu Huy là Artan sao?

Mà khoan, cậu ta vừa xưng hô với tôi là gì nhỉ? Em? Cậu ta gọi tôi là em? Hơn nữa, cậu ta còn cảnh cáo tôi?

Không, theo tôi cảm thấy thì cậu ta... Aiss, không phân tích nữa. Tôi thực sự đầu đau. Cậu ta nghĩ thế nào thì nghĩ, nói thế nào thì nói, tôi không quan tâm.

Tự hài lòng với bản thân mình, tôi thức thối trở về lớp khi tiếng chuông hết giờ giải lao vang lên.

Đó là ba tiết học dài đằng đẵng. Tôi vẫn ngồi cạnh Lãnh Thiệu Huy, tôi cố gắng cách cậu ta càng xa càng tốt, đề phòng cậu ta 'giết người diệt khẩu'.

Lãnh Thiệu Huy cũng chẳng thèm nói với tôi lời nào. Dường như quyền toán cao cấp thực sự thu hút hơn so với... tôi. Cậu ta trở lại trạng thái lãnh đạm thường ngày. Cái kiểu xa cách ấy khiến tôi có chút khó chịu.

Tôi rất không hiểu chính mình.

Thật may mắn, thầy Giang bỗng có việc đột xuất, chúng tôi được nghỉ tiết năm. Tôi vô cùng cảm tạ ông trời. Tôi không muốn ở cạnh Lãnh Thiệu Huy thêm một giây phút nào nữa.

Khi chuông kết thúc tiết bốn vang lên, tôi dùng tốc độ ánh sáng phóng như bay ra ngoài. Đến gara, tôi chợt nhớ ra, tôi đi xe cùng nhỏ Thư. Không lẽ tôi phải đợi nhỏ sao?

Haizz... Tôi thờ dài.

Đúng lúc đó, vai tôi bị tác động một lực. Theo ngôn ngữ bình thường thì có ai đó đang dùng tay vỗ lên vai tôi.

Áp dụng tính chất bảo toàn trạng thái chuyển động, gọi ngắn gọn là quán tính, tôi quay phát người lại. Thành Anh đang mỉm cười nhìn tôi.

Cái nụ cười ấy vốn đã đẹp, nay phát sáng dưới ánh mặt trời lại càng rực rỡ thêm vạn phần.

Tôi dơ người...

"Khả Thư tiết năm mới có thể về."

Tôi là một người rất thông minh. Tôi đương nhiên hiểu ý của Thành Anh.

"Ý tốt của cậu tôi xin nhận. Nhưng... Tôi có thể tự về được." Tôi cười.

Trái lại, Thành Anh không hề bỏ cuộc. Cậu ta cầm lấy cặp của tôi, ngay tức khắc đi về phía con Mazda 6 màu đỏ đang đậu.

Mà tôi thì chẳng thể làm gì hơn ngoài việc lùi thối theo sau cậu ta. Tôi ngồi ở ghế phụ, bên cạnh cậu ta.

Con Mazda chạy lon ton trên đường phố Thành S. Rất nhanh, con xe dừng lại trước một quán kem khá nổi tiếng ở đây.

Tôi vốn không hiểu chuyện gì lại bị Thành Anh kéo vào trong quán. Chúng tôi chọn một chiếc bàn gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

"Cậu đang muốn hẹn hò với tôi đấy à?"

Tôi cười, trêu đùa Thành Anh.

Tôi không phải là người cổ hủ trong chuyện tình cảm. Tôi lại càng không cố chấp yêu như các vị tiểu thư trong ngôn tình. Nếu có thể cho ai cơ hội, tôi nhất định sẽ cho.

"Đúng vậy."

Thành Anh cũng cười.

Kem của chúng tôi nhanh chóng được đưa ra.

Tôi chọn Kiwi. Còn Thành Anh, cậu ta luôn thích cái vị đắng của cafe.

Tôi và Thành Anh nói rất nhiều, rất nhiều chuyện. Qua lần này, tôi với cậu ta cũng có vẻ thân thiết hơn. Đây chính là người bạn thứ hai của tôi tại A1. Người đầu tiên có lẽ là... Lãnh Thiệu Huy.

Nhắc đến Lãnh Thiệu Huy, cũng thật trùng hợp. Hắn đang cùng một cô gái tầm 17 tuổi đi vào trong quán. Hắn ngồi ở chiếc bàn đối diện tôi và Thành Anh.

Có lẽ hắn đã nhận ra chúng tôi. Bởi vì từ lúc bước vào, hắn luôn dùng loại ánh mắt rất phức tạp để nhìn tôi.

Thật may mắn, cô gái xinh đẹp ngồi cạnh hắn đã kéo hắn trở lại.

"Vị hôn phu, anh cũng thật kì lạ. Về nước lại không báo với em một tiếng. Em đã dự định cho anh một chút bất ngờ."

Tôi chấn động.

Cô gái đó gọi Lãnh Thiệu Huy là vị hôn phu.

Nghe cái tiếng gọi thân mật ấy, tôi cảm thấy có chút khó chịu. Tôi không hiểu cảm giác này cho lắm. Có lẽ là do tôi nghĩ Lãnh Thiệu Huy ngạo mạn như thế này hẳn là không có người nào thêm yêu hắn đi.

Tôi hài lòng với lời lí giải này.

Mà Lãnh Thiệu Huy ở bên kia, nghe cô gái nói cũng không hề dễ chịu. Hắn đưa mắt qua nhìn tôi rồi dùng cái bộ dạng lãnh đạm thường ngày, hỏi cô gái.

"Lục Ân nói với em là anh đã về sao?"

Cô gái mỉm cười:

"Chỉ cần em muốn biết, ai có thể giấu em."

"Lục Ân, anh sẽ không cưới em."

Lãnh Thiệu Huy trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tôi nghe lời từ chối thẳng thừng của hắn liền cảm thấy bất bình thay cho cô gái.

Tôi nghĩ cho dù như thế nào, là một đảng nam nhi thì nên để con gái một chút thể diện. Đằng này, hắn lại trực tiếp đã kích người ta. Theo tôi thấy, cô gái này khẳng định sẽ bỏ chạy về nhà, khóa cửa phòng lại, khóc một trận cho đã đời.

Nhưng....

Tôi đã nghĩ sai. Cô gái không khóc, không bỏ chạy cũng chẳng chửi mắng Lãnh Thiệu Huy. Ngược lại, cô nhóc cười, tỏ vẻ rất vui.

Tôi thầm nghĩ trong lòng: Có phải bị người ta đá, đau lòng đến nỗi phát điên rồi không? Lãnh Thiệu Huy này cũng quá độc ác rồi.

Một lần nữa, tôi lại nghĩ sai. Sự thật là:

"Em cũng không bắt anh cưới em. Em gọi anh đến đây chỉ để giới thiệu với anh một chút."

Ngừng lại, cô gái ngoắt ngoắt tay. Từ bên ngoài, một chàng trai chừng tuổi Lãnh Thiệu Huy bước vào. Hắn ngồi xuống bên cạnh cô gái, nắm lấy tay cô, tuyên bố quyền sở hữu.

"Đây là người yêu của em, Đông Quân."

Cô gái nhỏ giới thiệu.

Lời giới thiệu ấy khiến tôi sững sờ thêm vài phần.

Mà Lãnh Thiệu Huy từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười lạnh nhạt. Hắn nói:

"Lục An, chúc mừng em."

HẾT CHƯƠNG 05

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đã lâu không gặp!

Trịnh Lục An tay trong tay cùng Diệp Đông Quân rời đi, chỉ còn lại một mình Lãnh Thiệu Huy.

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế ngồi. Hai bay đặt trên bàn, mắt đặt cố định vào ly kem Kiwi, hai chân bắt chéo. Cả người đều toát ra cái vẻ hào hoa, lãng tử nhưng lại lạnh đậm vô cùng.

Tôi đi cùng Thành Anh nhưng vô tình lại quên mất sự tồn tại của cậu ta. Cũng may, cậu ta kéo tôi trở về sớm. Nếu để Lãnh Thiệu Huy nhìn thấy bộ dạng của tôi, chắc chắn cậu ta sẽ lại khinh thường tôi vạn lần.

"Cứ tưởng Lãnh Thiệu Huy đã cô gái ấy. Ai ngờ, cậu ta lại bị người ta cầm sừng." Thành Anh đưa tay vuốt vuốt cằm ra vẻ cụt non.

Tôi cười.

Lãnh Thiệu Huy như vậy quả thực rất đáng đời. Hắn luôn khinh thường người khác, tự cho mình là giỏi. Để xem sau lần này, hắn có còn ngạo mạn như vậy nữa không?

Tôi cười thật lớn ở trong lòng.

Đúng lúc đó, một cô gái từ bên ngoài bước vào. Theo trí nhớ của tôi, cô gái ấy chắc chắn là CEO của Phong Hải, Trịnh Lục Ân.

Lục Ân rất nhanh chóng đi đến bàn của Lãnh Thiệu Huy, ngồi vào vị trí mà cách đây chưa đầy hai phút Lục An đã ngồi.

Mà Lãnh Thiệu Huy từ đầu đến cuối vẫn không thèm nhìn lấy Lục Ân một lần. Hắn vẫn giữ tư thế ngồi như cũ. Cứ như một con robot bất động.

"Cảm ơn cậu." Lục Ân cười.

"Có cần phải dùng cách này để nhìn thấy em rồi tương lai của chị không?"

Cuối cùng Lãnh Thiệu Huy cũng chịu thay đổi tư thế. Hắn ngồi thẳng dậy, vòng hai tay lại, hạ hai chân xuống bằng nhau. Kiểu ngồi của một quân nhân chuẩn mực.

"Nếu còn có cách nào khác thì chị đã không phải vất vả như thế này."

Trịnh Lục Ân đặt hai tay xuống bàn, ngón trỏ của tay phải gõ gõ xuống bàn một cách có trật tự. Dường như chị ta đang đánh một bản nhạc nào đó.

Lãnh Thiệu Huy ngồi đối diện chị vẫn bình thản như thường ngày. Một lúc sau, khi đã dứt ra khỏi suy nghĩ của riêng mình, hắn mới nói:

"Vì chị mà em đã trở thành người bị đá rồi. Nói thử xem, chị định cảm ơn em bằng cái gì?"

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu toàn bộ câu chuyện.

Tôi đã giới thiệu chưa nhỉ, Trịnh Lục Ân là cô con gái trưởng của Trịnh Gia, năm nay 27. Sau cô còn có em trai duy nhất Trịnh Lục Kiệt 21 tuổi và em gái Trịnh Lục An 17 tuổi. Từ xa xưa, hai nhà Trịnh Gia và Lãnh Gia đã có giao ước với nhau. Khi lớn lên, cô em gái nhỏ bé Trịnh Lục An sẽ là vị hôn phu của thiếu gia giàu có Lãnh Thiệu Huy.

Nhưng ai ngờ, tuổi trẻ nông nổi, Lãnh Thiệu Huy vào năm 11 tuổi đã có tình cảm với cô bé cùng trường. Sau đó, Trịnh Lục An cũng cùng Diệp Đông Quân yêu đương. Chuyện này đến tai Trịnh Gia.

Chẳng do dự, Trịnh Lục Ân phải nhờ Lãnh Thiệu Huy dùng cuộc gặp mặt này để đánh giá em rồi tương lai là Đông Quân.

Haizz... Gia đình họ Trịnh này cũng quá sức tường tượng.

Trở lại vấn đề chính. Nghe lời trêu chọc của Lãnh Thiệu Huy, Lục Ân liếc xéo hắn một cái mới nói:

"Chị giúp cậu chinh phục đồ con rùa của nhà cậu. Thế nào? Lời cảm ơn này đã đủ hấp dẫn chưa?"

Thật hiếm hoi, tôi thấy Lãnh Thiệu Huy cười. Cái nụ cười ấy thực sự rất đẹp. Không giống nụ cười của Minh Triết hay Thành Anh. Đó là một nụ cười đơn giản, không chói lóa nhưng lại rất rực rỡ.

Thực sự ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Tôi dám chắc nếu dám con gái trong trường bắt gặp nụ cười này thì dù Lãnh Thiệu Huy có phải là Artan hay không, bọn họ cũng nhất định yêu chết hắn.

"Để em tự chinh phục thì tốt hơn."

Nói xong, Lãnh Thiệu Huy nhanh chóng cầm lấy cặp xách, đứng dậy, chào Lục Ân rồi rời đi.

Trước khi đi, tôi còn thấy hắn nhìn tôi một cái.

Tôi thoáng giật mình.

Hắn thực sự nhìn tôi.

/

Sau lần tình cờ gặp ở bên ngoài đó, ngoại trừ những giờ trên lớp, tôi không còn thấy Lãnh Thiệu Huy nữa. Mà tôi cũng vốn không quan tâm lắm.

Khoảng thời gian đó, tôi tập trung vào việc học. Lần thi sắp tới, tôi quyết tâm đánh đổ hắn. Phải một lần đặt hắn dưới chân, chà đạp như một con dế.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, hoàn toàn khác với mọi ngày.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 18 của tôi, ngày 03 tháng 09. Một cột mốc vô cùng, vô cùng quan trọng đánh dấu sự trưởng thành trong cuộc đời.

Tôi vốn dự định sẽ cùng gia đình tổ chức một bữa tiệc nhỏ. Sau đó mời những người bạn thân thiết đến chung vui. Ai ngờ cái dự định của tôi lại khác hoàn toàn thực tại như vậy.

Lúc này là hơn 11 giờ trưa, còn rất sớm so với thời gian buổi tiệc sinh nhật bắt đầu.

Như mọi năm, cứ vào đúng giờ này, tôi lại ghé qua nhà cũ. Nơi mà tôi đã từng sinh sống cách đây 7 năm. Ở đó có bạn bè, có hàng xóm, còn có ngôi trường tiểu học mà tôi yêu mến.

Sở dĩ tôi trở lại là để nhận món quà sinh nhật từ một người bạn phương xa. Hắn là người đã được tôi bảo vệ, che chở suốt một năm.

Hắn đã rời đi cách đây mười năm. Nghe nói lúc đó tập đoàn của ba hắn xảy ra biến cố. Vì thế phải trở về Italia một chuyến.

Cho đến bây giờ cũng chưa hề trở lại. Thậm chí, phương thức liên lạc cũng không có.

Chỉ là hàng năm, tôi đều nhận được một món quà từ hắn. Là một con rùa nhỏ bằng thủy tinh.

Đến địa chỉ quen thuộc, tôi đưa mắt nhìn xung quanh.

"Phục Quân, sinh nhật vui vẻ. Cháu đến nhận quà sao?"

Đó là gì Châu. Gì là hàng xóm cũ của nhà tôi.

Năm nào tôi cũng trở về đúng ngày này để nhận quà nên đã thành một thói quen.

Không chỉ với tôi mà còn với mọi người ở trong khu này.

"Vâng ạ. Cháu cảm ơn gì." Tôi cười.

"Gì vẫn chưa thấy nhân viên chuyển phát đến nhà cũ của cháu. Có lẽ sẽ đến muộn một lúc."

Gì Châu đưa tô phở bò cho khách. Sau đó lại bận rộn với nồi niêu xoong chảo. Tuy vậy lại không quên nhắc nhở tôi.

"Vâng ạ. Cháu cũng muốn trở lại thăm trường. Cháu chào gì."

Nói xong, tôi ngay tức khắc rời đi. Đến chỗ trường tiểu học lúc trước, tôi ngơ ngàng nhìn cảnh vật xung quanh.

Tôi nghe nói trường đã bị dỡ bỏ. Nhà nước muốn quy hoạch lại. Nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy. Mới năm trước tôi trở về còn thấy.

Trường đã được phá hủy, san bằng lại, trở thành bãi đất trống. Tuy vậy, một số cảnh vật vẫn không hề thay đổi. Tôi mãi lang thang, tìm lại kí ức thời thơ ấu mà quên mất lí do khiến tôi phải đến nơi này.

Tôi cứ đi, cứ đi. Từ hàng cây trên vỉa hè đến con sông nhỏ ở phía sau dãy nhà cũ, tất cả đều là kí ức đẹp nhất của thời nhỏ. Nhìn lại cảnh vật nơi này, bất giác tôi nở một nụ cười mãn nguyện.

Thì ra, bản thân cũng đã từng có những năm tháng vui vẻ đến vậy!

Tôi lại tiếp tục đi. Thật không may lại và phải bức tường thịt. Người đó có vẻ rất cao. Tôi đưa mắt nhìn liền thấy khuôn mặt quen thuộc đến phát chán.

Không nói thì có lẽ mọi người cũng đã biết đó là ai..

Lãnh Thiệu Huy.

Nhưng vấn đề tôi quan tâm là vì sao Lãnh Thiệu Huy lại có mặt ở nơi này. Theo những gì tôi biết từ nhỏ Thư thì hẳn sống ở khu biệt thự ngoại ô. Nơi đó cùng đường X này hoàn toàn ngược nhau.

Theo tính toán của một chuyên gia như tôi thì phải mất 1 tiếng 45 phút hẳn mới có thể từ nhà đến nơi này.

Tôi thầm cảm thán. Vào ngày nghỉ như vậy, hẳn là hẳn hẹn hò với bạn gái đi.

Tôi nở một nụ cười với hẳn cho có lệ. Sau đó, tôi toan bước đi thì bị giọng nói trầm trầm, ấm ấm của hẳn kéo lại.

"Đã lâu không gặp."

Tôi quay người, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm đang nhìn tôi.

Tôi thực sự muốn thử hỏi xem hẳn có bị điên không. Hôm qua tôi và hẳn mới cùng ngồi chung một bàn, mới cùng gây gổ nhau chỉ vì cuộc nói chuyện của tôi với Trần Minh Triết. Hơn mười tám tiếng không gặp nhau, có cần phải nói câu 'Đã lâu không gặp' không chứ?

Tôi vốn không hiểu ý nghĩa của câu nói đó. Sau này, khi hiểu ra, tôi thực sự đã khóc, khóc rất lớn. Nhưng đó là chuyện của sau này.

Bây giờ, ngay tại giây phút này, ngay tại chỗ này, tôi vẫn đang ngằm chừ hẳn thần kinh, bệnh hoạn.

"Phục Quân."

Hẳn gọi tôi, lần đầu hẳn trực tiếp gọi tên tôi.

Tôi thú thực, tôi có chút giật mình và nhiều hơn hết, tôi cảm thấy trái tim mình sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Dường như tôi rất thích hẳn gọi tên tôi bằng cái giọng trầm ấm ấy. Nó như một bản nhạc du dương bởi tiếng dương cầm. Đẹp, vô cùng đẹp.

Tôi nhìn hẳn, rất ngu ngốc phá tan không khí bằng một tiếng: "Hả?"

Hẳn cười. Có lẽ nhìn thấy bộ dạng ngờ nghệch của tôi rất đáng yêu. Cũng có thể là hẳn đang thầm cười nhạo tôi. Nhưng cái nụ cười ấy khiến tôi hoàn toàn bị cuốn vào.

Lãnh Thiệu Huy thực sự rất ít khi cười. Số lần tôi thấy hẳn cười chỉ đến trên đầu ngón tay. Ấy thế mà mỗi lần hẳn cười, dù chỉ là một nụ cười thoáng qua cũng đủ gây ra lực sát thương cực kì lớn.

Mãi suy nghĩ, tôi không biết hẳn từ lúc nào đưa tay lên trước trán tôi, dùng ngón giữa và ngón trỏ gõ vào trán tôi một cái.

Tôi bùng tỉnh.

"Phục Quân."

Lại nữa, hẳn lại gọi tên tôi bằng cái giọng trầm ấm ấy nữa.

Lần này, tôi đã lấy lại được phong độ, quyết không bị hồ ly như hẳn quyến rũ.

"Tôi đã từng tưởng tượng ra rất nhiều tình huống khi chúng ta gặp lại nhau. Nhưng loại tình huống này, thực sự quá sức tưởng tượng."

Lãnh Thiệu Huy không còn cười nữa, hẳn nghiêm túc nhìn tôi.

Từng lời, từng chữ lọt vào tai tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi mơ hồ, không hiểu rốt cuộc hẳn đang muốn đề cập đến vấn đề gì.

Hẳn nói tôi và hẳn gặp lại? Hẳn nói đã tưởng tượng ra cảnh tượng gặp lại tôi? Hẳn nói...?

Tôi không hiểu.

Không đợi tôi lên tiếng, hắn nói tiếp:

"Tôi đã rất sợ. Sợ khi tôi quay lại, em đã không còn nữa. Hoặc giả sử em đã đứng bên cạnh một chàng trai khác."

Hắn đột nhiên kéo tôi lại gần hắn, ôm trầm lấy tôi, thì thầm:

"Mười năm quả thực rất dài."

Tôi có cảm giác hắn đang khóc. Âm thầm khóc trên vai tôi. Tôi vốn muốn đẩy hắn ra nhưng lại vì đoạn tình cảm của hắn mà không đành lòng.

Hắn nói mười năm. Hắn nói đã từng đợi tôi mười năm.

Tôi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mười năm trước, tôi là một đứa trẻ 8 tuổi. Đoạn kí ức vào năm 8 tuổi đó hoàn toàn mơ hồ. Tôi chỉ nhớ đã từng có rất nhiều bạn.

Tôi thất nhiên nhớ vào năm đó, tôi nghĩa hiệp đứng ra giúp một bạn trai bị ức hiếp. Hắn là gì nhỉ?

À,... Là Hạo Huy. Người đã rời khỏi tôi mười năm trước. Người đã hàng năm đều gửi quà sinh nhật cho tôi. Thời gian quá dài, tôi đến mất của cậu ta cũng chẳng thể nhớ nổi nữa rồi.

Tôi căn bản không bao giờ ngờ được người bạn thuở ấu thơ đã quay trở về. Hơn nữa còn là người đứng trước mặt tôi bây giờ.

"Phục Quân, tôi trở về rồi, bất cứ ai cũng không thể động đến em."

Lãnh Thiệu Huy buông tôi ra. Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, kiên định nói.

Tôi còn thấy trong mắt hắn còn đọng lại một giọt sương.

Hắn đã khóc. Vì tôi.

Tôi vẫn im lặng. Không phải vì tôi không muốn trả lời. Mà vì tôi căn bản không biết nói gì cả.

"Nguyễn Phục Quân."

Hắn gọi cả họ và tên của tôi.

"Sinh nhật vui vẻ." Hắn cười. Nụ cười đẹp nhất trên đời.

Hắn biết, hôm nay là sinh nhật của tôi?

Trong khi tôi đang còn ngơ ngác như con nai tơ, hắn không biết từ lúc nào đã cầm trên tay một chiếc hộp nhung đỏ.

Tôi hoảng loạn. Hắn không phải định cầu hôn tôi đấy chứ?

Ôi mẹ ơi, tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn nhìn biểu cảm trên mặt tôi, có lẽ cũng đã đoán được suy nghĩ của tôi. Hắn cười, một cách rất vui vẻ.

"Không phải nhẩn. Em yên tâm. Lúc nào em sẵn sàng, tôi nhất định sẽ cầu hôn em."

Hắn mở hộp, trong đó là một sợi dây chuyền bằng vàng trắng. Mặt dây chuyền chỉ đơn giản là một con rùa được khắc rất tinh xảo. Rùa nhỏ có bốn cái chân, ở chân trước bên trái, trên ngón chân áp út, một viên kim cương trắng một carat sáng lấp lánh.

Tôi rất bất ngờ. Một món quà giá trị như vậy, hắn đang đeo lên cổ tôi.

Động tác của hắn thật chậm, vô cùng tao nhã, vô cùng đẹp.

Khi sợi dây đã yên vị trên cổ tôi, tôi mới nhận thức được mọi chuyện.

"Có lẽ cậu nhận nhầm người rồi. Tôi vốn không biết cậu. Mười năm trước, tôi thực sự không quen một người nào tên Lãnh Thiệu Huy."

Tôi giải thích. Tôi rất sợ, rất sợ sau này khi hắn phát hiện ra tôi không phải người hắn cần tìm, hắn sẽ thẳng thừng cho tôi một ly nước vào mặt.

Tôi rất sợ. Bởi vì tôi đã rung động bởi sự ôn nhu, dịu dàng của hắn.

"Ngoan. Sinh nhật vui vẻ. Tôi đã từng hứa với em, sinh nhật mười tám tuổi của em là sinh nhật đẹp nhất. Tôi chưa từng thất hứa."

Lãnh Thiệu Huy, hần vô cùng đáng ghét. Nhưng lần này hần đã nói đúng.

Sinh nhật mười tám tuổi là sinh nhật đẹp nhất, đáng nhớ nhất cuộc đời tôi.

HẾT CHƯƠNG 06

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cầu hôn

Ngồi trên bàn học trong lớp, nhớ lại ngày sinh nhật hôm qua, tôi bất giác nở một nụ cười. Tôi sẽ nghĩ đây là một giấc mơ nếu không có sợi dây chuyền trên cổ.

Lãnh Thiệu Huy...

Tôi có lẽ đã đánh giá nhầm con người đó. Hần căn bản cũng không lạnh nhạt như tôi nghĩ. Ngược lại, tôi còn cảm thấy hần rất... à, rất lãng mạn.

Tôi thầm nghĩ, nếu thực sự mười năm trước, tôi đã từng gặp hần, đã từng biết hần, vậy cứ coi đây như là một đoạn duyên phận đi.

Mãi suy nghĩ, tôi lại không biết chỗ ngồi bên cạnh mình từ lúc nào đã có người ngồi xuống.

Trần Minh Triết đưa tay, vỗ vỗ vào vai tôi khiến tôi bừng tỉnh.

Cứ ngỡ là Lãnh Thiệu Huy đã đến. Nhưng nhìn qua thấy Minh Triết, tôi có chút thất vọng.

Thu ánh mắt của mình lại, dán chặt vào trong cuốn sách giáo khoa, tôi hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

Minh Triết cười khẽ, không nói gì liền kéo tay tôi, lỏ đi. Đến dãy lớp học cũ ở phía tây Vĩnh Hiệu, hần mới buông tôi ra.

Lúc này, hần cứ như vậy nhìn tôi. Mà tôi cũng chẳng thèm đếm xỉa đến hần. Hần luôn diên bất chợt như vậy. Tôi chẳng lấy làm lạ.

"Phục Quân, sinh nhật vui vẻ." Hần cười.

Từ trong balo, hần lấy ra một chiếc hộp nhung đỏ. Rất giống cái mà Lãnh Thiệu Huy tặng cho tôi ngày hôm qua.

Tôi giật mình. Lãnh Thiệu Huy có thể không dám cầu hôn tôi. Nhưng tôi biết Trần Minh Triết hần dám.

Hần theo đuổi tôi năm năm, hần chắc chắn có đủ dũng khí để cầu hôn tôi. Và đúng như tôi dự đoán, từ trong chiếc hộp nhung màu đỏ, nhảu bằng vàng trắng sáng lấp lánh.

Hần từ từ khụy một chân xuống, ngẩng đầu tự tin, cầu hôn tôi:

"Phục Quân, em mười tám tuổi rồi. Có phải cũng đã đến lúc chấp nhận tình cảm của anh không?"

Tôi hoảng loạn đưa tay che lấy miệng đang mở rộng hết cỡ.

Lúc này, học sinh trong trường tập trung càng lúc càng đông. Nữ sinh nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Chắc chắn là vậy rồi. Trần Minh Triết là người duy nhất thù kẻ gia tài nhà họ Trần. Hơn nữa, hần còn rất đẹp trai. Mắt to, mũi cao, môi khá mỏng. Ngoài ra, thành tích học tập cao chính là một trong những lí do khiến hần trở thành đối tượng số một trong lòng nữ nữ. Ý tôi là... Trước khi Lãnh Thiệu Huy xuất hiện.

"Nguyên Phục Quân, làm bạn gái anh đi."

Một lần nữa, lời nói của Trần Minh Triết khiến tôi không thể mở miệng.

Hần có biết hần đang làm gì không?

Giữa hàng trăm bạn học, hắn tỏ tình với tôi. Lúc này, tôi không những kinh ngạc, còn có bối rối và tức giận.

Trần Minh Triết, hắn điên thật rồi.

"Thế nào?"

Hắn còn hỏi tôi thế nào.

Ngay lúc này, ngay tại thời khắc lịch sử này, một giọng nói trầm âm vang lên.

"Vào học rồi, còn muốn ở đây nói chuyện yêu đương sao?"

Tôi đưa mắt nhìn chủ nhân của giọng nói. Đó là Lãnh Thiệu Huy.

Tôi thú thực, khi nhìn thấy hắn, tôi vừa bất ngờ vừa vui mừng. Hắn giải vây cho tôi, tôi thực sự rất biết ơn hắn.

Nhưng người đang nửa quỳ nửa ngồi dưới chân tôi lại không thấy như vậy. Trần Minh Triết cất nhãn vào trong túi rồi từ từ đứng dậy. Hắn mặt đối mặt với Lãnh Thiệu Huy. Trong mắt chỉ có tức giận và muốn giết người.

Tôi cảm thấy sợ một Trần Minh Triết như bây giờ.

Mà Lãnh Thiệu Huy tất nhiên chỉ có hơn chứ không hề kém. Hắn nở một nụ cười.

À, nụ cười đó chỉ có thể miêu tả bằng hai từ: Nham hiểm.

"Một đám cậu dành cho tôi lúc trước tôi còn chưa tính. Bây giờ lại muốn làm gì đây?"

Trần Minh Triết đưa tay siết lấy cổ áo của Lãnh Thiệu Huy. Mắt hắn đỏ ngầu như có lửa. Bàn tay siết chặt đến mức chỉ cần thêm một chút sức nữa thì chiếc áo chắc chắn xé làm hai.

Lúc này, Lãnh Thiệu Huy vẫn còn có thể duy trì nụ cười nhạt. Thái độ của hắn khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Nhưng chỉ sau một phút, hắn thu nụ cười lại, trong mắt chỉ còn lãnh băng.

Hắn đưa tay, trực tiếp gạt tay của Trần Minh Triết đang nắm lấy áo mình.

"Người của tôi, cậu muốn chạm vào cũng nên xin phép tôi một chút."

Nói xong, Lãnh Thiệu Huy chậm rãi quy người, hắn liếc tôi một cái rồi rời đi.

Tôi không hiểu câu nói ấy có nghĩa gì. Nhưng nhìn Trần Minh Triết đàn mặt lại như vậy, tôi có chút hả dạ.

Ai bảo đụng vào tôi làm gì chứ?

Tôi lắc đầu, chẳng thèm để ý đến hắn nữa, rời đi.

Vào trong lớp, nhìn thấy Lãnh Thiệu Huy đang cầm quyển toán cao cấp từ tủ đọc, tôi lại cảm thấy hắn vô cùng xa cách.

Mới ngày hôm qua thôi, hắn còn ở trước mặt tôi, nói cái gì sẽ bảo vệ tôi. Nhưng hôm nay lại bày ra bộ dạng như ai thiếu nợ khiến tôi rất khó chịu.

Tôi hậm hức đi về chỗ quăng balo xuống bàn tạo thành một tiếng động lớn. Mà Lãnh Thiệu Huy lại như bị điếc, một chút cảm xúc cũng không có.

Tôi ngồi xuống ghế, đưa mắt liếc xéo hắn một cái rồi lấy vở ra ôn lại bài.

Tình trạng này cứ duy trì như vậy cho đến khi ra chơi.

Lúc đó, tôi chịu không nổi nữa, nhân dịp trong lớp không có một ai, tôi đưa tay, khều khều hắn. Lần này tôi đã thành công thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn nhú mày khó chịu khi bị làm phiền.

"Có chuyện gì sao?"

Hắn rời mắt khỏi quyển sách, quay qua nhìn tôi.

Cái nhìn của hắn khiến tôi rùng mình. Tôi có cảm giác chúng tôi chưa hề tồn tại bất cứ một sợi dây liên kết nào. Tôi cứ có cảm giác người hôm qua chúc mừng sinh nhật tôi không phải là Lãnh Thiệu Huy đang ngồi trước mặt. Tôi có cảm giác hắn thật xa vời, xa đến nỗi tôi mãi mãi không với tới được.

"Không có gì."

Tôi lắc đầu, không còn dũng khí để nói chuyện với hắn nữa.

"Sau này đừng để tôi thấy em và Trần Minh Triết thân thiết với nhau."

Hắn lại dán mắt vào quyển sách. Miệng lại cảnh cáo tôi.

Tôi thú thực tôi không hiểu hắn. Chưa đầy một phút trước, hắn bày ra bộ dạng không quen biết với tôi. Bây giờ lại như một người bạn trai đang ghen.

Có ai nói cho tôi biết hắn bị bệnh thần kinh gì không?

"Tôi chơi với ai cần anh quản sao?"

Tôi hậm hực. Không phải vì bị hắn quản mà vì ám ức chuyện hắn đã không thèm để ý đến tôi suốt hai tiết học vừa qua.

Lãnh Thiệu Huy vút quyển sách sang một bên, hắn đưa mặt đến gần tôi. Dường như chỉ cần hắn sát gần đến 2cm nữa thôi thì ngay tức khắc mắt chạm mắt, môi chạm môi.

"Tôi không quản. Chỉ quan tâm em mà thôi."

Hắn thì thầm.

Tôi đứng hình. Căn bản không thể nói được gì nữa.

Hắn... có phải hắn đang tỏ tình với tôi không? Tim tôi đập rất nhanh.

Tâm trạng tôi cứ lâng lâng như vậy cho đến khi buổi học kết thúc.

Lúc này cũng may có nhỏ Thư đến. nếu không tôi thực sự không muốn đi về nữa.

Lãnh Thiệu Huy ới Lãnh Thiệu Huy...

"Nghe nói màn cầu hôn của anh tao bị Lãnh Thiệu Huy phá đám hả?"

Nhỏ Thư đi bên cạnh tôi, nhin không được liền hỏi.

Tôi không trả lời, chỉ gật đầu.

"Này, tao nói thật nhé. Anh tao có chỗ này không tốt. Gia cảnh này, ngoại hình này, học lực này, có chỗ nào kém hơn người khác chứ? Vì sao mày không đồng ý yêu anh ấy."

Nghe nhỏ Thư nói vậy, tôi cũng cảm thấy lả lị.

Trần Minh Triết rốt cuộc có chỗ nào không tốt. Hắn hoàn hảo như vậy lại nỗ lực theo đuổi tôi suốt năm năm trời, vì sao tôi còn không vừa ý? Tôi đang chờ cái gì đây?

Lúc này, hình ảnh Lãnh Thiệu Huy cầm hộp nhưng đỏ hien lên trong đầu tôi.

Thật kì lạ, lúc Lãnh Thiệu Huy cầm chiếc hộp đó đưa ra trước mặt tôi, tôi lại rất bình thản, thậm chí là có cảm giác vui mừng.

Nhưng còn đối với Trần Minh Triết, tôi lại cảm thấy sợ hãi, đột ngột còn có không vui nữa.

Rốt cuộc là vì sao?

Tôi ảo não thờ dài.

"Tao không biết."

"Haizz... Tao xin bái phục mày. Nguyên Phục Quân, tao không ca ngợi anh ấy nhưng nếu có một người như vậy đứng trước mặt tao nói trọn đời trọn kiếp bảo vệ tao. Tao nhất định sẽ không do dự yêu người đó."

Nhỏ Thư đứng đối diện với tôi, nhỏ nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nói.

Tôi lại bỗng nhớ đến cảnh Lãnh Thiệu Huy đứng trước mặt tôi hứa cả đời sẽ bảo vệ tôi, tôi nhớ, hắn nói:

"Phục Quân, tôi trở về rồi, bất cứ ai cũng không thể động đến em."

"Tao nhắc nhở mày, người đã đi qua sẽ không bao giờ trở lại nữa. Mày nên tự nắm bắt lấy."

Đây là lần đầu tiên tôi thấy nhỏ Thư nói những lời đầy tình tế như vậy.

Phải. Nhỏ nói rất đúng.

Có lẽ tôi nên cho Trần Minh Triết một cơ hội. Cũng coi như là cho tôi một cơ hội thoát khỏi kiếp FA suốt mười tám năm qua.

/

Ngày hôm sau, tôi ngay tức khắc thực hiện những gì mình đã nghĩ. Tôi đến đứng trước lớp 12a2 để chờ Trần Minh Triết.

Nhưng thông qua bạn học, tôi nghe nói hắn đã cùng ba đến Phú Quốc để công tác. Nghe nói phải đến đầu tháng sau mới trở lại.

Tôi có chút hụt hẫng.

Trở về lớp trong tình trạng không mấy tốt đẹp, tôi ảo não thờ dài một cái. Ngay sau đó, cố gắng hồi phục tinh thần, tôi đưa vở ra, ôn lại bài cũ.

Lúc này, Lãnh Thiệu Huy cùng Thành Anh từ từ tiến vào lớp. Tôi ngạc nhiên vô cùng, Lãnh Thiệu Huy sao lại đi cùng Thành Anh?

Chẳng để tôi tò mò được lâu, Thành Anh đã mỉm cười, chào tôi rồi nói:

"Phục Quân, đây là bạn mới của tôi, Lãnh Thiệu Huy."

Tôi ngơ ngác nhìn Thành Anh rồi lại nhìn sang Lãnh Thiệu Huy.

Bọn họ có thể làm bạn sao?

Một người ấm áp như mặt trời, một người lãnh đạm như gió. Một người khiêm tốn, một người tự cao tự đại. Một người ôn nhu, một người bất cần. Họ lấy đâu ra điểm chung để có thể nói chuyện chứ?

Tôi đưa tay, kéo Thành Anh lại gần bên cạnh mình, thì thầm vào tai cậu ta:

"Cậu không sợ Lãnh Thiệu Huy là Artan sao?"

"Cho dù là Artan thì sao? Cậu ấy chơi rất được." Thành Anh lại cười.

Tư thế của chúng tôi vô cùng mập mờ, Lãnh Thiệu Huy ở bên cạnh không biết từ lúc nào đã nắm lấy tay tôi, kéo tôi ra xa Thành Anh.

"Có gì mà không thể nói trước mặt tôi hả?" Lãnh Thiệu Huy cao ngạo nhìn tôi.

Mà tôi lại chẳng hề sợ cái khí thế ấy của hắn. Tôi ngược mặt, thách thức nói:

"Anh đã từng thấy anh đi nói xấu người khác mà có thể nói trước mặt chưa?"

Tôi thành công khiến Lãnh Thiệu Huy không thể mở miệng. Nhưng cái không thể ấy cũng chẳng kéo dài được lâu.

Khoảng hai phút sau, hắn đưa mắt nhìn tôi, thẳng thắn nói:

"Em có thể nói trước mặt tôi. Điểm nào thực sự đủ xấu, tôi sẽ sửa..."

Nói hết câu, hắn lại ghé vào tai tôi, nói nhỏ chỉ vừa đủ tôi và hắn nghe thấy:

"Vì em."

Tôi đỏ mặt.

Khi đã bình tĩnh lại, tôi đẩy hắn ra, trở lại bàn học của mình.

Còn hắn với Thành Anh lại cười nham hiểm.

Có ai nói cho tôi biết cái quái gì đang diễn ra không? Sao chỉ sau một đêm, bọn họ lại giống như tri kỉ vậy.

Trán tĩnh lại tâm trạng đang lên xuống thất thường, tôi đưa sách ra học lại bài.

Vốn là không muốn để ý đến hắn nhưng lại hết lần này đến lần khác tình nguyện bị hắn trêu chọc.

Trời ơi, một Nguyên Phục Quân mạnh mẽ, đầu đội trời chân đạp đất đâu rồi?

Vì sao tôi lại trở nên yếu đuối nhu mì như thế này.

Không được, phải bình tĩnh lại. Từ này ở trước mặt hẳn tuyệt đối không thể yếu thế. Hơn nữa còn phải phục thù chuyện hắn đã cướp vị trí số một của tôi nữa.

Nguyên Phục Quân, mạnh mẽ lên!

HẾT CHƯƠNG 07

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi sợ hãi, Lãnh Thiệu Huy

Hôm nay là cuối tuần, tôi lại được nghỉ. Tính sẽ tự thưởng cho mình một giấc ngủ ngàn năm để lấy lại tinh thần. Nhưng ai ngờ người tính không bằng trời tính.

Đúng lúc tôi đặt mông xuống giường thì tiếng con đé yêu vang lên. Tôi bất mãn, không muốn bắt máy nhưng khi nhìn thấy cái tên trên màn hình, tôi không muốn cũng phải nhận cuộc gọi.

Bật loa ngoài, tôi hỏi:

"Gì vậy ạ?" Tôi ảo não.

Nghe ngữ điệu của tôi, đầu dây bên kia có chút không vui. Tuy vậy, giọng điệu lại vô cùng cung chiêu. Một chút quở trách cũng không hề có.

"Con dậy chưa?"

Dư thừa.

Đúng, là một câu hỏi cực kì dư thừa. Tôi thực sự không thể tin được đây là người mẹ đại nhân đeo quân hàm 'vạn' sao trên người mà tôi vẫn luôn ngưỡng mộ.

Tôi thầm kinh bi trong lòng: Con chưa dậy lẽ nào mà đang nói chuyện với mẹ sao?

Tuy vậy, đó chỉ là tiếng lòng của tôi. Ngược lại, khi nói chuyện với mẹ, tôi lại dùng một ngữ điệu khác.

"Con chưa dậy thì cũng bị mẹ làm cho tỉnh dậy." Tôi bất mãn kêu lên.

"Được rồi. Bây giờ con mau ra sân bay đón mẹ. Sau đó con muốn ngủ thế nào cũng được."

Sân bây?

Thế nào tôi lại cảm thấy đầu dây bên kia truyền đến hàng loạt tiếng ồn.

Vậy là người mẹ đại nhân đã trở về. Tôi lại phải đối mặt với cuộc 'trò chuyện thâm tình' của ba mẹ sao?

"Sao mẹ không ở Thành phố X luôn đi. Con còn hy vọng mẹ không trở về nữa."

Đúng là như vậy. Tôi hy vọng mẹ đừng trở về. Như vậy mới có thể tách ba với mẹ ra. Như vậy mới có thể khiến gia đình tôi trở nên yên bình.

Nhưng mẹ tôi lại không hiểu ý tôi. Bà từ trong điện thoại quát lớn lên:

"Có đi thì cũng là ba con đi. Đừng nhiều lời. Mau ra đón mẹ."

"Ok, ok. Con biết rồi."

Nói xong, tôi cúp máy.

Chán nản vứt điện thoại xuống giường trắng muốt, tôi đau lòng nhìn đồng hồ ở cạnh giường.

Trời ạ, mới chín giờ sáng. Còn quá sớm. Tôi muốn ngủ, tôi muốn ngủ.

Thâm tâm thì vậy nhưng cuối cùng tôi cũng phải lấy con AB ra sân bay đón mẹ đại nhân.

Chiếc xe lon ton chạy trên đường lớn của Thành S. Đến ngã tư, trong lúc đợi đèn đỏ, tôi ảo não nhìn xung quanh, cố gắng kiểm thứ gì đó thu hút ánh nhìn để tôi có thể tỉnh táo hơn.

Thu vào mắt tôi lúc đó là một con hẻm nhỏ sâu vun vút. Cái vấn đề không phải con hẻm ấy như thế nào mà là có một đám côn đồ ỷ mạnh ăn hiếp yếu.

Tôi vốn là người chính nghĩa, không bao giờ để kẻ xấu hoành hành. Hơn nữa, với tư cách là con của cảnh sát quân hàm vạn sao, một công dân tốt, tôi ngay tức khắc tập xe vào lề rồi gửi ở một cửa hàng.

Tôi từng bước, từng bước đi như thám tử tiến vào trong hẻm. Mắt thấy cây chổi cũ ở trong góc hẻm liền cầm lên, tiến sâu vào trong hơn.

Khi đi đến gần bọn côn đồ, tôi dùng hết sức lực mười tám năm tích lũy, giáng một cú thiết mãnh vào người mà tôi cho là tên cầm đầu.

Tuy là một cú hồi tụ đầu đủ tinh lực nhưng khi được truyền vào cây chổi cũ thì lại là một vấn đề khác. Tên cầm đầu thì không hề hấn gì, chỉ như gãi ngứa. Nhưng cây chổi lại chia làm hai, mỗi nơi mỗi mảnh, nhìn mà thương thay.

Lúc này, bọn côn đồ mới chú ý đến sự tồn tại của tôi. Mà tôi cũng có cơ hội nhìn rõ chúng.

Tên cầm đầu có vẻ rất dữ dằn. Hấn to cao như những lực sĩ sumo. Tuy vậy, người hấn không hề 'nhão' chút nào. Ngược lại, cả người cơ bắp cuộn cuộn, da dẻ săn chắc, bắp tay to như cái chày giã ốt. Nói tóm lại, nếu bây giờ hấn không dùng ánh mắt giết người nhìn tôi, tôi chắc chắn sẽ đi đến khoác vai hấn kết huynh đệ.

Còn ba tên còn lại, gọi là đàn em của tên cầm đầu, bọn chúng cũng to như vậy, nhưng khí thế lại thua tên cầm đầu mười phần. Bọn chúng có vẻ rất dữ tợn nhưng lại rất đáng yêu. Nói chung, tôi không thể diễn tả hết.

Đó không phải là điều quan trọng tôi muốn đề cập đến. Vấn đề quan trọng là chàng trai bị dồn vào chân tường, người bị bọn côn đồ 'ức hiếp'.

Hấn tuy đang trong thế bị động nhưng lại tỏ ra khá khinh thường, thậm chí có chút cao ngạo nhìn bọn côn đồ. Trên miệng hấn, máu tươi đang chảy ra tuy vậy có vẻ hấn chẳng đau đớn một chút nào.

Bây giờ, hấn đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn tôi. Ngoài ra, tôi còn thấy trong mắt hấn có vui mừng, có yêu thương, có cung chiêu, có xót xa, có tức giận.

Người này tôi chắc chắn biết, không những biết mà còn khá thân thuộc.

Đó là bạn cùng bàn với tôi, Lãnh Thiệu Huy.

Tôi rất ngạc nhiên, vô cùng ngạc nhiên. Hấn sao lại có thể xuất hiện ở khu này? Như tôi đã nói trước kia, hấn cách chỗ tôi ở rất xa. Nhà hấn ở ngoại thành, hướng ngược lại với nhà tôi. Muốn đến đây phải đi xe với tốc độ 60km trong 1 tiếng 45 phút.

Và tôi chắc chắn rằng hấn sẽ không vì mua đồ hoặc đi trung tâm thương mại mà đến đây. Bởi vì khu hấn ở là khu nhà giàu. Nơi đó giống như một thành phố mini hội tụ đầu đủ các cửa hàng, quán ăn, khách sạn, nhãn hàng, thương hiệu lớn ở Thành S và trên thế giới.

Đó chỉ là một phần, cái khiến tôi ngạc nhiên hơn đó chính là vì sao hấn lại dính dáng đến đám côn đồ này? Còn bị đánh bầm dập như vậy nữa?

Thắc mắc của tôi có lẽ sẽ được giải đáp khi tên cầm đầu bị tôi đánh lên tiếng:

"Nhóc, mày quen biết nó hả?"

Tôi im lặng. Không phải vì tôi sợ mà vì mẹ tôi đã dạy: Nói chuyện với côn đồ tuyệt đối không thể nói lí lẽ. Có nói gì cũng bị đánh nên tốt nhất im lặng vẫn hơn.

Nhưng mẹ tôi lầm rồi. Vì sự im lặng của tôi khiến tên cầm đầu mất hết kiên nhẫn. Hấn hướng bọn đàn em, quát lên:

"Đánh cả nó cho tao."

Nghe lệnh, bọn đàn em chẳng dám chậm trễ. Chúng nhanh chóng tiến về phía tôi. Một trong những tên đó toan hướng cú đâm sầm sét vào mặt tôi thì một cánh tay đã kịp thời ngăn chặn.

Tôi hướng mắt, nhìn chủ nhân của cánh tay.

Lãnh Thiệu Huy cũng đưa mắt nhìn tôi, cười như không.

Vào tình cảnh này, tôi lại nhớ đến câu nói hấn đã hứa vào ngày sinh nhật của tôi. Lúc đó hấn nói: Tôi đã trở về, bất cứ ai cũng không thể động đến em.

Tôi tin.

Tôi tin vào lời hứa của hắn. Tôi tin hắn là người nói được làm được. Tôi tin vào cảm giác an toàn mà hắn đem đến.

"Vô dụng. Tất cả bọn mày đều vô dụng."

Tên cầm đầu nhìn bọn đàn em, quát lên.

Có lẽ Lãnh Thiệu Huy đã thực sự chọc giận hắn. Lúc này, không biết từ đâu, trên tay hắn xuất hiện một khẩu súng nhỏ.

Tôi trầm nghĩ, lần này toi rồi. Đụng ai không đụng lại đụng phải xã hội đen thứ thiệt. Bọn chúng chắc chắn là băng đảng buôn lậu với thế lực rất lớn. Nếu không phải vậy thì sao có thể luôn mang theo súng bên người được.

Lãnh Thiệu Huy ơi Lãnh Thiệu Huy. Anh cũng thật biết chơi.

Trở lại với tên cầm đầu, hắn đưa tay lên, chìa súng về phía tôi và Thiệu Huy. Mũi súng cong lên tạo thành một đường trăng khuyết.

"Ryan, có trách thì trách người cha tài giỏi của mày đã đụng nhầm người. Lần này chỉ là cái mạng nhỏ của mày. Nếu có lần sau, tao đảm bảo gia tộc họ Lãnh chúng mày đều phải xuống châu Diêm Vương." Hắn nói.

Chuyện này đã đi quá xa so với tôi nghĩ. Tôi chỉ nghĩ là Lãnh Thiệu Huy không biết tốt xấu chọc vào xã hội đen. Ai ngờ đó lại là một cuộc chiến giữa các gia tộc.

Toi rồi. Toi rồi. Lần này tôi phải đổ máu ở đây sao?

Bỗng nhiên, một cổ ấm áp len vào trong tim tôi. Mắt tôi hiện tại chỉ còn thấy khuôn mặt phóng đại của Lãnh Thiệu Huy. Chóp mũi của hắn cọ vào mũi tôi, môi hắn chạm vào môi tôi.

Hắn... đang hôn tôi. Nụ hôn đầu của tôi đã bị Lãnh Thiệu Huy cướp mất.

Aida, đó không phải là vấn đề. Vấn đề là vào giờ phút gay cấn này, hắn lại hôn tôi. Trời ơi...

Nếu như bây giờ không phải hắn đang khóa môi tôi, tôi chắc chắn muốn hỏi thử xem nào hắn có vấn đề không?

Mà ngược lại, tên cầm đầu ngây ngốc nhìn chúng tôi. Đúng lúc đó, từ bên ngoài hẻm, một đám người chừng 10 tên mặc vest đen, khuôn mặt lạnh lùng tiến vào.

Thấy đám người đó, Lãnh Thiệu Huy mới rời khỏi môi tôi. Hắn thân nhiên nhìn 10 tên vừa mới vào, nói:

"Tới rồi à?"

Thì ra là quân đồng minh. Tôi cứ ngỡ 'địch' đã huy động thêm lực lượng nữa chứ. Tôi bỗng nhiên sáng suốt. Thì ra Lãnh Thiệu Huy dùng nụ hôn vừa rồi để kéo dài thêm thời gian, thu hút sự chú ý của tên cầm đầu.

Anh minh. Hắn thực sự quá tài giỏi anh minh. Tôi khâm phục.

"Thiếu gia."

Mười tên cận vệ vest đen nhìn thấy Lãnh Thiệu Huy liền cúi đầu chào hai tiếng.

Mà tôi... rất ngạc nhiên.

Tôi đưa mắt nhìn bọn côn đồ. Bọn chúng tái mặt xanh nhìn cả bọn chúng tôi.

Tên cầm đầu mới vừa rồi còn tỏ vẻ khinh thường thì lúc này lại có vẻ sợ hãi. Hắn toan bỏ chạy liền bị người của Lãnh Thiệu Huy chặn lại.

Hai tên vest đen mỗi người một bên giữ chặt tay tên cầm đầu. Tên vest đen bắt hắn khụy xuống trước mặt Lãnh Thiệu Huy.

Hắn chống đôi chân bị vest đen dùng một cước làm hai khủy chân hắn gấp lại, khụy xuống.

"Ryan, mày quả thật sảo quyết như thằng cha của mày." Nói xong, tên cầm đầu nhổ một bãi nước bọt vào giày hàng hiệu của Lãnh Thiệu Huy như để chứng tỏ sự khinh bỉ của hắn.

Ngay tức khắc, tên vest đen bên trái 'thường' cho sự dũng cảm của hắn bằng một cú đấm hội tụ tinh hoa vạn năm.

Lãnh Thiệu Huy mặt không một chút biểu cảm, hắn khom người, mặt đối mặt với tên cầm đầu. Lúc này, miệng hắn có chút cong lên, mang theo giận dữ và tàn độc.

Tôi rất sợ hình ảnh Lãnh Thiệu Huy bây giờ. Hắn cứ như satan, vô cùng cay nghiệt, vô cùng độc ác. Hắn quả thực không giống như vẻ lãnh đạm thường ngày.

Tôi sợ hắn, rất sợ hắn. Hình ảnh này có lẽ sẽ ám ảnh tôi cả đời.

Mà Lãnh Thiệu Huy lại chẳng biết cảm nhận của tôi lúc này, hắn vẫn dùng ánh mắt độc ác nhìn tên cầm đầu.

Giọng hắn trầm thấp lại lạnh lùng vang lên:

"Nếu không sao quyết thì có thể khiến mày quỳ xuống trước mặt tao như bây giờ không?" Hắn cười, một nụ cười khiến tôi rợn tóc gáy.

Hắn lại nói tiếp:

"Mày biết không? Ba tao đã từng dạy tao rằng: Đã không làm thì thôi, đã làm thì nhất định phải tới nơi tới chốn."

Ánh mắt của Lãnh Thiệu Huy như tảng băng lại giống như dung nham phun trào. Rất đáng sợ. Tôi bắt giác rùng mình.

Tôi thực sự không tìm ra một điểm nào để có thể tin rằng người trước mặt tôi là bạn cùng bàn ít nói Lãnh Thiệu Huy.

"Tao đã tưởng tượng ra cảnh Zac khi nhận được đầu của mày sẽ thú vị như thế nào. Hắn chắc chắn sẽ phát điên lên. Lúc đó, hắn điên cuồng tìm tao báo thù cho mày. Nhưng mày có nghĩ rằng, người ba vĩ đại của tao đã... Ha ha."

Lãnh Thiệu Huy lại điên cuồng cười. Hắn hiện tại như một con dã thú bị người ta đánh thức. Tôi không muốn ở cạnh hắn một phút một giây nào nữa.

Hắn là người nói được làm được. Hắn muốn lấy đầu thì chắc chắn sẽ lấy đầu. Tôi sợ hắn. Tôi căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Tôi từ đầu không nên vì vị trí số một Vĩnh Hiệu mà động đến hắn. Bây giờ hối hận có lẽ chưa muộn đúng không?

Đang miên man với thế giới quan của mình, tôi bị giọng hét của tên cầm đầu kéo trở lại thực tại.

"Ryan, mày là quỷ dữ."

"Phải. Tao là quỷ. Chỉ có tao mới có thể thống trị thế giới đen. Còn mày, vĩnh viễn chỉ là nô dịch."

Nói xong, một phát súng, tên cầm đầu liền tắt thở.

Tôi lúc này cũng chẳng thể tỉnh táo được nữa. Tôi lâm vào hôn mê.

Trước khi nhắm mắt, tôi mơ hồ thấy Lãnh Thiệu Huy chạy đến đỡ lấy tôi. Nhưng tôi không cảm thấy ấm áp. Chỉ cảm thấy cả thế giới sụp đổ. Chỉ cảm thấy bàn tay Lãnh Thiệu Huy đầy máu, dơ bẩn chạm vào người tôi.

Một cổ da gà nổi lên. Tôi rùng mình, hoàn toàn mê man.

HẾT CHƯƠNG 08.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi và anh không cùng một thế giới

Lúc tôi từ trong cơn hôn mê tỉnh là lại đã hơn năm giờ chiều. Tôi mơ màng mở mắt nhìn cảnh vật xung quanh.

Một màu trắng toát thu vào trong mắt tôi. Còn có mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Tôi cử động tay chân, cố gắng ngồi dậy nhưng cả người lại chẳng có chút sức lực nào.

Mơ hồ nhớ lại viện cảnh sáng nay, tôi bắt giác rùng mình. Tôi sẽ không tin những gì đã xảy ra vào sáng nay nếu không có giọng nói quen thuộc ở ngoài cửa phòng bệnh.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào?"

Tôi chắc chắn đây là giọng trầm ấm của Lãnh Thiệu Huy. Đi kèm với câu hỏi là cái nhú mày khó chịu.

"Bệnh nhân không có vấn đề gì. Chỉ bị hoảng loạn do tác động của sự vật, sự việc. Nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh lại." Bác sĩ tay cầm hồ sơ bệnh án trả lời.

Lúc này, Lãnh Thiệu Huy mới yên tâm. Mày đẹp giãn ra một chút. Tuy vậy, sự lo lắng trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan.

Hắn từng bước tiến vào phòng bệnh. Mà tôi chưa kịp chuẩn bị liền bị hắn kéo vào lòng. Tôi có cảm giác cả thế giới sụp đổ bởi cái ôm này.

Tôi công nhận, ngực của hắn rất ấm, cả người đều tỏa ra mùi hương nam tính làm tôi rất yên tâm. Nhưng chính những gì hắn làm vào ngày hôm nay, tôi đã không thể nào chấp nhận được nữa.

Tôi chán ghét hắn. Rất chán ghét cái kiểu hắn luôn tỏ ra mình là thượng đế, cũng rất ghét cái kiểu giết người không chớp mắt của hắn. Một Lãnh Thiệu Huy mà tôi quen biết không phải như vậy.

Người đó tuy có vẻ lãnh đạm, ít nói nhưng sẽ không tàn ác, vô nhân tính như vậy.

Vô luận nghĩ như thế nào, tôi cũng hoàn toàn không thể chấp nhận được. Tôi đưa hai tay lên, đặt trước ngực hắn, dùng hết sức lực đẩy hắn ra.

Mà hắn hoàn toàn không hề đề phòng liền bị tôi đẩy một cái ngã xuống giường.

Ánh mắt hắn nhìn tôi không rời, trong mắt có ngạc nhiên, có đau đớn và cũng có tức giận.

Hắn từ từ đứng dậy, đưa tay chuẩn bị nắm lấy tay tôi thì bị tôi rút tay lại, tôi nói:

"Đừng dùng bàn tay hôi tanh mùi máu của anh động vào tôi." Tôi tròn mắt, giận dữ gào lên.

Lãnh Thiệu Huy vì câu nói của tôi mà hoàn toàn bất động. Hắn vẫn cứ giữ nguyên tư thế ấy. Đồng tử nhuộm một màu cô độc nhìn tôi. Nhìn sâu vào đôi con ngươi kia, tôi thấy được hình ảnh của mình hoàn hảo trong mắt hắn.

Một lúc lâu sau, tưởng chừng như cả vạn thế kỉ, hắn mới cử động. Hắn kéo chiếc ghế dựa lại cạnh giường bệnh rồi ngồi xuống. Lúc thực hiện cả loạt động tác ấy, mắt hắn vẫn không rời khỏi tôi cho dù là nửa giây.

"Còn mệt không?"

Hắn cười, ôn nhu nhìn tôi cứ như thể hắn không hề nghe thấy lời nói tàn nhẫn trước đó của tôi. Lòng bao dung của hắn luôn rất lớn. Nó lớn đến nỗi khiến tôi cảm thấy bản thân mình rất vô tâm.

Nhưng cho dù hắn có yêu thương tôi nhiều như thế nào đi nữa thì hình ảnh hắn giết người vẫn luôn tồn tại trong tâm trí tôi.

Tôi là con của cảnh sát, tôi là công dân tốt. Còn hắn, hắn là tội phạm. Chúng tôi căn bản không cùng một thế giới.

"Anh nghe không hiểu lời tôi nói hả? Được, vậy tôi lặp lại một lần nữa. Tôi ghét anh, rất ghét cái cách anh xem thường mạng sống người khác như vậy. Cho dù anh có dùng cả một đời để đối tốt với tôi, tôi cũng không bao giờ vì anh mà cảm động."

Hắn thu lại nụ cười. Vào lúc này đây, hắn nghiêm túc hơn bao giờ hết.

"Vậy anh dùng hai đời, ba đời, mười đời, cho dù không thể luân hồi được nữa, em có thể cảm động không?"

Tôi ngo ngác nhìn hắn. Bây giờ tôi mới nhận ra, Lãnh Thiệu Huy vẫn luôn ôn nhu, lãnh đạm như mọi ngày. Chỉ là hắn chọn đối tượng để biểu đạt cảm xúc mà thôi.

"Không thể."

Tôi thấy trong mắt hắn có rất nhiều, rất nhiều tia thất vọng. Tôi thú thực, tôi rất xót xa khi nhìn thấy hắn như vậy. Nhưng tôi không hối hận về những gì tôi đã nói.

Hắn cười, một nụ cười đầy thương tích. Hắn dời ánh mắt của mình khỏi người tôi đến dưới bàn chân thon gọn của mình. Tôi biết hắn đang cố giấu đôi mắt đỏ hoe kia. Nhưng tôi thấy rồi.

Hắn có lẽ rất đau lòng. Cho dù là tôi khi nghe người khác vô tâm với mình như vậy, tôi cũng rất đau lòng.

Cũng may tiếng điện thoại tôi vang lên, đánh tan cái không khí không mấy tốt đẹp này.

Tôi cầm điện thoại, thấy tin nhắn của mẹ liền quay sang nói với hắn:

"Bây giờ anh có thể đi. Hai mươi phút nữa mẹ tôi sẽ đến đây đón tôi."

Tôi đã thông báo đến vậy rồi mà hắn vẫn không hề nhúc nhích. Hắn cứ vậy nhìn bàn chân mình. Hai tay hắn đặt trên bàn, gõ nhịp theo một bản nhạc nào đó.

Tôi có chút không hiểu hắn đang nghĩ gì. Tôi cũng không muốn hiểu. Loại người sống trong bóng tối như hắn, tôi tốt nhất vẫn không nên hiểu.

Lúc hắn đứng dậy đã là năm phút sau. Hắn đứng nhìn tôi, nhìn rất lâu, cứ như thể hắn sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy tôi nữa.

Hoặc giả sử, hấn sẽ vì lời nói của tôi mà biến mất vĩnh viễn. Tôi thấy trong các quyển tiểu thuyết toàn như vậy.

Nghĩ đến kết quả tôi không còn gặp được hấn nữa, tim tôi nhói lên. Tôi không hiểu cảm giác này nhưng nó mang lại cho tôi chút mất mát, đau đớn. Tôi đè nén tim mình lại, nhìn hấn như muốn lặp lại lời tiễn khách.

Hấn vẫn nhìn tôi cười. Sau đó, hấn lấy điện thoại đang đặt cạnh điện thoại tôi, quay lưng rời đi.

Trước khi cánh cửa phòng bệnh khép lại, tôi nghe thấy giọng trầm ấm mang theo thương yêu của hấn:

"Anh làm vậy cũng chỉ vì bảo vệ em."

Nghe câu này, tôi lại nhớ đến lời hứa của hấn. Tôi chợt sức tỉnh ra. Đúng vậy, hấn làm vậy chỉ muốn bảo vệ tôi.

Nếu hấn không giết bọn chúng, bọn chúng nhất định sẽ giết chúng tôi. Tôi hiểu thế giới xã hội đen là vậy. Nhưng sự tàn khốc này tôi hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Khi tôi chiêm nghiệm ra được mọi thứ thì hấn đã rời khỏi phòng bệnh của tôi rồi.

Tôi đưa mắt nhìn cánh cửa trắng muốt đang yên tĩnh khép chặt, nỗi mất mát trong lòng ngày một lớn hơn. Bây giờ, tôi chỉ có một câu hỏi duy nhất:

Hấn có thực sự biến mất mãi mãi không?

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh lại mở ra. Tôi có chút hy vọng, hy vọng hấn sẽ trở lại nhưng không phải.

"Con bị làm sao? Sao lại hôn mê? Xảy ra chuyện gì?"

Mẹ tôi ngồi xuống chỗ ngồi mà trước đó Lãnh Thiệu Huy đã ngồi. Bà liên tiếp hỏi tôi tấp nập như hỏi cung.

Bà là vậy, ở đâu cũng có thể biến thành sở cảnh sát.

"Mẹ. Con không sao? Con muốn xuất viện." Tôi ảo não đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Thì ra không phải là Lãnh Thiệu Huy. Hấn đi mất rồi.

Một ngày nữa trôi qua, hôm nay là thứ hai, tôi cũng phải trở lại trường.

Mang bộ mặt âm trầm đi bên cạnh nhỏ Thư, tôi khẽ thở dài. Tôi rất sợ, rất sợ khi vào lớp, Lãnh Thiệu Huy sẽ không có mặt ở đó. Tôi có cảm giác đã mất đi cả thế giới.

Nhỏ Thư nhìn thấy tôi như vậy thì cũng không còn vẻ đại tiểu thư thường ngày nữa. Nhỏ đi bên cạnh tôi, lâu lâu lại đưa mắt sang nhìn sắc mặt tôi. Nhìn không nổi nữa, nhỏ mới hỏi:

"Chị hai, có chuyện gì thì nói ra. Tao thực sự bị bộ mặt u ám của mày làm cho không vui rồi đây."

Tôi thở dài. Bước chân dừng lại. Tôi quay sang nhìn nhỏ rồi lại thở dài, sau đó đi tiếp.

Tôi làm sao có thể tâm sự với người được mệnh danh là bà tám công cộng đây? Nói với nhỏ thì thà đi nói với cái loa của trường còn sướng hơn.

Mà nhỏ dĩ nhiên không thể tha cho tôi dễ dàng vậy. Nhỏ cứ bám theo tôi hỏi này hỏi nọ cho đến khi tới lớp A1.

Tôi nảo nề vào lớp. Chẳng thèm để ý xung quanh, tôi đi thẳng về phía chỗ mình, vút balo, ngồi xuống.

Tôi đưa mắt nhìn qua chỗ trống ở bên cạnh. Quả nhiên là hấn không đi học nữa. Có phải tôi đã phạm phải sai lầm lớn rồi không?

Aiya, sao tâm trạng bức bối thế này.

Thật may mắn, Thành Anh cuối cùng cũng đã đến lớp. Nhìn thấy anh chàng, tôi như vớ được vàng.

Tôi nhanh chóng túm lấy anh chàng kéo qua chỗ mình, tra hỏi:

"Cậu không đi cùng Lãnh Thiệu Huy sao?"

"Sao tôi phải đi cùng cậu ta?" Thành Anh ngờ ngác nhìn tôi như thể chuyện này chẳng liên quan gì đến anh.

"Vì cậu là bạn thân của cậu ta." Tôi chán ngắt vờ màn đối đáp này.

"Cậu nghĩ mà xem, cậu ta ở ngoại thành phía đông, tôi ở ngoại thành phía Tây, Vĩnh Hiệu ở phía Tây, vì sao tôi có thể đi cùng cậu ta?"

Thành Anh khoa chân múa tay, cố gắng diễn tả cho tôi hiểu.

Mà với IQ cao chót vót như tôi thì chắc chắn không thể nào không hiểu.

"Sao lần trước cậu cùng cậu ta vào lớp." Tôi lại hỏi.

"Tình cờ gặp nhau ở ngoài cổng thôi mà." Thành Anh nhún vai.

Tôi gật gù, hiểu ra vấn đề. Thì ra là vậy.

Bây giờ tôi mới biết thì ra mình căn bản không biết một chút gì về Lãnh Thiệu Huy. Từ địa chỉ nhà ở hay số điện thoại, thậm chí là cậu ta sinh ngày tháng năm nào tôi cũng không biết. Tôi cảm thấy bản thân mình rất vô dụng.

Một Lãnh Thiệu Huy có lẽ sẽ như vậy biến mất hoàn toàn.

Đúng lúc này, chỗ ngồi bên cạnh tôi vang lên một tiếng 'phịch'. Nếu tôi nghe không lầm thì đây chắc chắn là tiếng balo rơi xuống.

Tôi vui mừng nhìn qua người đang ngồi cạnh mình.

Thấy người đó, tôi bất ngờ, vô cùng bất ngờ.

"Trần Minh Triết?"

"Là anh."

Trần Minh Triết cười hi hi. Khoa trương hơn, hắn còn đưa hai ngón tay tạo thành hình chữ V thay cho lời chào.

Theo tôi nhớ không lầm thì ngày hắn tỏ tình không thành công hắn liền biến mất. Từ đó đến nay đã hơn hai tuần. Nghe người ta nói hắn đi Phú Quốc bàn chuyện làm ăn. Có lẽ là mới trở về.

Nhưng vấn đề không phải ở đó mà là vì sao hắn lại vào lớp này và ngồi vào vị trí của Lãnh Thiệu Huy.

Thắc mắc của tôi hoàn toàn được giải đáp khi Trần Minh Triết lên tiếng giải thích:

"Anh mới chuyển từ A2 qua. Còn chỗ ngồi này là tên mặt dế Lãnh Thiệu Huy đổi cho anh."

Nghe những gì Minh Triết nói, tôi từ ngờ ngạc chuyển thành ngạc nhiên. Từ ngạc nhiên chuyển thành đau lòng.

Hắn có lẽ đã giận tôi thật rồi. Hắn vốn không phải là một người tùy tiện như vậy. Nhưng vì lời nói của tôi có lực sát thương quá lớn nên...

"Anh ta liên lạc với anh bằng cách nào? Anh ta đang ở đâu?" Tôi khẩn trương hỏi lớn.

Lúc này cả lớp đang quay lại nhìn tôi và Minh Triết. Bọn họ tỏ ra khá khó chịu, một số lại nhìn như kiểu đang xem kịch vui. Nhưng tôi một chút cũng không quan tâm.

Cái đáng quan tâm là Lãnh Thiệu Huy đang ở đâu?

"Ở bên kia."

Theo hướng Minh Triết chỉ, tôi đưa mắt nhìn qua.

Lãnh Thiệu Huy hắn đang ngồi ở phía bên kia, cách bàn của tôi với Minh Triết một dãy bàn. Dáng vẻ hắn vẫn cô độc như lần đầu tiên tôi và hắn gặp nhau tại lớp.

Lúc này, hắn đang chăm chú đọc quyển sách tiếng anh gì đó, tôi nhìn không rõ. Hắn hờ hững, lãnh đạm lạt từng trang. Tôi có cảm nhận hắn biết tôi đang nhìn hắn nhưng hắn lại chẳng hề quan tâm.

Hắn tỏ vẻ xa cách như vậy khiến tâm trạng đang tốt đẹp của tôi tụt dốc một cách thê thảm. Hắn làm thế này là vì những lời đau lòng mà tôi nói phải không?

Rằng bàn tay hắn rất dơ bẩn, cả người hắn dơ bẩn, tôi rất ghét động vào người hắn nên hắn mới chủ động rời đi.

Hiện tại, tôi rất muốn đi đến đó giảng hòa với hắn nhưng lại không đủ can đảm.

"Nếu muốn thì đi đến đó đi. Còn không thì tốt nhất không nên để ý nữa."

Trần Minh Triết ngồi cạnh tôi nói như có như không.

Tôi lắc đầu, nói:

"Không đề ý nữa."

Nói xong, tôi dứt khoát thu ánh mắt của mình lại, lấy sách vở trong balo ra, ôn lại bài.

HẾT CHƯƠNG 09

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Yêu đến cùng, nhớ cả đời

Chap 1: Yêu đến cùng, nhớ cả đời.

Cuối cùng, tôi đã trải qua một buổi học kéo dài hàng vạn thế kỉ. Tôi thực sự chán ngấy cái cảnh hiện tại.

Trần Minh Triết ngồi bên cạnh liên tục dùng ngôn ngữ của cậu ta để đầu độc tôi. Hơn nữa, suốt tiết học, tôi cứ có cảm giác một ánh mắt nào đó theo dõi mình. Tôi biết có lẽ mình bị ảo tưởng, bị thần kinh nhưng tôi nghĩ Lãnh Thiệu Huy đang âm thầm quan tâm tôi.

Ok, tôi thừa nhận, tôi thực sự có chút đề ý đến hắn. Thực sự chỉ một chút thôi. Nhưng cái một chút ấy ngay tức khắc biến mất khi tôi tận mắt thấy hắn từ chối một nữ sinh học lớp A7.

Chuyện là vào giờ ra chơi, tôi đang cùng Trần Minh Triết thảo luận về vấn đề 'quyền tự do' của đôi phương thì đột nhiên từ bên ngoài cửa, một nữ sinh 'e then' lặng lẽ bước vào.

Tôi chắc chắn nhận ra cô nàng vì đó là hoa khôi rất nổi tiếng của A7 tên Nguyễn Kỳ Vi. Vấn đề không phải ở chỗ cô nàng là ai mà ở chỗ trên tay cô nàng đang cầm một bó hoa hướng dương to chà bá.

Thấy cô nàng, nam sinh lớp tôi ồn ào náo nhiệt cả lên. Trong đó không thể không kể đến nam sinh Thành Anh.

Cô nàng chậm rãi tiến về phía cuối lớp, nơi 'mỹ nam an tĩnh' lớp tôi đang làm bạn với quyển sách toán cao cấp.

Tôi thấy cô nàng đứng trước mặt 'mỹ nam an tĩnh' Lãnh Thiệu Huy rồi đưa bó hoa hướng dương ra trước mặt hắn. Tuy vậy, ngay cả một cái nhìn hắt cũng chẳng thêm bổ thí cho cô nàng.

Tôi vẫn tiếp tục quan sát. Tôi thấy cô nàng giục phát quyển sách trên tay hắn rồi hét lớn:

"Lãnh Thiệu Huy, em thích anh."

Lúc đó, lớp tôi cùng với toàn thể khối 12 có mặt tại đó đã "ồ" lên một tiếng với công suất cực đại.

"Anh làm bạn trai em được không?" Kỳ Vi như được tiếp thêm động lực, cô nàng gan dạ nở một nụ cười tỏa nắng, đề nghị.

Mà mọi người nghe lời đề nghị đó lại càng phấn khích hơn. Đỉnh điểm là bọn họ đã cổ vũ, hét lớn:

"Đồng ý đi."

Người nhiệt tình nhất vẫn là tên chó chết Thành Anh.

Tôi khó chịu, chẳng muốn nhìn thêm cảnh này một lần nào nữa.

Tôi biết Lãnh Thiệu Huy sẽ đồng ý. Tôi nói thật, có ai lại không thích mỹ nữ chứ. Tôi tuy muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền nhưng tính cách quả thật rất giống đàn ông. Đứng trước Lãnh Thiệu Huy, tôi luôn luôn đánh mất sự tự tin cao ngất trời.

Lãnh Thiệu Huy dường như bị tiếng ồn làm cho bức mình.

Hắn vứt quyển sách xuống bàn tạo thành một tiếng động lớn. Cũng vì đó mà ai nấy đều nín bật, không còn một tiếng động nào. Mọi người vẫn luôn theo dõi từng hành động của hắn, không ngoại trừ Kỳ Vi.

Lúc này, hắn đưa mắt nhìn cô nàng Kỳ Vi. Bộ dạng lười nhác của hắn khiến cô nàng chó chút bối rối.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng. Quan trọng là trước khi hắn nhìn Kỳ Vi, hắn đã nhìn sang tôi trước... Và tôi không nghĩ đó là ảo giác.

Tìm tôi đập thình thịch chỉ vì cái nhìn của hắn.

"Tôi không biết bạn là ai." Hắn lười biếng nói.

Tôi vui mừng khi nghe câu nói của hắn. Nam nhi như vậy mới có khí phách chứ.

"Em tên là Nguyễn Kỳ Vi." Cô nàng mỉm cười nhìn hắn.

Có lẽ cô nghĩ hắn đã chú ý đến cô, đã muốn tìm hiểu cô. Nhưng cô sai rồi, hắn đang cảm thấy rất phiền.

"Chỉ có tên thôi thì không tính là quen biết chứ?" Hắn nhún mày, có chút không hài lòng với cô gái trước mặt.

Nhìn cô có vẻ rất ngốc.

Là cô không biết thức thời hay câu nói 'Tôi không biết bạn là ai' của hắn chưa đủ nhẫn tâm.

Chỉ là lời của Lãnh Thiệu Huy vừa nói ra càng làm cho cô nàng phần khích hơn.

Người khác nghe đều hiểu Lãnh Thiệu Huy đang cho cô nàng một đường rút lui. Nhưng cô nàng lại nghe thành hắn đang muốn làm quen cô.

"Chúng ta hẹn hò trước. Anh từ từ tìm hiểu em là được."

Hắn đưa tay xoa xoa thái dương. Thực sự cô gái này không phải ngốc bình thường.

"Nguyễn Hy... Xin lỗi, trí nhớ của tôi không được tốt. Tên bạn là gì nhỉ?"

Phụt...

Tôi và Thành Anh không nhịn được bật cười.

Có lẽ khi còn ở Roma, đã có rất nhiều cô gái tỏ tình với hắn. Vì thế mà trình độ từ chối con gái không hề tầm thường chút nào.

Cho dù đứa con gái đó có ngốc như thế nào cũng nhận ra người ta đang từ chối mình. Mà Kỳ Vi cũng vậy.

Cô nàng ngượng ngùng cúi đầu, thì thầm:

"Tên em là Nguyễn Kỳ Vi."

Nghe câu này, Lãnh Thiệu Huy tài giỏi cuối cùng cũng bị hạ gục.

Cho xin đi, cô nàng Kỳ Vi này đã triệt đường sống cuối cùng của mình rồi.

"Xin lỗi, cái tên rất khó nhớ. Tôi không nhớ được. Tôi nghĩ bạn sẽ không cần một người bạn trai đến cái tên của mình cũng không nhớ chứ?" Lãnh Thiệu Huy chịu không nổi liền thẳng thừng từ chối.

Mà cô nàng Kỳ Vi lại chẳng hề từ bỏ ý định. Cô hít một hơi thật sâu, lấy lại nụ cười tự tin vốn có, nói:

"Một giờ không nhớ được thì hai giờ. Hai giờ không nhớ được thì ba giờ. Cho dù có một ngày, hai ngày, một tháng, hai tháng, một năm, hai năm, em cũng có thể khiến anh nhớ tên em. Em không tin cả đời này ngay cả cái tên em, anh cũng không nhớ nổi."

Lúc này, tôi đã hiểu tình yêu của bọn con gái là gì rồi.

Là kiên trì, kiên trì yêu đến cùng.

Cho dù cô nàng có ngốc đến đâu, tôi cũng rất khâm phục ý chí đó của cô. Muốn có được thứ mình muốn thì nhất định không thể ngồi một chỗ chờ đợi. Mà phải tự mình đứng dậy, tự mình đoạt lấy.

Tình yêu đó của cô khiến Nguyễn Phục Quân tôi sống trên đời 18 năm phải ganh tỵ. Bây giờ, tôi lại đứng về phía cô nàng. Tôi cảm thấy cô gái này là đề yêu, đề nâng niu. Tôi nghĩ Lãnh Thiệu Huy nên đồng ý.

Nhưng vừa nghĩ đến cảnh Lãnh Thiệu Huy làm bạn trai Kỳ Vi, tôi lại thấy tim mình nhói lên.

Tôi mặc kệ, tôi ủng hộ Kỳ Vi.

Nghĩ là làm, tôi hét lớn:

"Đồng ý đi."

Mọi người nghe vậy cũng liền cổ động theo tôi.

"Đồng ý đi."

"Đồng ý đi."

...

"Cho dù bạn có dùng cả đời, tôi cũng sẽ không để ý đến bạn. Ba tôi đã từng dạy tôi, đã không làm thì thôi, đã làm thì phải tới nơi tới chốn."

Nhìn hấn, tôi cảm nhận được cái giá rét bao trùm trong đôi con ngươi kia. Tôi hấy hấn hiện giờ mới đáng sợ nhất.

Lúc này, hấn quay sang nhìn tôi, nói tiếp:

"Tôi sẽ không yêu bạn. Người tôi đã yêu, đang yêu và sẽ yêu, TÔI YÊU ĐẾN CÙNG."

Tìm tôi nhói lên.

Tôi yêu đến cùng... tôi yêu đến cùng... tôi yêu đến cùng..

Lời nói đó của hấn cứ chạy đi chạy lại trong đầu tôi.

Hấn có ý gì đây? Ánh mắt hấn nhìn tôi có ý gì? Tôi không hiểu.

"Tôi nhớ tên người nào, tôi sẽ nhớ cả đời. Bởi vì người đó mới là người quan trọng. Tôi xin lỗi, tôi không nhớ tên bạn."

Tôi xin lỗi, bạn không quan trọng với tôi.

Ai cũng biết ý này mới là ý hấn muốn đề cập đến.

Mà khoan, hấn nói gì? Tôi nhớ tên người nào, tôi sẽ nhớ cả đời. Bởi vì người đó mới là người quan trọng.

Nghe câu này, tôi lại liên tưởng đến một sự kiện nào đó.

"Phục Quân."

/

"Phục Quân."

/

"Phục Quân, tôi trở về rồi, bất cứ ai cũng không thể động đến em."

/

"Nguyễn Phục Quân."

/

"Sinh nhật vui vẻ."

Tôi chờ người.

Hấn nhớ tên tôi. Nhớ cả họ lẫn tên của tôi. Nhớ cả ngày sinh nhật của tôi.

Mà hấn như phát hiện ra sự bất thường của tôi, ánh mắt hấn mỉm cười nhìn tôi, khóe môi hấn cong lên, rất đẹp.

"Thiệu Huy, em thực sự rất thích anh."

"Tôi không thích bạn."

Hấn nhẩn tâm để lại bốn chữ. Sau đó liền mất hút.

Chap 2: Tồn thương.

Còn tôi, tôi lại cảm thấy hần rất vô trách nhiệm. Con gái người ta đã thích hần, đã yêu hần đến vậy. Thế mà.

Nhìn cô nàng Kỳ Vi như người mất hồn ngồi thụp xuống ghế, tôi rất xót xa.

Thật may mắn, tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ ra chơi đã kết thúc. Đám đông nhanh chóng giải tán.

Mà cô nàng Nguyễn Kỳ Vi vẫn không có dấu hiệu đứng dậy trở về.

Tôi thấy Lãnh Thiệu Huy cho con gái người ta một đòn như vậy quả thật rất đáng sợ. Tôi quên mất, hần vốn là người nhẫn tâm như vậy, độc ác như vậy.

Tôi không hiểu sao tình yêu của con gái luôn bị hần chà đạp thảm hại. Vậy mà vẫn có người tình nguyện yêu hần.

Thế giới điên đảo hết rồi.

Thoải trở về vấn đề chính, hiện tại tôi đang cùng Thành Anh đi ra nhà xe. Vì chúng tôi được nghỉ sớm hơn một tiết nên tôi cùng Thành Anh đi về trước.

Lát nữa Khả Thụ sẽ tự đi xe về sau. Còn Minh Triết, hần nói hần có việc, không thể đưa tôi về.

Mà tôi cũng chẳng cần hần đưa về. Đi cùng Thành Anh là được rồi.

Ngồi trên con Mazda 6 màu đỏ, tôi và Thành Anh lại xoáy trong chủ đề Lãnh Thiệu Huy từ chối tình cảm của Kỳ Vi.

"Anh thấy Thiệu Huy rất cool ngầu."

Thành Anh hơn tôi 2 tuổi nên chúng tôi thống nhất gọi như vậy.

"Có gì mà cool ngầu chứ. Em thấy hần quá nhẫn tâm. Trông Kỳ Vi rất đáng thương." Tôi lắc đầu, rất chán ghét khi nghĩ đến tên mặt than Lãnh Thiệu Huy.

"Từ chối con gái cũng phải có nghệ thuật. Anh cảm thấy mình nên học hỏi cậu ấy nhiều." Thành Anh cười.

Đến một ngã tư, lúc chúng tôi đang chờ đèn đỏ, một thân ảnh quen thuộc từ trong P.Club bước ra. Tôi chắc chắn sẽ không bao giờ nhận lầm người mà tôi ghét nhất, Lãnh Thiệu Huy.

Theo sau hần là bốn người đàn ông tầm 25 đến 35 tuổi, khoác trên người vest đen, ngoài ra còn gắn máy liên lạc chuyên dụng ở tai. Nhìn sơ qua cũng biết họ không phải dạng người tầm thường rồi.

Dường như Thành Anh cũng nhận ra điều bất thường đó. Cậu ta cho xe nép sát vào lề, cẩn thận kéo kính xe xuống rồi cùng tôi quan sát nhất cử nhất động của hần.

Chúng tôi không thể nghe thấy Lãnh Thiệu Huy cùng bốn người đàn ông kia nói gì. Nhưng nhìn qua biểu hiện, tôi dám chắc rằng Lãnh Thiệu Huy chắc chắn là ông chủ của bọn họ.

Bởi vì cái kiểu cung kính đó chỉ dành riêng cho người cấp cao.

"Bây giờ thì có thể khẳng định Lãnh Thiệu Huy đúng như lời đồn. Là điệp viên của Artan." Thành Anh ngồi ở ghế lái đưa hai tay lên vuốt cằm, khẳng định.

"Có lẽ đó là vệ sĩ bảo vệ của cậu ta. Anh lấy gì đảm bảo Lãnh Thiệu Huy chính là Artan?"

Chỉ như vậy liền khẳng định hần là Artan, có vẻ chưa thuyết phục lắm. Nhưng câu nói tiếp theo của Thành Anh chắc chắn thuyết phục được tôi.

"Em có thấy vùng cổ bên trái của họ có hình con dơi không?"

Tôi gật đầu.

"Đó chính là dấu hiệu của tổ chức Artan." Thành Anh cười nhìn tôi. Sau đó, cậu ta lại tiếp tục phân tích.

"Trước kia anh có tìm hiểu một chút về tổ chức Mafia ngầm, trong đó có Artan. Nếu anh nhớ không nhầm thì Artan là một tổ chức sát thủ tại Italia. Trước năm 19xx, bọn họ chuyên đào tạo sát thủ cấp 1, buôn bán vũ khí hạng nặng. Sau này, họ từ một tổ chức chém giết thành tổ chức bảo vệ chính phủ. Bọn họ còn là nhà cung cấp vũ khí duy nhất cho chính phủ thời bấy giờ."

"Đáng sợ vậy sao?"

Nghe Thành Anh nói, tôi bất giác rung mình. Tôi đã đối mặt với nhảm người rồi.

"Em yên tâm. Theo anh thấy thì Lãnh Thiệu Huy chẳng qua chỉ là một gián điệp nhỏ mà thôi. Chẳng thể làm hại gì đến chúng ta đâu." Thành Anh lại cười.

Nhìn thấy nụ cười của anh chàng, tôi chẳng thấy lo lắng gì nữa.

Tôi cứ vậy nhìn Thành Anh, lại chẳng biết Lãnh Thiệu Huy từ lúc nào đã phát hiện ra sự tồn tại của chúng tôi.

Hắn từng bước, từng bước tiến về xe chúng tôi. Hắn đưa tay, gõ gõ vào kính xe ở chỗ tôi.

Thành Anh không chút do dự mở cửa bước xuống. Tôi cũng vậy.

Khi cả ba giáp mặt, Lãnh Thiệu Huy hai tay cho vào túi quần, lãnh đạm nhìn Thành Anh rồi lại nhìn tôi, hỏi:

"Đang theo dõi tôi sao?"

Tôi im lặng, Thành Anh không trả lời mà dùng một câu hỏi khác đối đáp với Lãnh Thiệu Huy.

"Cậu là Artan?"

Lãnh Thiệu Huy ngay tức khắc gật đầu.

Tôi vô cùng ngạc nhiên đưa hai tay che lấy miệng mình. Trong vô thức, tôi lùi lại vài bước, cách hắn rất xa.

Mà hắn lại vì hành động đó của tôi, nhú mày. Tôi có thể thấy một tia xót xa xẹt qua mắt hắn, rất nhanh.

Hắn do dự rất lâu liền đi đến chỗ tôi, cả người hắn ép sát vào tôi, miệng thì thầm chỉ có tôi nghe thấy:

"Em sợ tôi sao?"

Câu hỏi đó đi kèm với ánh mắt tuyệt vọng, đau đớn của Lãnh Thiệu Huy khiến tôi nghệt thờ.

Tôi không đẩy hắn ra. Cứ như vậy nhìn hắn, rất lâu.

Khi tâm trạng đã ổn định, tôi hít một hơi thật sâu, trả lời:

"Tôi không sợ. Tôi chỉ cảm thấy cậu thực sự rất ghê tởm."

Nói xong, tôi quay người, kéo Thành Anh rời đi.

Tôi vốn không biết Lãnh Thiệu Huy ở phía sau đầu đón đến mức nào, xót xa đến mức nào khi nghe câu nói đó của tôi. Tôi lại càng không biết hắn vì câu nói đó mà cả đêm chà xát hình xăm con dơi ở trên cổ đến bật máu.

Chỉ là sáng hôm sau, lúc tôi đến trường, nhìn sang chỗ ngồi ở bên kia dãy bàn lại chẳng thấy hắn đâu. Tôi thú thực, tôi có chút hụt hẫng. Có lẽ vì đã quen với sự tồn tại của hắn.

Thất thần một lúc tôi mới chợt nhớ ra hôm nay chính là ngày kiểm tra định kì môn tiếng anh. Tôi nhanh chóng tập trung tinh thần, cầm lấy quyển sách anh cao cấp, đọc đến 'tàu hỏa nhập ma'.

...

Kết thúc kì thi tiếng anh, tôi bỏ lại tất cả mọi thứ, ngay tức khắc trở về lớp học. Nhưng, tôi hụt hẫng nhìn gian phòng trống. Không có Lãnh Thiệu Huy.

Hắn có lẽ đã không trở về nữa. Hắn có lẽ đã đi mất. Hắn có lẽ đã giận tôi thật rồi.

Cảm giác chán nản bao trùm lấy cả người tôi. Tôi biết những lời đó có lực sát thương rất lớn. Tôi còn nhớ trước kia hắn đã từng cảnh cáo tôi.

Bất kì ai cũng có thể gọi hắn là Artan nhưng riêng tôi thì không được. Tôi vốn không để ý. Bây giờ tôi mới biết.

Thu lại dòng suy nghĩ của mình, tôi quay người, hướng gara đi đến. Tôi muốn trở về nhà. Tôi muốn đắm chìm trong dòng nước mát để quên hết mọi chuyện.

Lúc đi ngang qua vườn hoa bách hợp bị tôi phá trước kia, tôi ngơ ngác nhìn cảnh vật trong khu vườn.

Từng cây hoa bách hợp đã được thay thế bằng hoa hướng dương. Nhìn hình ảnh này, tôi bỗng nhớ đến ngày đầu tiên tôi chuyển đến A1. Đó cũng là lần đầu tiên tôi thấy Lãnh Thiệu Huy.

Tôi nhớ mưng mưng rằng Lãnh Thiệu Huy đã đề nghị Lục Ân trồng hoa hướng dương. Mà tôi rất thích hoa hướng dương.

Còn nữa, sáng nay, khi Nguyễn Kỳ Vi tỏ tình với Lãnh Thiệu Huy, cô nàng cũng tặng cho hắn hoa hướng dương.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Đầu tôi rối bù lên. Bây giờ, tôi đang có một suy nghĩ rất điên rồ. Đó chính là Lãnh Thiệu Huy vì tôi mới thích hoa hướng dương. Và hẳn cũng vì tôi mới biến khu vườn thành như vậy.

Tôi biết xác suất là rất thấp. Nhưng tôi vẫn cảm thấy ý nghĩ của mình là đúng.

Tóm lại mọi chuyện là như thế nào? Tôi có nên tìm Lãnh Thiệu Huy để nói rõ không?

Nhưng tôi biết tìm hắn ở đâu? Bây giờ tôi mới chợt nhận ra, tôi chẳng biết gì về Lãnh Thiệu Huy ngoài cái tên ba chữ.

Ngày sinh, nơi ở, gia cảnh, xuất thân, và còn có tình cảm của hắn nữa. Tôi chẳng biết gì cả.

Tôi phải làm gì đây?

Lãnh Thiệu Huy, anh ở đâu?

HẾT CHƯƠNG 10

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tôi thích Lãnh Thiệu Huy

Đã qua ba ngày, ba ngày tôi không còn nhìn thấy Lãnh Thiệu Huy nữa. Một cảm giác hụt hẫng, trống trải bao trùm lấy người tôi. Tôi thực sự không thích cảm giác này một chút nào.

Tôi thú thật, tôi có chút nhớ Lãnh Thiệu Huy. Tôi nhớ hắn. Nhớ người đã đón sinh nhật cùng tôi. Nhớ người đã bảo vệ tôi, che chở tôi khỏi bọn côn đồ. Nhớ người đã giúp tôi thoát khỏi lời cầu hôn của Trần Minh Triết.

Tôi nhớ hắn, Lãnh Thiệu Huy.

Phải làm gì thì mới có thể gặp hắn đây.

"Phục Quân."

Tiếng gọi lớn vang lên, tôi có chút mong đợi. Tôi hy vọng, khi quay mặt lại, người tôi nhìn thấy là hắn. Nhưng đó chỉ là ước muốn.

Tôi thất vọng nhìn thân ảnh Thành Anh đang đứng trước cửa lớp.

"Có chuyện gì sao?" Tôi thất thần, hỏi.

"Cô Hà gọi em lên phòng giáo viên có chút chuyện."

Thành Anh từ từ tiến về phía tôi. Anh chàng ngồi xuống cái ghế trước mặt tôi rồi nói.

Có lẽ nhận ra điểm khác thường trên khuôn mặt tôi, Thành Anh nhíu mày, hỏi: "Bị sao vậy?"

Tôi thở dài. Biết nào như thế nào đây? Nói tôi nhớ Lãnh Thiệu Huy hay nói vì không gặp được Lãnh Thiệu Huy nên mới thế này?

Mà khoan, Thành Anh là bạn của Lãnh Thiệu Huy. Chắc chắn Thành Anh sẽ biết địa chỉ nhà hay điện thoại của hắn đúng không?

Nghĩ đến vấn đề này, tim tôi nhảy múa không ngừng. Trời à, sao người có IQ cao ngất ngưỡng như tôi lại không sớm nghĩ ra chứ.

"Anh cho em số điện thoại của Lãnh Thiệu Huy đi." Mắt tôi long lanh nhìn Thành Anh. Tôi hồi hộp chờ đợi câu trả lời của anh. Nhưng...

"Anh không có." Thành Anh lắc đầu. Anh có chút khó hiểu nhìn tôi.

"Sao có thể không có. Anh là bạn của hắn mà. Khoan, địa chỉ nhà ở cũng được." Tôi nắm lấy bắp tay hắn, nài nỉ. Tôi biết hắn chắc chắn có.

"Em lấy địa chỉ làm gì? Em đến đó được chắc." Thành Anh cười.

Tôi không hiểu nụ cười của anh có ý gì. Vì sao tôi không đến được chứ?

Tôi nhớ nhà hẳn ở khu ngoại ô. Đi xe chưa đến hai tiếng đồng hồ là đến cơ mà.

"Em đến được." Tôi kiên định nhìn Thành Anh.

Nhưng Thành Anh thấy sự kiên định trong mắt tôi thì hoảng hốt đến nỗi giật bắn người. Anh tròn tròn mắt nhìn tôi như sinh vật lạ.

Tôi không hiểu, thực sự không hiểu biểu hiện kì lạ của Thành Anh ngày hôm nay. Anh rốt cuộc bị làm sao?

"Em muốn đến Roma?" Thành Anh như lấy lại được bình tĩnh. Từ từ hỏi.

"Gi cơ? Roma? Anh điên à. Em đến Roma làm cái gì? Em muốn địa chỉ nhà của Lãnh Thiệu Huy ở ngoại ô chứ không phải ở Roma."

Tôi cười lớn. Rốt cuộc tôi đã biết vì sao Thành Anh lại có biểu hiện này. Thì ra anh tưởng tôi muốn lấy địa chỉ nhà ở Roma.

Cho xin đi, tôi cũng không phải bị điên. Roma xa xôi như vậy, tôi đến bằng niềm tin à.

Thành Anh lại tròn tròn mắt nhìn tôi. Dường như anh đã nhận ra được điều gì đó từ tôi, anh hỏi:

"Em không biết gì sao?"

Tôi ngo ngắc. "Biết gì?"

Nghe tôi hỏi, Thành Anh khẽ thở dài một tiếng. Lúc này, anh nắm lấy bắp tay tôi, vỗ vỗ như để an ủi.

Anh nói:

"Ngày hôm qua Thiệu Huy đã trở về Roma rồi. Nghe nói lần này đi không biết bao giờ mới quay lại."

Tôi suy sụp.

Những câu sau đó, tôi hoàn toàn không nghe thấy gì nữa.

Trong đầu chỉ toàn lời nói của Thành Anh. Lãnh Thiệu Huy đi rồi. Hẳn đi rồi. Đi thật rồi. Hẳn sẽ không trở lại nữa. Hẳn sẽ không để ý đến tôi nữa.

Tôi phải làm gì đây? Cảm giác tan nát này vô cùng khó chịu. Tôi dường như có thể nghe thấy trái tim mình vỡ vụn. Từng mảnh, từng mảnh rời xuống.

Tôi biết đã quá muộn để nói ra tình cảm của mình. Nhưng bây giờ tôi mới chợt nhận ra tim của mình đã không còn là của mình nữa rồi.

Phải, tôi thích Lãnh Thiệu Huy. Tôi thực sự thích hẳn. Thích sự dịu dàng của hẳn. Thích cả cái cách hẳn hồ hững với mọi thứ xung quanh, ngoại trừ tôi.

Đã quá muộn phải không? Đã quá muộn để nói ra lời này rồi.

Tôi hối hận vô cùng. Nếu tôi sớm nhận ra tình cảm của mình một chút. Nếu tôi không nói ra những lời gây tổn thương đó. Có phải tôi đã có cơ hội để nói những lời này không?

"Phục Quân, mau xuống phòng giáo viên đi. Cô Hà đang đợi em."

Thành Anh lay lay cánh tay của tôi, nhắc nhở.

Lúc này, tôi mới từ từ hoàn hồn lại. Tôi gạt đầu, như một con rối đi xuống phòng giáo viên. Tôi chẳng biết tôi đã xuống tới nơi nhưng thế nào nữa.

Thấy tôi, giáo viên Hà mỉm cười. Cô kéo tôi lại, đặt tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô. Sau đó, cô đưa một tờ giấy A4 đến trước mặt tôi, vui vẻ nói:

"Nguyên Phục Quân, em đã lấy lại được vị trí. Kì thi tiếng anh vừa rồi, em đứng thứ nhất. Cô thực sự rất vui trước sự nỗ lực của em. Em làm tốt lắm."

Nghe cô nói, tôi đưa mắt nhìn bảng xếp hạng trên tay.

Cái tên ba chữ Nguyên Phục Quân sáng chói, lấp lánh ở vị trí 1st như đánh dấu bước chiến thắng của tôi. Nhưng tôi lại cảm thấy đau đớn vô cùng.

Tôi biết đáng lẽ tôi nên vui mừng vì đã lấy lại được vị trí đang mong ước. Nhưng khi không còn thấy tên Lãnh Thiệu Huy ở trên bảng xếp hạng, tôi cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Nếu không có hẳn thì những cố gắng của tôi còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

"Nếu cứ tiếp tục duy trì phong độ như vậy thì việc em đến Sapienza* chẳng còn là vấn đề nữa."

*Sapienza: Tên đầy đủ là Sapienza University Of Rome. Một ngôi trường đại học nổi tiếng ở Italia và được công nhận là lớn nhất ở Châu Âu.

Phải.

Tôi nhất định phải duy trì phong độ. Tôi nhất định phải đến được Roma để tìm Lãnh Thiệu Huy.

Cho dù có tốn bao nhiêu thời gian, cho dù có muộn cỡ nào, tôi cũng phải nói với hắn ba chữ: Em thích anh.

Tôi vốn không biết rằng đây chỉ là một âm mưu. Tôi vốn không biết rằng ở sau lưng tôi, Thành Anh lại len lút trốn tôi đến ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô để gặp Lãnh Thiệu Huy.

Hôm nay, Lãnh Thiệu Huy mặc một bộ đồ khá thoải mái. Hắn đi ra vườn, muốn chăm sóc lại cây cảnh thì "tình cờ" thấy Thành Anh đang được người cận vệ của mình dẫn vào.

"Thế nào?"

Lãnh Thiệu Huy ngồi trên ghế dựa màu trắng ở ngoài vườn, mỉm cười nhìn Thành Anh. Hai chân bắt chéo, tay vòng lại, cả người dựa vào thành ghế. Phong cách này quả thật rất phong độ. Chính Thành Anh phải thừa nhận điều đó.

"Haizz... Hại tôi hao tâm tổn trí. Cậu cũng cao tay thật." Thành Anh ngồi xuống ghế đối diện hắn, một tay đưa lên xoa xoa thái dương. Vờ như bản thân rất mệt mỏi.

Lãnh Thiệu Huy thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên thâm trầm đúng như cái tuổi 21 của hắn. "Nếu tôi không cao tay thì liệu cô nhóc có để ý đến tôi không?"

Thành Anh lắc đầu, thực sự chẳng muốn nói gì với tên Artan trước mặt. Quả thật là ma quỷ. Dùng bộ dạng đẹp trai để lừa con nhà người ta. Đã thế còn kéo anh vào.

Ai ya, anh còn phải đi làm ca sĩ của anh nữa. Không thể mãi ở đây chơi trò này với hắn được. Muốn thu phục "con nhà người ta" thì tự mình làm đi.

"Bây giờ tính thế nào. Tôi thấy cô bé có vẻ rất đau khổ."

Thành Anh đưa tay lên trên trán, từ từ bóc lớp mặt nạ da người ra. Cũng từ đó mà khuôn mặt hoàn mỹ không tí vết dãn hiện lên rõ rệt.

Trán rộng bóng mịn, mũi cao thanh tú, cằm vuông đĩnh, môi mông có chút đỏ. Quả thật là kiệt tác của tạo hóa.

"Cậu tiếp xúc với nhiều fans hâm mộ nữ như vậy. Trịnh Lục Kiệt, cậu nói xem, tôi nên làm thế nào?" Lãnh Thiệu Huy cười, đưa mắt nhìn Thành Anh đã được cởi bỏ lớp mặt nạ.

Không sai, người trước mặt chính là nam ca sĩ nổi tiếng Trịnh Lục Kiệt, cũng là người em trai tài giỏi của CEO Trịnh Lục Ân.

Anh từ nhỏ đã là bạn thân chí cốt của Lãnh Thiệu Huy. Cho dù hắn đến Roma, hai người bọn họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau. Lãnh Thiệu Huy không thể trở về Việt Nam nhưng Trịnh Lục Kiệt thì có thể sang Roma.

Vì thế, tình cảm giữa hai người họ vốn rất thân thiết.

Lúc nghe tin Lãnh Thiệu Huy trở về, người đầu tiên ra đón hắn chính là bạn thân chí cốt Lục Kiệt.

Ngoài ra, anh còn bị hắn kéo vào kế hoạch thu phục con nhóc bướng bỉnh Nguyên Phục Quân.

Lúc đó, hắn bảo anh dùng mặt nạ da người với thân phận Nguyễn Thành Anh để tiếp cận cô nhóc, anh không đồng ý. Nhưng lại bị hắn uy hiếp nên không thể không nghe theo.

Quả thật, thân phận giả mạo của anh thực sự rất có ích. Cuối cùng anh cũng đã giúp Lãnh Thiệu Huy một việc lớn.

Lần này cho dù Nguyên Phục Quân có muốn hay không thì đã bị Lãnh Thiệu Huy nắm trong tay mất rồi.

Anh thầm tự nhủ trong lòng, tên Lãnh Thiệu Huy này giáo huệch như vậy, nếu sau này có đắc tội với hắn thì mau chóng chuẩn bị sớm thôi.

"Fans nữ của tôi là tình nguyện theo tôi, tôi có cần theo đuổi bọn họ sao? Làm sao tôi giúp cậu được."

Trịnh Lục Kiệt nhún vai. Muốn anh giúp thì cũng phải chọn việc gì dễ dễ một chút chứ. Dù sao anh đây cũng là người của công chúng mà.

"Cậu nói thử xem, tôi nên xuất hiện hay ẩn nấp luôn?" Lãnh Thiệu Huy nhún mày.

"Tôi thấy cậu cứ thẳng thắn ở trước mặt con nhóc nói "anh trở về Việt Nam là để tìm em. Anh yêu em". Như vậy có phải dễ hơn không?"

Trịnh Lục Kiệt không mấy chân thành góp ý.

Anh là một người đơn giản. Nghĩ sao thì nói vậy, làm vậy. Việc gì phải phức tạp hóa vấn đề lên chứ?

"Tôi cảm thấy tôi tốt nhất không nên hỏi ý kiến của cậu."

Lãnh Thiệu Huy đau đầu nhìn chàng trai hoàn hảo trước mặt.

Nếu sớm biết tên đầu to Trịnh Lục Kiệt này chẳng giúp được gì thì hẳn đã không nhờ anh đóng góp ý kiến. Cứ để anh hoàn hảo đóng vai Thành Anh là được rồi.

"Này, cậu có quay về Roma không? Nghe nói ba cậu đang cùng tên Cody tranh giành quyền cung cấp lô vũ khí quốc gia đấy."

Trịnh Lục Kiệt bỗng đứng ngồi thẳng người dậy, anh đan hai tay vào nhau, nghiêm túc nhìn Lãnh Thiệu Huy.

Những chuyện liên quan đến Lãnh Hải, tức là ba của Lãnh Thiệu Huy và Cody thì vạn năm cũng không thể nói hết. Nhưng anh vẫn muốn cho Lãnh Thiệu Huy biết chút chuyện nhỏ này.

Lãnh Hải đã nhờ anh trông chừng Lãnh Thiệu Huy. Hơn nữa anh còn phải giúp ông thuyết phục Lãnh Thiệu Huy trở về Roma, thừa kế sự nghiệp của Artan. Anh cũng nên ra tay rồi.

"Vậy thì sao?"

Lãnh Thiệu Huy nhún vai, tỏ vẻ không mấy quan tâm đến vấn đề này.

"Cậu còn hỏi thì sao? Cậu không tính về giúp đỡ bác à?" Trịnh Lục Kiệt tròn tròn mắt.

Lãnh Thiệu Huy cười, trả lời:

"Ba tôi đã đứng trên cương vị lão đại của Artan hơn 45 năm rồi. Ông ấy còn cần một thằng nhãi 21 tuổi giúp sao?"

Nhắc đến ba, vị lão đại nổi tiếng trong giới Mafia, hẳn luôn luôn cảm thấy tự hào. Hẳn luôn muốn bản thân mình giống như ông. Làm tốt tất cả mọi chuyện.

Giang sơn hay mỹ nhân, ông đều nắm bắt trong tay.

Còn nhớ lúc trước, khi mẹ kể cho hẳn nghe về lịch sử của ba, hẳn đã cảm thấy kính nể ông ấy.

Mẹ hẳn vốn là cảnh sát đặc chủng, ba là con trai của lão đại Mafia khét tiếng. Hai người trải qua rất nhiều sóng gió, từ xuất thân đến thù hận cá nhân. Nhưng cuối cùng ba và mẹ đã đến được với nhau.

Đó là nhờ nỗ lực và sự tài giỏi của ba. Vì vậy mà hẳn vô cùng kính trọng ông.

"Bác Hải rất mong có cậu làm cánh tay phải đắc lực của ông." Trịnh Lục Kiệt cười.

"Lúc nào cậu từ bỏ được nghề ca sĩ và trở về thừa kế Phong Hải thay chị Lục Ân thì lúc đó tôi sẽ bỏ Nguyên Phục Quân và trở về Roma." Lãnh Thiệu Huy nhếch môi.

Tên Trịnh Lục Kiệt này muốn đấu với anh sao? Chắc, anh còn non tay lắm.

"Bỏ đi. Tôi thấy cậu vẫn nên ở Việt Nam. Tốt nhất khỏi trở về Roma luôn đi."

Lục Kiệt gơ hai tay đầu hàng.

Quả thật anh còn non lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Em bảo vệ tôi?

Sau tất cả mọi chuyện, cuộc sống của tôi lại quay trở về quỹ đạo cũ. Nó như một vòng tuần hoàn, cứ lặp đi lặp lại theo một cách có quy tắc.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, tôi lại cùng nhỏ Thư ngồi trên con xe yêu dấu để tới trường. Khác với những ngày trước, chúng tôi không duy trì không khí im lặng, u ám nữa.

Và tất nhiên, người mở lời trước là Trần Khả Thư. Nhỏ nói:

"Ngày mai mình sẽ đính hôn."

Nhỏ Thư thần nhiên thông báo. Ánh mắt nhỏ vẫn dán chặt trên đoạn đường dài. Tay cầm vô lăng không chút dao động, bẻ lái thành một góc 45 độ.

Biểu hiện của nhỏ như thể chuyện đính hôn nhỏ vừa nói chẳng liên quan gì đến bản thân nhỏ cả. Tôi có cảm tưởng chúng tôi đang tán gẫu về một chuyện của người nào đó.

"Hôn nhân thương mại hả?" Tôi trầm tĩnh.

Tôi biết với thân phận một đại tiểu thư danh giá như vậy, việc phải đối mặt với hôn nhân thương mại là không thể tránh khỏi. Tuy nhiên nhìn thấy sự xót xa trong mắt nhỏ, tôi lại không đành lòng.

Tôi và nhỏ tuy không hợp nhau nhưng tính ra chúng tôi cũng đã làm bạn được hơn bảy năm. Tính cảm có thể nói còn thân thiết hơn chị em.

Về mặt không tự nguyện của nhỏ làm tôi liên tưởng đến tình tiết trong mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình mà tôi hay đọc.

Nhưng tôi biết, đời thực là đời thực. Hôn nhân thương mại vĩnh viễn đều không có kết cục tốt.

"Là hôn nhân thương mại. Nhưng anh ta theo đuổi mình hai năm." Trần Khả Thư cười khá tự nhiên.

Từ nhỏ đã được gia đình dạy che giấu cảm xúc rất tốt nên tâm trạng nhỏ thế nào tôi cũng đoán không được.

"Theo đuổi? Vậy hẳn là hẳn rất yêu cậu. Nói thử xem hẳn là ai."

"Huỳnh Lực." Nhỏ bình thản nói lên cái tên hai chữ.

Nhỏ thì bình thản là thế nhưng tôi lại nhảy dựng lên. Tôi thậm chí còn nghĩ tai mình đã nghe nhầm. Nhưng khi thấy nụ cười mỉa mai trên môi nhỏ, tôi biết tôi không nhầm.

Chính là hẳn, Huỳnh Lực.

"Vì sao ba mẹ cậu có thể gả cậu cho hẳn? Tôi thực sự không hiểu nổi gia đình cậu nữa. Theo tôi nhớ ba năm trước, hẳn dùng JR* để uy hiếp ba cậu giao tài liệu mật cơ mà."

*JR: Là tập đoàn tư nhân thuộc quyền sở hữu của nhà họ Trần.

"Đúng vậy. Lần này anh ta lại dùng chiến thuật đó. Dùng JR để bắt mình đính hôn. Sau khi mình tốt nghiệp sẽ đến Mỹ tổ chức đám cưới."

Khả Thư cười. Nhỏ không nghĩ sẽ có một ngày thiên kim tiểu thư Trần Gia này cũng bị người khác uy hiếp. Nhỏ lại càng không nghĩ người uy hiếp nhỏ lại là người mà hai năm trước nhỏ đã yêu rất nhiều.

Ông trời cũng thật biết trêu người. Lúc nhỏ theo đuổi hẳn, hẳn ngay cả nhìn cũng chẳng thèm. Ấy thế mà một năm sau, khi nhỏ đã quyết định từ bỏ thì hẳn lại tìm đến và nói hẳn yêu nhỏ.

Nhỏ tổn thương một lần, không muốn tổn thương lần nữa. Nhưng lần này, vẫn thủ đoạn cũ, hẳn lại dùng JR để ép buộc nhỏ.

Nhỏ không thể không đồng ý.

"Tên khốn Huỳnh Lực. Nhưng hẳn sao lại theo đuổi cậu?"

Tôi không hiểu vấn đề cho lắm.

Chuyện của ba năm trước tôi có biết. Lúc đó Khả Thư mới 16 tuổi, nhỏ rất thích hẳn, Huỳnh Lực chính là tổng giám đốc đẹp trai, tài ba của Huỳnh Trạch. Sau đó, tôi nghe nói nhỏ bị hẳn cự tuyệt. Tôi còn nghe người ta đồn Khả Thư dùng thủ đoạn bí ối để hãm hại người yêu của hẳn khiến hẳn nổi trận lôi đình.

Cũng vào lúc đó, hẳn dùng JR uy hiếp ba của Khả Thư, buộc ông giao ra tài liệu mật. Mục đích của hẳn chính là muốn Trần Gia hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng ai ngờ, Trần Minh Triết lại ngồi vào chiếc ghế CEO của JR, lật lại tình thế. Cũng nhờ vậy mà Trần Gia mới thoát khỏi đại nạn.

Từ đó, Khả Thư hoàn toàn chết tâm đối với Huỳnh Lực. Nhưng không hiểu sao, một năm sau, Huỳnh Lực lại dùng thế lực của mình, chủ động tìm Khả Thư.

Hẳn ngang nhiên ở trước mặt mọi người công bố Khả Thư chính là bạn gái của hẳn. Sau đó, hẳn dùng hai năm để theo đuổi Khả Thư. Và thời điểm sau hai năm đó chính là bây giờ.

Tôi cũng chỉ biết sơ sơ như vậy.

"Nghe nói bạn gái của hần bị người ta hãm hại đến chết. Hần nghi ngờ mình cho nên..."

"Cho nên hần mới điều tra rồi tìm cách trả thù lên người cậu. Chết tiệt, tên khốn kiếp này." Tôi cảm thấy tức giận thay cho Khả Thu. Trên đời này sao lại có loại đàn ông như vậy chứ.

Càng nghĩ tôi càng thấy bức. Tôi phát tiết lên chiếc balo trên tay mình.

Tôi hiện tại thật muốn chửi thề vài cái. "Loại đàn ông này đừng để mình nhìn thấy. Nếu không mình đánh cho hần người không ra người, quỷ không ra quỷ."

Nhìn tôi như vậy, nhò Thu cười lớn.

"Tôi rồi chị hai."

Lúc này tôi mới biết chiếc xe của chúng tôi đã dừng lại trong gara của trường.

Tôi cùng nhò Thu bước xuống xe. Đúng lúc đó, một chàng trai đi đến và đứng trước cửa xe của chúng tôi.

Nhận ra tên khốn kiếp trước mặt, tôi tức giận đến tròn tròn mắt. Nếu như tôi nhớ không lầm thì người này chính là CEO 25 tuổi của Huỳnh Trạch, Huỳnh Lực. Người đã làm tổn thương đứa bạn thân duy nhất của tôi, tôi không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

"Anh còn đến đây làm gì?" Tôi dùng ánh mắt căm ghét nhìn Huỳnh Lực.

Mà hần ta lại chẳng thèm để ý đến sự tức giận của tôi. Hần đến trước mặt tôi, mỉm cười như thể tôi thân thiết với hần lắm.

"Em là Phục Quân?"

Tôi gật đầu, hất mặt thách thức.

"Đúng vậy. Anh làm gì tôi?"

Tôi cứ ngỡ khi tỏ thái độ như vậy với hần, hần sẽ vô cùng tức giận. Đối với thủ đoạn của hần, tôi nghĩ hần là một người nóng nảy. Nhưng tôi lầm rồi.

Khác với suy nghĩ của tôi, hần vẫn mỉm cười.

Một người đàn ông 25 tuổi thâm trầm, nham hiểm, không từ thủ đoạn lại có thể dùng nụ cười hoàn mỹ như vậy đối đáp với tôi. Tôi đã hiểu vì sao Khả Thu 16 tuổi thích hần.

Nếu là tôi, tôi cũng sẽ thích hần. Nhưng với điều kiện Lãnh Thiệu Huy không xuất hiện trong cuộc đời của tôi.

"Tôi cũng chỉ muốn chào hỏi bạn thân của vị hôn phu mà thôi."

Tôi nhếch môi khinh thường.

"Thủ đoạn của anh quả thật cao siêu. Khó trách ba năm trước Khả Thu lại yêu anh đến như vậy. Nhưng xin lỗi, tôi không phải là Khả Thu."

Hần vẫn duy trì nụ cười. Nhưng đôi mắt lại hiện lên tia lạnh lùng.

Cái nhìn của hần khiến sự tự tin của tôi bỗng chốc hạ xuống còn con số không.

Tôi thừa nhận, tôi có chút sợ hần. Thực sự chỉ có chút mà thôi. Tôi tin hần sẽ không làm gì tôi. Tôi lại càng tin tưởng ở phía sau lưng tôi, "người ấy" vẫn đang âm thầm bảo vệ tôi, nửa bước không rời.

"Nếu như tôi nói tôi thật lòng yêu Khả Thu, em có tin không?"

Đột nhiên Huỳnh Lực hỏi một câu như vậy khiến tôi đơ người lại. Tôi biết hần nói câu này không phải để hỏi tôi mà là muốn không báo cho người bên cạnh tôi biết hần rất yêu người đó.

Nhưng Khả Thu ở cửa bên kia lại chẳng hề vui vẻ gì. Bằng chứng là cô nàng cũng cứng đờ người. Tôi còn thấy ánh mắt Khả Thu nhìn hần không hề động đậy. Tôi biết nhò đang rất ngạc nhiên. Bởi vì ba năm trước, người trước mặt đã không từ thủ đoạn ép nhò rời khỏi hần, ép gia đình nhò đến bước đường cùng.

Giờ đây hần nói những lời như vậy có phải đã quá dư thừa rồi không.

"Huỳnh tổng giám đốc, anh đùa tôi vui lắm sao?" Câu này không phải của tôi mà là của đương sự, Trần Khả Thu.

Lúc này, Huỳnh Lực mới dời ánh mắt về phía Khả Thu. Hần thu lại nụ cười, cả người nghiêm túc đến lạ thường.

Tôi bất ngờ, thật sự bất ngờ khi phát hiện trong ánh mắt của Huỳnh Lực ngoài đau đớn ra thì chỉ có yêu thương và cung chiều. Lần này, tôi đã có chút niềm tin vào tên Huỳnh Lực này.

Tôi tin hẳn thực lòng yêu Khả Thu. Bởi vì tôi đã từng cảm nhận được ánh mắt Lãnh Thiệu Huy nhìn tôi giống Huỳnh Lực hiện tại. Bởi vì tôi đã từng biết thế nào là nhận được sự yêu thương, cung chiều từ ánh mắt của một người khác giới.

"Phải, anh rất vui. Rất vui vì bắt đầu từ ngày mai, em là của anh. Em nghĩ anh đùa em cũng được, em nghĩ anh thật lòng cũng được. Chỉ cần em vui, cho dù em nghĩ anh xấu xa đến mức nào anh cũng chấp nhận."

Câu nói này của Huỳnh Lực hết sức chân thành. Nó làm tôi rơi nước mắt.

Nhưng giọt nước mắt này lại là vì tôi nhìn thấy Lãnh Thiệu Huy ở trong Huỳnh Lực. Tôi thấy một con người cố chấp yêu. Cố chấp đến mức có thể vì thế giới nhỏ của mình mà đánh đổi tất cả. Tôi biết tôi không nên như vậy. Nhưng tôi thực sự không thể kiềm chế được mình nữa. Tôi nhớ Lãnh Thiệu Huy. Tôi nhớ hẳn đến điên rồi.

Hiện tại tôi có một ý nghĩ rất ngu ngốc. Tôi muốn nhìn thấy Lãnh Thiệu Huy. Cho dù có đánh đổi bằng cái gì, tôi cũng muốn nhìn thấy hẳn.

Chỉ cần hẳn xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi sẽ không chần chừ ôm chầm lấy hẳn, nói với hẳn sáu chữ...

Có ai nhéo má tôi đi. Có ai nói cho tôi biết đây không phải là mơ đi. Bởi vì ước muốn của tôi đã trở thành hiện thực.

Bóng dáng tuấn dật của người mà tôi ngày đêm mong nhớ dần từ từ tiến về phía tôi. Tôi không muốn đây là một giấc mơ. Nếu là giấc mơ, tôi càng không muốn tỉnh lại.

Nhưng tiếng gọi lớn lại vô tình nhắc nhở tôi rằng, đây thực sự không phải là mơ. Và tôi cũng không cần phải tỉnh lại.

"Nguyễn Phúc Quân."

Tôi ngơ ngác nhìn Lãnh Thiệu Huy bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt mình. Lúc này, tôi hoàn toàn quên mất mọi thứ xung quanh. Tôi cứ ngỡ trong thế giới này chỉ còn lại tôi và Lãnh Thiệu Huy.

Tôi cứ như vậy nhìn hẳn.

Rất lâu...

"Lãnh Thiệu Huy, anh đến rồi."

Cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra sáu chữ tôi muốn nói khi tôi gặp lại hẳn. Tôi làm được rồi. Dù mất nhiều thời gian nhưng đứng trước Lãnh Thiệu Huy, tôi đã làm được những gì mình nghĩ.

Tôi đưa tay, muốn ôm lấy thân ảnh của người con trai trước mặt nhưng lại bị hành động của hẳn làm cho đứng hình.

Hẳn bước lùi về phía sau như để tránh cái ôm của tôi.

Vào lúc này, tôi có cảm tưởng người trước mặt mình không phải là Lãnh Thiệu Huy của hai tháng trước, là một người hoàn toàn xa cách.

Tôi rất sợ cái cảm giác này. Cứ như thể những gì tôi cố gắng, tôi mong đợi hai tháng trời đều là hư không. Có phải ý nghĩ hẳn thích tôi đã sai rồi đúng không?

Hẳn chưa bao giờ nói thích tôi vậy mà tôi cứ lầm tưởng. Tôi ngu ngốc, rất ngu ngốc.

"Phúc Quân, có nên giới thiệu bạn em một chút không?"

Huỳnh Lực đứng bên cạnh tôi, nhìn Lãnh Thiệu Huy không chớp mắt.

"Tôi là Lãnh Thiệu Huy."

Chưa kịp tôi kịp trả lời, Lãnh Thiệu Huy đã giành nói trước.

Lúc này, ánh mắt tôi vẫn dán chặt trên người hẳn.

Tôi tìm thấy rồi. Tôi tìm thấy Lãnh Thiệu Huy của hai tháng trước rồi. Hẳn bây giờ rõ ràng trước mặt tôi đến vậy.

Ánh mắt của hẳn nhìn tôi giống như ánh mắt của Huỳnh Lực nhìn Khả Thu vậy. Có đau đớn, yêu thương lẫn cung chiều.

Tôi biết mà, biết hẳn còn để ý đến tôi mà.

"Lãnh Thiệu Huy? Có phải là Ar..."

Chưa để Huỳnh Lực nói xong câu, tôi đã cướp lời trước.

"Tôi có chuyện riêng muốn nói với Thiệu Huy. Chúng tôi đi trước."

Nói xong, tôi nắm lấy tay Lãnh Thiệu Huy, kéo đi.

Tôi biết nếu tôi không đưa hắn đi sớm thì khi Huỳnh Lực nói hắn là Artan trước mặt mọi người, sẽ không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Tôi cứ như vậy nắm tay Lãnh Thiệu Huy, kéo đi mãi, đi mãi cho đến khi tôi và hắn đã ở trong khu vườn hoa hướng dương.

Lúc này, tôi mới buông tay hắn ra. Tôi lén lút nhìn hắn thì phát hiện ý cười trên mắt hắn hiện ra rất sâu.

Hắn nhìn tôi, nở một nụ cười mãn nguyện. Hắn nói:

"Em bảo vệ tôi?"

Chỉ với bốn chữ đơn giản nhưng hắn lại thành công khiến tôi lúng túng, nói không nên lời.

Tôi biết hắn đang nói chuyện tôi bảo vệ hắn, ngăn chặn không cho Huỳnh Lực nói ra hai chữ "Artan". Lúc đó, tôi cũng không hiểu sao lại sợ mọi người biết hắn là người của thế lực Mafia. Tôi càng rất sợ mọi người sẽ khinh thường hắn, sẽ ghét bỏ hắn.

Tôi như vậy có coi là đang bảo vệ hắn không?

Lãnh Thiệu Huy vẫn duy trì nụ cười. Tiếp tục đặt câu hỏi:

"Có nên giải thích với tôi một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chỉ muốn cùng em đón sinh nhật

Tôi đưa mắt nhìn Lãnh Thiệu Huy, muốn nói lại thôi.

Thực tế, tôi chẳng biết nói gì với hắn. Tôi rất muốn thừa nhận bản thân đang quan tâm hắn, đang bảo vệ hắn. Nhưng lại sợ một khi tôi nói ra hắn sẽ vô cùng đắc ý.

Tôi sợ tình cảm của hắn dành cho tôi hiện tại chỉ là một chút say nắng. Tôi sợ đến khi tôi chấp nhận tình cảm của hắn, hắn sẽ không còn hứng thú chinh phục nữa. Tôi rất sợ. Rất sợ khi nghĩ đến những vấn đề đó.

Tôi thú thực, tôi rất thích Lãnh Thiệu Huy. Thực sự rất thích.

Thích đến mức có thể liều mình che chở cho hắn. Thích đến mức ngay cả sự tự tin ở bản thân cũng không còn. Thích đến mức chỉ cần không nhìn thấy hắn thôi là tôi lại lo lắng vô cùng.

Tôi biết hắn là Artan tàn nhẫn. Nhưng tôi lại chẳng thể kiềm chế được bản thân mà thích hắn.

Ok, có lẽ từ đầu tôi không nên bị sự hiểu thắng của mình chinh phục. Tôi sai rồi!

"Em nói đi. Em đang bảo vệ anh?"

Lãnh Thiệu Huy chẳng chịu buông tha cho tôi. Hắn cứ như vậy nói đi nói lại vấn đề mà tôi không có câu trả lời. À, thực tế là không muốn nói ra câu trả lời.

Tôi im lặng.

Tuy vậy, hắn vẫn rất kiên nhẫn nhìn tôi. Hỏi:

"Hôm nay có thể đi chơi với anh không? Anh muốn ở cùng em ngày hôm nay."

Tôi giật mình ngược mắt nhìn hắn. Hắn đang nói gì cơ? Hắn nói hắn muốn tôi ở cùng với hắn?

Tôi có nghe lầm không?

Tôi vẫn im lặng.

"Ok, em không cần nói nữa. Anh hiểu rồi."

Nói xong, hắn quay lưng rời đi.

Tôi biết cái giây phút hắn quay lưng về phía tôi, tôi thấy mắt hắn sụp xuống. Dường như có vẻ rất thất vọng.

Aiss... Tôi làm gì thế này? Nói ra ba chữ tôi thích cậu khó lắm sao? Nói ra bốn chữ tôi bảo vệ cậu thì sẽ chết à.

Tâm trạng tôi hiện tại rất rối bời. Tôi rất muốn trốn học. Tôi rất muốn tìm một quán bida nào đó để quên đi hết muộn phiền.

Nghĩ là làm, tôi lấy điện thoại, nhắn cho Minh Triết một tin rồi rời đi.

Đứng trước câu lạc bộ bida Trình nổi tiếng ở Thành S, tôi mở balo, lấy điện thoại ra, gọi điện cho nhỏ bạn chí cốt của tôi.

"Bảo Nguyên, ra đây. Tao đang ở Trình. Muốn biết gì thì lăn ra đây, tao kể. Ok, nhanh lên một chút. Tao đang đứng ở cổng 2."

Nhắc đến Bảo Nguyên chính là nhắc đến tốc độ. Tôi dám cá không quá 2 phút nữa, nhỏ sẽ có mặt ở đây.

Và đúng như tôi nói, thời gian nhỏ từ nhà đến Trình là 1 phút 47 giây. Quả không tầm thường.

Nhìn cô nàng với dáng người nhỏ nhắn trước mặt, tôi bất giác cười khở.

Bảo Nguyên là họ tên đầy đủ của nhỏ. Gia thế không đồ sộ như Trần Khả Thụ, lại càng không gia giáo như tôi. Ba nhỏ chỉ đơn giản là ông chủ của một tiệm đồ cổ nổi tiếng ở Thành S này. Mẹ nhỏ là một giáo viên thanh nhạc ở trường tiểu học S.

À, nhỏ lớn hơn tôi hai một tuổi. Hiện đang là sinh viên của trường công nghệ S.

Tính tình nhỏ rất dễ gần. Tuy vậy lại khá mạnh mẽ. Nhỏ nói một thì không ai giám nói hai.

Nếu Khả Thụ bánh bèo, yếu điệu thì nhỏ lại là chín chắn, kiên cường.

Đây mới chính là người bạn mà tôi mong muốn. Nói thì nói vậy thôi, Khả Thụ chơi với tôi từ nhỏ đến lớn nên tình cảm khăng khít như chị em ruột. Còn Bảo Nguyên, tôi lại xem như tri kỷ.

Tôi biết Bảo Nguyên cách đây 3 năm. Đó là lần đầu tiên tôi bước vào bida Trình. Lúc đó tôi chẳng qua chỉ muốn tìm một chút cảm giác khác lạ nên mới đến Trình.

Ai ngờ tôi lại nghiện loại giải trí này lúc nào không hay biết.

Khoảng thời gian đó, ngày nào tôi cũng có mặt ở Trình. Cũng vì thế mà trình độ chơi bida của tôi cũng lên tay.

Chơi được nửa năm, tôi đâm ra chán. Chính vào lúc tôi muốn bỏ thì tôi lại gặp Bảo Nguyên.

Đó là một hôm trời mưa rất to, sấm chớp như muốn đánh đổ cả bầu trời. Tôi tính về nhà sau một buổi bida thỏa thích nhưng vì trời mưa mà nán lại.

Thật tình cờ, hôm đó ở Trình lại có mộ buổi đấu rất hay. Nghe nói là giữa một cô nàng lớp 12 và chàng trai được mệnh danh là vua bi.

Tính tôi thì luôn tò mò. Vì thế tôi chẳng do dự liền ghé đến xem.

Quả thật kĩ thuật chơi rất tuyệt. Cô gái giỏi một thì chàng trai giỏi mười.

Thấy cô gái thua thảm hại và bị ép vào đường cùng. Tinh thần nghĩa hiệp của tôi lại dâng trào. Tôi cầm lấy cây cơ, hùng dũng tiến vào bàn.

Đó chính là lúc tôi biết Bảo Nguyên, cô nàng thua thê thảm hôm đó.

Nghĩ lại tôi cảm thấy thích thú vô cùng.

Thật may hôm đó trời đã mưa. Thật may tôi đã không bắt chấp chạy về nhà. Thật may tôi đã đến em trận đấu ấy. Nếu không tôi đã không thể gặp Bảo Nguyên.

Thôi, luyện thuyết dài quá. Trở lại vấn đề chính.

Tôi cùng Bảo Nguyên nhanh chóng chọn một bàn ở trong góc rồi vào cuộc chơi.

Chúng tôi đang luyện thuyên về việc chọn trường đại học thì bị tiếng ồn ở bên ngoài cắt đứt.

Tôi đã nói tính tôi vốn tò mò mà. Vì thế, tôi đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Oh My God... Biết gì không?

"Bảo Nguyên, mắt mày tỉnh, mày nhìn thử xem. Bên ngoài cửa là ai?" Tôi vẫn ngo ngác nhìn thân ảnh của chàng trai trẻ ở bên ngoài cửa kính đang bị bao vây bởi hàng chục, hàng trăm máy quay.

"Trời ạ. Hãy nói rằng tao đang mơ đi. Đó là Trịnh Lục Kiệt." Bảo Nguyên cũng không khá hơn tôi là mấy.

Nhỏ mắt chữ O, mồm chữ A, miệng lắp bắp nói.

"Có nên đi xin chữ kí không? Vạn năm mới gặp một lần đó."

Tôi chớp chớp đôi mắt, môi mím lại, đang thầm mơ ước về một tương lai tươi đẹp.

Tôi tuy đã bị miễn dịch với trai đẹp. Nhưng đó là thần tượng số một ở Thành S của tôi đó. Nếu Thành S này có 100 người, 50 nam, 50 nữ thì tôi dám chắc hết 95 người đã yêu thích chàng trai trước mặt.

À, 5 người còn lại nếu không bị mù thì cũng bị điếc. Nếu không bị điếc thì thần kinh cũng không bình thường hết rồi.

"Mày nhìn mà xem. Người bao vây như vậy. Lúc nào mới đến lượt chúng ta... A, anh ấy đi rồi. Hu hu hu..."

Bảo Nguyên đưa tay ra muốn níu kéo lại thân ảnh đó nhưng lại bị khoảng trống giữa không khí làm cho tỉnh lại.

Tôi cũng chẳng kém nhỏ. Tôi nuối tiếc nhìn theo Trịnh Lục Kiệt cho đến khi anh khuất dần.

Lúc này, tôi thở dài một cái. Tình cờ gặp một lần thì lại bị bọn phóng viên phá đám. Aiss... Tôi muốn giết người.

Đúng lúc này...

"Phục... Phục Quân, là em phải không?"

Tôi đưa mắt nhìn người đang tiến về phía tôi và Bảo Nguyên.

"Thành Anh?" Tôi kinh ngạc nhìn chàng trai với cặp kính trước mặt.

Theo tôi nghĩ thì hiện tại anh nên ở trong lớp học chứ? Chẳng lẽ cũng giống như tôi ư? Thế giới này bé thật.

"Còn dám trốn học cơ đấy."

Thành Anh đưa tay búng vào trán tôi một cái.

Còn tôi, tôi cười nhìn anh. Đối với Thành Anh, tôi chẳng chút do dự hay phòng bị nào. Tôi cảm thấy anh rất gần gũi, giống như một người anh trai vậy.

Tôi thích cái cảm giác được anh che chở. Nhưng không phải cái loại tình cảm giống với Lãnh Thiệu Huy.

Aiss... Tại sao lại nhắc tới Lãnh Thiệu Huy vậy?

"Sao? Không muốn giới thiệu bạn cho anh à?"

Thành Anh liếc mắt về phía Bảo Nguyên. Mà tôi tất nhiên hiểu ý anh.

"Đây là Bảo Nguyên, bạn ăn chơi của em. Còn đây là Thành Anh, bạn cùng lớp với tao."

Tôi lần lượt giới thiệu hai người với nhau.

"Xin chào, rất vui được làm quen." Vẫn là Bảo Nguyên mở lời trước.

Cô nàng vốn thích ứng với hoàn cảnh rất tốt.

Nhìn cánh tay trắng nõn nà, nhỏ bé đưa trước mặt, Thành Anh cười một cái liền đưa tay ra đáp trả.

"Đều là bạn bè cả."

"À, Phục Quân, em gặp Lãnh Thiệu Huy chưa?"

Lúc này, Thành Anh quay sang nhìn tôi, nghiêm túc hỏi.

Nhắc đến cái tên Lãnh Thiệu Huy, tôi lại thấy bối rối.

"Em gặp rồi."

"Gặp rồi?" Thành Anh nhú mày.

Tôi không hiểu cái nhú mày này có nghĩa là gì. Nhưng tôi biết việc Lãnh Thiệu Huy tìm tôi chắc chắn có gì đó rất quan trọng.

"Sao ạ?" Tôi gật đầu, hỏi.

"Em không đi cùng cậu ta?"

Thành Anh một lần nữa đặt câu hỏi.

Tôi rất không hiểu. Thực sự không hiểu. Vì sao tôi phải đi cùng Lãnh Thiệu Huy? Vì sao nghe chuyện này có vẻ rất quan trọng như vậy?

Bỗng nhiên, tôi thấy tim mình đập mạnh lên. Cứ như thể tôi đã bỏ lỡ một thứ gì đó. Vô cùng quan trọng.

Có lẽ nhìn biểu hiện của tôi, Thành Anh cũng đã hiểu ra vấn đề.

Anh chàng gật gù. Một lúc lâu sau, như đã thử thách đủ lòng kiên nhẫn của tôi, anh chàng mới giải thích:

"Hôm nay là sinh nhật của Thiệu Huy. Cậu ấy tức tốc bay từ Roma về Thành S chỉ để gặp em. Em phải biết rằng cậu ấy chỉ muốn cùng em đón sinh nhật. Vì sao em không..."

Tôi chấn động. Vô cùng chấn động. Những gì Thành Anh nói sau đó, tôi hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Thành Anh nói hôm nay sinh nhật của Lãnh Thiệu Huy. Thành Anh nói hấn từ Roma trở về chỉ vì muốn đón sinh nhật cùng tôi.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại những gì Lãnh Thiệu Huy nói với tôi lúc sáng.

"Hôm nay có thể đi chơi với anh không? Anh muốn ở cùng em ngày hôm nay."

Tại sao tôi lại không nhìn thấy ánh mắt mong đợi của hấn nhìn tôi. Tại sao tôi lại không thấy bàn tay hấn đang nắm chặt. Tại sao tôi lại không thấy sự hồi hộp qua những cái run trên người hấn.

Tôi hồ đồ rồi.

Luôn tự cho mình là đúng. Nhưng hôm nay tôi thừa nhận, tôi đã sai.

"Phục Quân... Lãnh Thiệu Huy là ai?"

Tôi xúc động đến mức chẳng thêm đề ý đến lời của Bảo Nguyên nữa.

Bây giờ, tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Chính là ngay tức khắc đi gặp Lãnh Thiệu Huy.

"Anh... Anh cho em địa chỉ nhà của Lãnh Thiệu Huy."

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vì em thích

Đứng trước cánh cổng sắt cao lớn với kiến trúc Châu Âu đặc biệt, tôi hít một hơi thật sâu sau đó đưa tay nhấn chuông trên tường cao.

Sở dĩ tôi tìm được căn biệt thự này nhanh như vậy là bởi vì vị trí của nó nằm ngay giữa trung tâm đường X này. Hơn thế nữa, đây chính là ngôi nhà đặc biệt nhất trong tất cả các ngôi nhà ở Thành Phố Mini X.

Chưa đầy một phút sau, cánh cổng tự động mở toang ra, tôi rón rén bước vào.

Không phải tôi khen nhưng quả thực ngôi biệt thự này quá xuất sắc. Lối đi từ cổng dẫn đến nhà được làm bằng đá cuội. Hai bên lối đi là một thảm cỏ tự nhiên xanh bát ngát, ngoài ra còn có các loại cây cảnh khá nổi tiếng.

Đứng trước đài phun nước nằm ở đại sảnh của căn biệt thự, tôi ngơ ngác nhìn cây cỏ thụ to lớn được trồng chính giữa ngôi nhà. Phía dưới những tán lá cỡ đại ấy là chiếc xích đu trắng vô cùng thơ mộng.

Nếu không phải chính Thành Anh đưa cho tôi địa chỉ nhà của Lãnh Thiệu Huy thì tôi chắc chắn sẽ tưởng bản thân đã vào lầm nhà.

Tôi nhấc chân, toan bước đến ngồi trên chiếc xích đu thì bị tiếng báo động làm cho dừng lại. Hàng loạt tiếng kêu "Típ Típ" vang lên khiến tôi nhất thời hoảng loạn không biết làm gì.

Đúng lúc này, từ trên dãy cầu thang dài, một thân ảnh uy nghi, mạnh mẽ bước về phía tôi.

Lúc tôi nhìn thấy người đó thì hấn chỉ còn cách tôi chừng ba mét.

Tôi đưa mắt, cảnh giác nhìn hấn.

"Cô là..." Đó là một người đàn ông, chừng 27 đến 30 tuổi. Trên người anh ta là bộ âu phục khá đắt tiền.

Tôi đoán chừng người này có thể là anh em, họ hàng gì đó của Lãnh Thiệu Huy. Bởi vì tôi biết, Lãnh Thiệu Huy là con một. Căn bản không có anh chị em ruột.

"À, chào anh. Em muốn tìm Lãnh Thiệu Huy."

Tôi mỉm cười thân thiện. Đối với người nhà của hấn, tôi cũng cảm thấy nên biểu hiện tốt một chút. Để tránh sau này có khúc mắc.

Mà khoan, tôi vừa nói gì nhỉ? Sau này?... Từ khi nào tôi đã tính chuyện sau này với Lãnh Thiệu Huy vậy?

"Lãnh Thiệu Huy?"

Nhìn ánh mắt có vẻ ngờ vực của anh chàng, tôi bỗng chốc ngỡ người ra. Có khi nào tôi nhầm nhà rồi không?

Nhưng câu nói tiếp theo của anh lại trực tiếp nói cho tôi biết, tôi không nhầm nhà. "Xin hỏi cô tìm cậu ấy có việc gì không?"

Tôi ái ngại cười một tiếng, bàn tay vì rãnh rồi mà đưa lên gãi đầu.

"À, em có vài chuyện muốn nói với cậu ấy."

Khác với tôi dựa đoán, khi cứ ngỡ bản thân sẽ không gặp được Lãnh Thiệu Huy thì bị giọng nói quen thuộc phát ra từ cửa lớn ở Phía Đông kéo lại.

"Tìm anh?"

Tôi đưa mắt nhìn thân ảnh cao to, cường tráng trước mặt.

Bây giờ tôi mới thấy bộ dạng ở nhà của hấn. Có vẻ khá nhếch nhác, bụi bặm nhưng lại siêu cấp đẹp trai.

"Thiếu gia."

Nhìn thấy hấn, người đàn ông đang cùng tôi nói chuyện cung kính cúi đầu một cái rồi chào. Hình ảnh này làm tôi liên tưởng đến một quyền ngôn tình thương mại nào đó.

Có vẻ tôi đã quá khinh thường Lãnh Thiệu Huy rồi!

Nhìn căn biệt thự này, nhìn cách ăn mặc của hấn, nhìn cái kiêu cách kiêu căng ngạo mạn mà hằng ngày tôi phải chịu cùng với đội cảnh vệ ở ngoài cổng, tôi đoán chắc thể lực của nhà hấn không chỉ dừng lại ở thân phận điệp vụ của Artan.

"Đường Kiên, phiên anh đưa cô ấy đến Lục Giáo."

Hấn liếc mắt nhìn người đàn ông ban nãy cùng tôi nói chuyện sau đó phân phó.

"Vâng. Xin mời."

Đường Kiên khom người xuống, đưa tay ra phía trước, ra dấu mời.

Tôi cũng chẳng để ý nhiều liền đi theo anh.

Trên đường đi, tôi cùng Đường Kiên có nói một số chuyện. Lúc này, tôi mới biết thân phận của anh.

Đại khái là Đường Kiên được ba của Lãnh Thiệu Huy là Lãnh Hải cru mang vào năm 12 tuổi. Sau đó, vào năm 18 tuổi, anh thay Lãnh Hải đi theo bảo vệ và chăm sóc cho Lãnh Thiệu Huy.

Đường Kiên có thể coi là anh trai, là thầy, là hộ vệ của Lãnh Thiệu Huy. Lãnh Thiệu Huy ở đâu thì Đường Kiên ở đấy.

Chúng tôi đi được khoảng 5 phút thì tới nơi được Lãnh Thiệu Huy gọi là Lục Giáo.

Căn phòng rất rộng. Rộng đến mức có thể làm sân chơi cho hơn 50 người.

Đúng như cái tên, Lục Giáo là tổ hợp của sáu kiến trúc độc lập. Mỗi một góc gác trong căn phòng này đều có đặc trưng của riêng mình.

Bộ bàn ghế tiếp khách theo kiểu Mĩ, giá sách cao lớn theo kiểu Ý, bàn làm việc theo kiểu Trung cổ đại, nhà vệ sinh lại theo format Châu Á. Những chi tiết còn lại trong Lục Giáo đều mang đậm phong cách Việt Nam.

Căn phòng này có lẽ là hướng tới sự hòa nhập của các quốc gia. Thực ra, tôi rất thích căn phòng này. Không phải vì kiến trúc của nó mà vì cửa sổ sát đất của nó hướng về phía vườn hoa hướng dương ở sân sau.

Đó quả thực là một cảnh đẹp hiếm thấy. Tôi rất thích.

Mãi mê với khung cảnh này, tôi lại không biết Lãnh Thiệu Huy đã có mặt từ khi nào.

Lúc tôi quay lại hỏi Đường Kiên một số điều thì đã không thấy anh chàng đâu nữa. Tôi đưa mắt nhìn một lượt căn phòng, vô tình tôi thấy Lãnh Thiệu Huy đang nhàn nhạt ngồi trên sa lon dài dùng trà.

Hắn giờ đây đã thay một bộ y phục nghiêm chỉnh hơn. Cái tư thế cao quý mà lãnh đạm của hắn lại khiến tôi có cảm giác hắn không phải là học sinh trung học nữa.

"Lại đây."

Hắn ngoắt ngoắt tay rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống chỗ ngồi cạnh hắn.

Mà tôi tất nhiên sẽ không làm vậy. Tôi đi đến chiếc ghế đối diện hắn rồi ngồi xuống.

Hắn nhú mày, có vẻ không hài lòng nhưng cũng chẳng hề nói gì thêm. Khi hắn đã pha trong tách trà, chừng 20 phút, hắn mới từ từ nói chuyện với tôi.

"Em đến đây làm gì?"

Tôi giật mình. Từ khi bước vào căn nhà này, tôi đã quên mất mục đích của bản thân rồi. Lúc này, tôi cười nhẹ một cái để lấy lại bình tĩnh, sau đó trả lời:

"Tìm anh."

Ngắn gọn, xúc tích.

"Tìm anh?" Lãnh Thiệu Huy lại nhú mày. Đôi con ngươi của hắn nheo lại như không tin vào những gì tôi nói.

Tôi biết Lãnh Thiệu Huy cảm thấy ngạc nhiên là điều dễ hiểu. Bởi vì từ trước đến nay, là tôi xa lánh hắn.

"Em... Em nghe Thành Anh nói hôm nay là sinh nhật của anh."

Tôi có chút ngại khi thay đổi cách xưng hô. Tuy vậy, tôi vẫn cảm thấy thoải mái hơn so với lúc trước.

Lãnh Thiệu Huy thu lại ánh mắt đang nhìn tôi. Hắn cầm lấy tách trà, thưởng thức một chút. Dường như hắn đang suy nghĩ gì đó. Bởi vì tôi thấy tâm trí của hắn đã không còn ở đây nữa.

Khoảng chừng nửa thế kỉ sau, hắn mới nói:

"Vậy em đến đây là muốn cùng anh đón sinh nhật?"

Tôi mỉm cười gật đầu.

"Tốt. Vậy quà của em đâu?"

Hắn đưa tay ra trước mặt tôi, đòi quà.

Cái bộ dạng hiện tại của hắn thật giống như trẻ con ba tuổi. Khuôn mặt hiện lên nét vui vẻ, còn có yêu chiều và... làm nũng.

"À... cái này..." Tôi có chút bối rối gãi đầu.

Lúc nhận được địa chỉ từ Thành Anh, tôi chẳng suy nghĩ gì nhiều liền một mạch phóng đến đây. Cho nên quên mất chuyện chuẩn bị quà.

"Em không có?" Hấn lại nhú mày. Trên mặt toàn vẻ không vui.

"Em gấp quá nên quên." Tôi đảo mắt nhìn xung quanh. Cố gắng tìm ra một thứ gì đó để có thể tặng hấn.

Mắt tôi di chuyển đến cửa sổ sát đất.

"A,... Có rồi." Tôi vui mừng hét lên.

Sau đó, tôi nắm lấy tay của Lãnh Thiệu Huy, kéo hấn đi.

Đến sân sau của biệt thự, nơi khóm hoa hướng dương đang nở rộ, tôi mới buông tay hấn ra rồi từ từ hái những bông hoa lớn.

Khi đã hái xong được một bó hoa to chà bá lủi, tôi mới trở ra chỗ hấn đang đứng.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, tôi đặt bó hoa xuống giữa sân cỏ, sau đó đưa tay tháo chiếc khăn tuban được cột ở tay trái ra rồi bó lại những bông hoa mà tôi đã hái.

Tất cả quá trình chỉ vùn vện có hai phút.

Khi chắc chắn bó hoa vô cùng xinh đẹp, tôi mới đưa đến trước mặt Lãnh Thiệu Huy, chân thành nói:

"Tặng anh. Đây là quà của em."

Lãnh Thiệu Huy nhìn tôi có vẻ khá bất ngờ, mỗi hấn mấp máy tính nói gì đó với tôi nhưng lại thôi. Được một lúc, hấn vói về mặt đau thương lắc đầu, nói:

"Tạm thời anh sẽ nhận. Sau này hy vọng em không như thế nữa."

Hấn đưa tay ra nhận lại bó hoa vói về mặt vô cùng miễn cưỡng.

Mà tôi nghe hấn nói vậy tất nhiên hí ha hí hửng gật đầu.

Nhưng chợt nhớ ra gì đó, tôi mới hỏi hấn:

"Còn có sau này sao?"

"Em không muốn có cũng phải có." Lãnh Thiệu Huy bá đạo tuyên bố.

Còn tôi, tôi cúi thấp đầu, âm thầm cười rồi tự lẩm bầm với chính mình:

"Ai bảo em không muốn."

Tôi không biết Lãnh Thiệu Huy có nghe được câu nói của tôi hay không. Nhưng tôi thấy hấn bắt giác phì cười.

Thu lại nụ cười của mình, hấn đưa tay, nâng cằm tôi, nói.

"Đi."

"Đi đâu?" Tôi khó hiểu.

"Đi đón sinh nhật." Hấn cười.

Sau đó, tay nhỏ của tôi nằm trong lòng bàn tay lớn của hấn.

Cứ như vậy, tôi bị hấn kéo ra xe rồi vụt đi.

Trên xe, bị không khí khá gượng gạo làm cho không thoải mái, tôi mới từ từ bắt chuyện với hấn.

"Cái đó... À, hoa hướng dương đó là do anh trồng hả?"

Hấn vẫn chăm chú lái xe. Tuy vậy, hấn vẫn không quên trả lời tôi: "Ừ."

Tôi có chút tò mò nên tiếp tục hỏi:

"Anh thích hoa hướng dương?"

"Không thích."

Chỉ đơn giản hai từ nhưng lại khiến lòng tôi chùn xuống. Tôi cứ ngỡ cuối cùng tôi và hắn cũng có chung một sở thích nhưng xem ra là tự tôi đa tình rồi.

"Vậy tại sao anh lại trồng nó?" Tôi không vui hỏi.

"Vi em thích."

Tôi đứng hình.

OMG,... Xin đừng ai nói với tôi là tôi nghe lầm nhé. Bởi vì nó quá chân thực.

Lãnh Thiệu Huy nói vì tôi thích nên hắn mới trồng. Oa, hắn có thể lãng mạn đến như vậy sao?

Mà khoan, hắn biết tôi thích hương dương. Vậy...

"Vậy hoa hương dương ở trường..."

"Là anh đề nghị Lục Ân trồng thay hoa bách hợp." Lãnh Thiệu Huy như đoán được suy nghĩ của tôi. Hắn chậm rãi giải thích.

"Cái đó... là trùng hợp phải không?"

Người tôi run lên. Tôi tiếp tục chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Tất cả đều là vì em"

Tôi giật mình.

Ôi má ơi, nếu đây là giấc mơ, làm ơn đừng đánh thức tôi dậy. Còn nếu đây là thực tại thì xin đừng nói cho tôi biết đây không phải là Lãnh Thiệu Huy.

Tôi bây giờ mới biết, Lãnh Thiệu Huy cũng có lúc ngọt ngào, lãng mạn như vậy.

Trời ạ, khỏi cần biết hắn là Artan hay Etan gì đó đi. Ngọt chết người như vậy, muốn tôi không yêu cũng thật khó.

"Em không hỏi anh vì sao anh biết em thích hoa hương dương sao?"

Lúc này, tôi mới chợt nhận ra, Lãnh Thiệu Huy từ lúc nào đã tấp xe vài lè. Hắn quay sang nhìn tôi.

Tôi phát hiện, trong đồng tử của hắn chỉ có duy nhất hình ảnh của tôi. Bây giờ tôi mới biết, thì ra trong mắt hắn, tôi lại xinh đẹp đến vậy.

"Đúng rồi. Vì sao anh biết em thích?" Tôi tò mò thực sự.

"Vi... Anh là Hạo Huy của mười năm trước."

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mười năm... Quả thực rất dài!

"Anh là Hạo Huy của mười năm trước."

Tôi hoảng hốt, Thực sự rất bất ngờ.

Câu nói của Lãnh Thiệu Huy cứ chạy đi chạy lại trong đầu tôi. Đến bây giờ, tôi vẫn chưa thể tiếp thu câu nói ấy.

Tôi rất muốn biết có phải hắn đã nói sai gì rồi không? Tôi rất muốn biết có phải hắn đã làm rồi không?

Nhưng khi đầu óc đã hoạt động, suy nghĩ logic một chút, tôi cảm thấy lời nói của hắn rất có căn cứ.

Mười năm trước, Hạo Huy chính vì biến cố gia đình mới rời bỏ Việt Nam để cùng gia đình đến Italia. Mà Lãnh Thiệu Huy cũng ở Italia.

Mười năm trước, Hạo Huy bị các bạn xa lánh vì ba cậu ấy là Mafia. Mà Lãnh Thiệu Huy của hiện tại cũng chính là điệp vụ của Artan Mafia.

Mười năm trước, Hạo Huy đã từng hứa với tôi rằng sinh nhật mười tám tuổi của tôi là sinh nhật đẹp nhất. Mà Lãnh Thiệu Huy cũng đã từng nói:

"Ngoan. Sinh nhật vui vẻ. Tôi đã từng hứa với em, sinh nhật mười tám tuổi của em là sinh nhật đẹp nhất. Tôi chưa từng thất hứa."

Hàng năm, cứ đến ngày sinh nhật của tôi, Hạo Huy đều gửi từ Roma về cho tôi một con rùa nhỏ bằng thủy tinh. Mà năm nay lại không có món quà ấy. Thay vào đó Lãnh Thiệu Huy đã cùng tôi đón sinh nhật. Và món quà của hắn chính là sự dây chuyền con rùa.

Từ những suy nghĩ này, tôi khiếp sợ quay sang nhìn Lãnh Thiệu Huy.

Cảm xúc hiện tại của tôi rất mơ hồ. Tôi không thể nào tin được, cũng không thể chấp nhận được Lãnh Thiệu Huy chính là Hạo Huy.

Vì sao? Vì sao sự việc có thể tiến triển đến mức độ này?

Lúc này, Lãnh Thiệu Huy vươn tay xoa xoa mái tóc của tôi, chạm rai trấn an tôi.

"Đừng sợ. Mười năm trước anh đã nói, anh nhất định sẽ quay về tìm em. Anh... làm được rồi. Anh không thất hứa."

Không khó để phát hiện ra trong giọng nói của hắn có rất nhiều tâm sự. Dường như hắn đã đoán ra được biểu hiện của tôi lúc biết hắn là Hạo Huy.

Cũng có thể hắn cũng không ngờ đến tôi lại xúc động đến vậy.

"Vậy... vậy anh đã biết em từ trước? Vậy tại sao lúc ở trường, lúc lần đầu chúng ta gặp nhau, anh lại vờ như không quen biết em?"

Tôi cố gắng duy trì cảm xúc bình thản nhất. Tuy vậy, trong giọng nói của tôi cũng không giấu được ghen ngào.

Lãnh Thiệu Huy là Hạo Huy. Hạo Huy là Lãnh Thiệu Huy.

Trời ạ, tôi không tin nổi.

"Nếu anh không làm vậy thì em có để ý đến anh không?"

Nghe hắn nói, tôi bất giác nhớ đến chuyện của mười năm trước.

Lúc đó, tôi căn bản chẳng thêm để ý gì đến mọi người xung quanh. Tôi cứ như vậy tự cao tự đại cho rằng chẳng ai xứng đáng để làm bạn với tôi, tôi cứ như vậy cô độc một mình.

Cho đến một ngày, có một cậu bé từ Italia chuyển đến khu nhà của tôi. Cậu nhóc ấy lớn hơn tôi ba tuổi. Năm đó tôi tám tuổi, cậu nhóc 11 tuổi.

Chúng tôi học chung trường, tuy vậy, tôi lại chẳng bao giờ thêm đếm xỉa đến cậu ta. Cho đến một hôm, lúc tôi đi ngang qua con hẻm nhỏ cách trường không mấy xa thì thấy cậu ta bị hai thằng nhóc cùng tuổi ép vào góc tường.

Hơn thế nữa, tôi còn nghe hai thằng nhóc đó phỉ báng cậu ta. Cái gì mà:

"Mà là đồ con hoang."

"Ba mày là kẻ giết người. Ba mày cưỡng hiếp mẹ mày nên mới sinh ra mày."

"Mày tốt nhất nên ở Roma, tốt nhất đừng bao giờ trở lại đây. Mày tốt nhất là không nên được sinh ra."

"Mày là đồ dơ bẩn. Mày là con trai của xã hội đen."

Lúc đó, khi nghe hai thằng nhóc đó nói, tôi vô cùng bức xúc. Thật kì lạ, tinh thần trượng nghĩa của tôi lại nổi lên từ lúc đó, tôi chẳng màng sống chết, lao vào dạy cho hai tên kia một bài học.

Vì tôi sức lực con gái nên không thể đánh được hai thằng nhóc kia. Đúng lúc này, cậu nhóc bị bắt nạt bỗng dựng lao về phía hai tên kia, không hề còn vẻ yếu ớt nữa mà ra sức đánh bọn chúng.

Cái loại võ công của cậu ta quả thật không hề tầm thường. Lúc đó tôi mới biết thì ra cậu ta có học võ. Cậu ta căn bản chẳng cần sự trợ giúp của tôi.

Khi đã giải quyết xong hai tên bắt nạt, cậu nhóc nắm lấy tay tôi, kéo tôi ra bãi cỏ ở phía sau trường rồi thả mình xuống cỏ xanh bát ngát.

Tôi không hiểu. Thực sự rất không hiểu. Vì sao lúc đó cậu ta lại không dùng võ để giải quyết hai tên kia? Vì sao cứ phải chịu đựng?

Mà cậu ta dường như hiểu được những gì tôi đang nghĩ, cậu ta nói:

"Bọn chúng nói không sai."

Tôi giật mình.

Cậu ta từ từ kể lại:

"Ba tôi là lão đại của xã hội đen. Mẹ tôi là cảnh sát. Năm đó, ba tôi vì quá yêu thương mẹ tôi nên mới cưỡng bức mẹ tôi. Sau đó mẹ tôi sinh ra tôi. Lúc tôi hai tuổi, ba tôi mới biết sự tồn tại của tôi. Sau đó, ông ấy cả ngày chỉ bám lấy mẹ tôi cho đến khi bà ấy tha thứ cho ông. Khoảng hơn nửa năm, ba tôi cùng mẹ tôi đến Roma sinh sống."

Tôi có chút đồng cảm với cậu ta. Sự việc thực ra không phải lỗi của cậu ta. Vốn là ân oán của người lớn. Cậu ta không nên phải gánh chịu tất cả như vậy.

Sau ngày hôm đó, cậu ta liên tục bám riết theo tôi. Tôi thực sự rất khó chịu. Tuy vậy, cậu ta chỉ nói một câu duy nhất:

"Em là ân nhân cứu mạng của anh. Anh phải đền đáp em."

Tôi chẳng thêm để ý đến cậu ta nữa. Cứ mặc cậu ta muốn làm gì thì làm. Cho đến một ngày, khi thấy cậu ta cùng một bán gái cùng lớp trò chuyện vui vẻ, tôi lại vô cùng ảm ức. Cứ như thể món đồ quý giá của mình bị người khác cướp mất.

Ra về, tôi chặn cậu ta lại, hỏi:

"Vì sao đã nói thích tôi còn dám cùng đưa con gái khác chuyện trò?"

"Thì ra là em để ý. Khuyên Trì nói nếu anh làm vậy thì em sẽ để ý đến anh. Khuyên Trì nói đúng, em để ý đến anh rồi."

Đó là cách cậu ta gây chú ý đến tôi.

Sau này, tôi, Nguyên Phục Quân chưa bao giờ có bạn lại xem cậu ta như một người bạn thân thực sự.

Chuyện này thực sự đã qua lâu rồi. Thì ra hán còn nhớ rõ đến vậy.

"Nếu không động đến niềm tự hào của em, em nhất định sẽ không để ý đến anh." Lãnh Thiệu Huy đau lòng nhìn tôi.

Mà tôi chỉ có thể tránh né cái ánh nhìn của hán. Tôi hiện tại không biết phải đối mặt với hán như thế nào. Tôi không biết phải xem hán là Hạo Huy hay Lãnh Thiệu Huy đây.

"Anh ở Roma bảo lưu học bạ hai năm là vì muốn..."

Chưa để tôi nói hết câu, hán đã cướp lời.

"Là vì muốn học cùng em."

Tìm tôi đáp thỉnh thịch. Hầu như tất cả mọi chuyện hán làm đều có liên quan đến tôi. Hán hy sinh hai năm trời chỉ để có chung một necon đường với tôi.

Tôi biết rồi, hán học chung với tôi mới có thể thu hút sự chú ý của tôi. Hán dùng thành tích thiên tài của mình cướp vị trí số một của tôi chỉ vì muốn thu hút sự chú ý của tôi.

Hán làm đúng rồi. Bởi vì thực sự tôi đã chú ý đến hán.

Tôi đưa mắt nhìn hán. Hán của hiện tại rất khó hiểu. Đường như mười năm qua đã có rất nhiều việc mà hán thay tôi làm. Đường như hán nghĩ cho tôi rất nhiều.

Tôi có cảm nhận tất cả các hành động của hán đều xuất phát từ tôi.

Lãnh Thiệu Huy như cảm nhận được nỗi băn khoăn trong lòng tôi. Sự thật đã được chứng minh qua lời nói của hán.

"Em muốn biết gì có thể hỏi anh. Hôm nay anh sẽ cho em biết tất cả."

Tôi tất nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội này, tôi lần lượt hỏi:

"Vì sao anh lại đổi tên?"

Đây là điều đầu tiên tôi muốn biết.

Nghe tôi hỏi câu này, ánh mắt Lãnh Thiệu Huy có chút xót xa. Đường như ẩn chứa sau việc đổi tên là cả một sự việc rất dài.

"Đều xuất phát từ nguyên nhân anh phải rời Việt Nam sang Roma. Lúc đó, ba anh đang bị hiểu lầm nên trở thành tội phạm truy nã. Vì không thể đường đường chính chính dùng thân phận thật sự để xuất cảnh nên buộc lòng cả nhà anh phải dùng thân phận giả để rời khỏi Việt Nam."

Tôi giật mình. Thì ra là vậy.

Tôi còn nhớ trước đây, khi hấn nhắc đến cái tên của mình đều chỉ có tự hào và tự hào. Hấn nói tên này là mẹ hấn đặt trước khi ba hấn biết đến sự tồn tại của hấn.

Hạo trong tên mẹ hấn, Huy trong huy hoàng. Ý nghĩ muốn hấn có một tương lai huy hoàng như mẹ. Mẹ hấn ước mong sau này lớn lên, hấn sẽ thay cả mẹ và ba hoàn thành mong ước trở thành một cảnh sát liêm chính nhất.

Trở lại vấn đề chính, câu hỏi thứ hai của tôi là...

"Vì sao sau đó anh không quay trở lại tìm em?" Tôi ghen ngào.

Nếu hấn quay trở lại tìm tôi, tôi nhất định sẽ không trách hấn đã ra đi mà không lời từ biệt.

"Lúc ra đi, anh còn quá nhỏ, không nhận thức được. Cho đến khi biết suy nghĩ thì lại vì cuộc khủng hoảng kinh tế nên tập đoàn bị ảnh hưởng. Ba anh tưởng chừng như đã phải tuyên bố phá sản. Cho nên anh cần bản không có cơ hội quay trở về."

Lãnh Thiệu Huy ôn nhu nhìn tôi.

Nghe hấn nói, tôi mới chợt nhớ ra. Đúng là sáu năm trước đã xảy ra cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu. Nhưng không ngờ thế lực Mafia ở Roma cũng có thể bị liên lụy.

Tôi thờ dài, cảm giác xót xa, đau đớn bao trùm lấy ngực trái. Tôi không thể tưởng tượng được hấn đã trải qua giai đoạn này như thế nào nữa. Có phải rất đau khổ không?

Thế mà... Mỗi năm đến sinh nhật tôi, cứ như một thói quen, hấn đều gửi quà về cho tôi. Tôi đương nhiên biết trị giá của loại thủy tinh đó. Thực sự rất đắt tiền.

"Anh..."

Tôi chẳng biết nói gì nữa. Cổ họng tôi cứng đờ lại. Rất khó để có thể cất tiếng.

Hít một hơi thật sâu, tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói:

"Em hiểu rồi. Đã lâu không gặp. Em hiểu rồi."

Tôi nức nở, òa khóc lên. Tôi sao có thể vô tư như vậy. Tôi sao có thể không nghĩ đến cảm nhận của hấn khi nói bốn từ này.

Ngày hôm đó, anh cố tình đến trường tiểu học chỉ để gặp tôi. Hấn cố tình đến trường tiểu học chỉ vì giữ lời hứa của mười năm trước.

Câu "Đã lâu không gặp" đó. Dụng ý thì ra lớn như vậy. Thế mà tôi còn có suy nghĩ hấn bị thần kinh. Không, người thần kinh là tôi mới đúng.

Mười năm... Quà thực rất dài.

Hấn đưa tay, ôm chầm lấy tôi vào lòng. Bàn tay hấn vỗ vỗ vai tôi. Cảm giác ấm áp này khiến sự áy náy trong lòng tôi ngày càng lớn thêm.

"Hạo Huy, em sai rồi."

"Em không sai. Là anh sai. Mười năm trước, anh không nên đi. Mười năm trước, anh không nên bỏ em ở lại. Mười năm sau, anh không nên làm em đau lòng như vậy."

Lãnh Thiệu Huy siết chặt bàn tay. Là anh không nên khiến em khổ sở. Là anh không nên khiến em phải khóc.

Nếu biết trước tình huống này, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ cho em biết sự thật. Rằng anh là Trịnh Hạo Huy.

Tôi vươn tay, đáp trả cái ôm của hấn. Nếu có thể, tôi thực sự rất muốn rút lại những lời nói đau lòng mà trước đây tôi đã dùng nó để giết chết tâm của hấn.

"Tôi không sợ. Tôi chỉ cảm thấy cậu thực sự rất ghê tởm. Y như cái tên Artan của cậu vậy."

"Đừng dùng bàn tay hôi tanh mùi máu của anh động vào tôi."

"...Tôi ghét anh, rất ghét cái cách anh xem thường mạng sống người khác như vậy. Cho dù anh có dùng cả một đời để đối tốt với tôi, tôi cũng không bao giờ vì anh mà cảm động."

Tôi cắn chặt răng. Tôi rất muốn hỏi tại sao. Tại sao bản thân lại có thể thốt ra những lời nói khiến người khác đau lòng đến như vậy chứ?

Tôi rất muốn biết, khi nghe những lời đó, có phải hấn đã rất khó chịu không?

"Anh... Những lời em nói trước kia. Rằng anh là Artan, tay anh tanh mùi máu, em ghét anh, anh có để ý không?" Tôi nhìn thẳng vào mắt hấn.

Tôi thực sự rất muốn biết cảm nhận của hần.

Ngược lại với những gì tôi nghĩ, hần lại bình thản cười. Tuy vậy, lời nói lại đau lòng muốn chết.

"Ai cũng có thể gọi anh là Artan. Nhưng anh hy vọng, em sẽ không như thế."

"Em biết. Em biết rồi."

Tôi lại khóc. Ngày hôm nay, một Nguyên Phục Quân mạnh mẽ, đầu đội trời, chân đạp đất đã biến mất rồi.

Tôi cảm thấy bản thân vô cùng mất ụt. Dương như những giọt nước mắt mà hơn mười năm qua tôi không sử dụng lại như tìm được cơ hội mà trút ra ngoài.

"Ngoan, không cần phải khóc."

Lãnh Thiệu Huy vuốt vuốt sóng lưng tôi.

"Em còn nhớ anh đã từng nói gì không? Anh đã trở về rồi, bất cứ ai cũng không thể động đến em. Lúc đó, anh nói còn thiếu, bây giờ anh bổ sung thêm..."

Dừng một chút, Lãnh Thiệu Huy lại nói tiếp

"Anh trở về rồi, bất cứ ai cũng không thể động đến em,... kể cả anh."

Tôi chớp chớp mắt nhìn hần.

Lời nói này... quá cảm động.

"Em không được khóc. Nếu em còn khóc, anh sẽ trở thành kẻ thất hứa."

Tôi bất giác nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Có em thật hạnh phúc

Ngày hôm nay có lẽ là ngày mà tôi không thể nào quên được. Nó không chỉ là sinh nhật của Lãnh Thiệu Huy mà còn là ngày tôi gặp lại người bạn của mười năm trước, Hạo Huy.

Cái sự thật Lãnh Thiệu Huy chính là Hạo Huy, tôi đã có thể tiếp thu, có thể chấp nhận được rồi. Hơn nữa, tôi còn cảm thấy bản thân mình nên yêu hần nhiều hơn. Yêu thay cả phần tình cảm mà tôi dành cho Hạo Huy mười năm trước.

Tôi hiểu.

Tôi hiểu hần không còn đơn thuần yêu tôi nữa. Hần thương tôi. Hần thật sự rất thương tôi.

Tôi cứ như vậy ngồi nhìn hần. Tôi muốn mãi mãi khắc ghi hình ảnh này vào trong đầu. Vĩnh viễn không muốn quên hần thêm một lần nào nữa.

Còn hần, hần lại ân cần nắm lấy tay tôi. Cái nắm tay ấy rất chặt, rất ấm áp. Tôi rất thích những cử chỉ dịu dàng như vậy. Nó khiến tôi cảm thấy mình được trân trọng.

"Em muốn đến Lus Tower." Tôi bất giác đề nghị.

Mà hần không nghĩ ngợi gì liền đồng ý.

"Được."

Sau đó, chiếc xe của chúng tôi lăn bánh cho đến khi trước mắt hiện ra một cái tháp khá cao.

Trời đã bắt đầu vào lập đông, thời tiết cũng se lạnh dần. Cái lạnh này không khiến tôi liên tưởng đến cảnh tôi tay trong tay cùng Lãnh Thiệu Huy đứng trên Lus Tower ngắm cảnh về đêm. Chỉ cần nghĩ thôi cũng đã sướng cả người rồi.

Lại nói đến vấn đề lập đông, đến những ngày này, Lus luôn chật kín người. Hơn nữa, hôm nay lại chính là thứ bảy, không muốn đông cũng phải đông thôi.

Tôi và Lãnh Thiệu Huy phải chạy vòng vòng mãi mới tìm được một chỗ đỗ xe thích hợp. Khi đã chắc chắn giải quyết xong mọi vấn đề, Lãnh Thiệu Huy nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của tôi, mỉm cười nói:

"Bây giờ thế nào?"

Tôi không mấy ngạc nhiên khi Lãnh Thiệu Huy chẳng biết gì về Lus Tower.

Lus chính là một trong ba cái tháp cao nhất tại Thành S. Sở dĩ Lus nổi tiếng vì nó ở ngay trung tâm đô thị.

Hơn thế nữa, ở Lus có một lời nguyện, chính là vào ngày lập đông đầu tiên, khi bạn cùng người mình yêu đứng trên đỉnh tháp, tay nắm tay, nói lên ước muốn của mình. Nếu có tuyết rơi thì điều ước chắc chắn hiện thực và hai người sẽ được thượng đế chúc phúc.

Lúc đầu, tôi cũng không tin lắm. Nhưng khi nhìn thấy Bảo Nguyên thực hiện được mong muốn, tôi liền tin. Và tôi cũng hy vọng, bản thân mình sẽ cùng nắm tay người mình yêu để nói lên lời thề ước.

Không hẳn là vì điều ước sẽ thành hiện thực. Mà còn là vì tôi thích Lus Tower, tôi rất hy vọng Thiệu Huy cũng sẽ thích nó.

Ngoài ra, còn một điều nữa khiến Lus nổi tiếng vì nó nằm khá gần Mini City. Như tôi đã nói, Mini City chính là thành phố thu nhỏ, những canh hộ ở đó không phải là chính quyền cấp cao thì cũng là nhà giàu không thể động vào. Mà Lus lại là điểm ăn chơi của bọn họ nên không muốn nổi tiếng thì cũng phải tiếng tăm lừng lẫy.

Mà khoan, hình như chàng trai đang nắm tay tôi cũng ở Mini City phải không? À, có lẽ xã hội đen cũng được coi là "chính quyền cấp cao" hay nhà giàu không thể động vào nhỉ?

Thôi. Trở lại vấn đề chính. Tôi không trả lời câu hỏi của Lãnh Thiệu Huy. Mà thay vào đó, tôi dặn dò hắn một chút rồi liền rời đi.

"Đợi em một lát."

Bây giờ tôi mới biết hắn "ngao" đến cỡ nào. Bởi vì từ lúc tôi đi đến lúc tôi trở lại đã là 37 phút 52 giây. Hắn vẫn cứ giữ nguyên thế đứng như vậy đợi tôi. Hơn thế nữa, ánh mắt của hắn luôn dừng lại tại điểm tôi khuất khỏi tầm nhìn của hắn.

Hắn như vậy khiến tôi có chút xót xa. Lâu lâu, tôi vẫn luôn tự hỏi: Vì sao hắn lại yêu thương tôi đến thế? Vì sao người đợi luôn luôn là hắn?

Nhưng tôi lại luôn không tìm được câu trả lời. Bởi vì khả năng che giấu của hắn rất tốt. Cực kì tốt.

Nhất là lúc này, khi thấy tôi trở về, hắn ngay tức khắc thu lại ánh mắt chờ đợi, thay vào đó là sự chào đón, vui mừng và yêu thương.

Tôi tất nhiên sẽ không vạch trần hắn. Cứ chỉ đầu tiên của tôi là nắm lấy tay hắn, đi mua vé.

Đứng trên đỉnh tháp cách mặt đất 342.2 mét, tôi có chút giật mình. Nhưng khi cảm nhận được cái siết tay ấm áp của Lãnh Thiệu Huy, tôi lại chẳng còn chút sợ hãi nào.

Tôi cười, cười rất tươi. Theo những gì tôi cảm nhận thì đây chính là nụ cười tươi tắn thứ hai trong đời. Lần đầu là lúc nhìn thấy Lãnh Thiệu Huy bị mẹ phạt.

"Thiệu Huy, từ bây giờ em sẽ gọi anh như vậy. Anh còn nhớ lúc nhỏ em đã nói gì không?"

Lãnh Thiệu Huy cúi đầu, cười nhẹ một cái.

Tuy tôi không cảm nhận được ánh mắt của hắn. Nhưng tôi biết, đó chắc chắn là nụ cười xót xa.

Bởi vì sau đó hắn đã ngẩng cao đầu, nhìn tôi nói:

"Em chỉ nói ba câu. Câu đầu tiên là cảm ơn. Câu thứ hai là cút. Và câu thứ ba là tôi ghét cậu."

Tôi cũng cười. Một nụ cười giống hắn vô cùng.

"Anh để ý hả?"

"Những gì em nói anh đều nhớ rất rõ." Lãnh Thiệu Huy đưa mắt nhìn trời xanh.

Lúc này, tôi lại cảm thấy hắn như một con đại bàng. Có lúc lại cất cánh bay lên trời cao, mãi mãi để người khác phải mơ ước. Nhưng cũng có lúc bị người ta tấn công đến thương tích đầy mình, sau đó lại cô độc khép kín tự mình thương lấy mình.

Từ nhỏ hẳn đã cô độc. Lớn lên vẫn cô độc như vậy. Nhưng tôi chắc chắn sau này sẽ không như vậy nữa. Bởi vì đã có tôi bên cạnh hẳn. Vĩnh viễn.

"Hai ngày trước khi anh âm thầm đến Roma, em đã từng nói với anh rằng: Hạo Huy, cả đời này em chỉ để ý mỗi một mình anh... Anh còn nhớ không?"

Tôi ghen ngào.

Lãnh Thiệu Huy gật đầu. "Anh nhớ."

"Em đã từng nghĩ, nếu em gặp lại Hạo Huy, em có còn tình cảm với cậu ấy không. Bây giờ, em có đáp án rồi. Em còn, còn rất nhiều. Nhưng một phần tình cảm của em dành cho Hạo Huy lại biến thành mười phần tình cảm dành cho anh."

Tôi vì ghen ngào mà ngừng lại. Sau đó, tôi lại nói tiếp:

"Có lẽ em chưa bao giờ nói câu này với Hạo Huy. Thật may mắn, em có cơ hội để nói rồi. Huy, em thích anh."

Cho dù là Hạo Huy hay Thiệu Huy, tôi cũng chỉ muốn nói một câu tôi thích anh, thích rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều.

"Có lẽ anh cũng chưa bao giờ nói với em câu này. Đồ con rùa, anh yêu em."

Lãnh Thiệu Huy vươn tay ra kéo tôi vào lòng.

Cái ôm này quả thực vô cùng ấm áp. Nếu có thể vĩnh viễn ngủ say trong lòng ngực này, tôi có chết cũng sẽ mỉm cười mãn nguyện.

Đây, lại bắt đầu rồi. Tôi lại bắt đầu khóc rồi. Tôi trở nên mít ướt như vậy đều là tại người còn trai xấu xa này. Chỉ cần có anh, tôi lại vô cùng yếu đuối. Tôi rất cần sự che chở này.

"Thiệu Huy, chúng ta ước đi."

Tôi vỗ vỗ vào lưng hẳn, đề nghị.

Hắn từ từ buông tay ra. Tôi tuy có chút luyến tiếc cái ôm này nhưng vì "sự nghiệp" cao cả, tôi đành thu lại chút luyến tiếc này.

"Anh chưa bao giờ tin vào điều ước. Hơn nữa, bây giờ mới vào lập đông, làm gì có tuyết." Lãnh Thiệu Huy khô khan phá vỡ không khí vốn đang lãng mạn.

Tôi tức giận đưa hai tay chống nạnh, vốn muốn chỉ trích anh một trận nhưng lại vì lời nói thỏa thuận của anh mà dừng động tác.

"Ok, ok, anh sai rồi. Em muốn gì cũng được."

Tôi hài long nhìn anh. Nếu anh dám chống đối, tôi chắc chắn cho anh biết thế nào là lợi hại. Nguyên Phục Quân tôi đây đâu có dễ bị ăn hiếp như vậy.

Tôi đưa tay ra, nắm lấy bàn tay anh rồi đưa lên miệng, nói ra lời nguyện ước của mình.

"Hy vọng sẽ không còn phải rời xa anh nữa."

Nói xong, tôi đưa mắt nhìn lên trời, cầu mong tuyết sẽ rơi. Nhưng điều kì diệu ấy đã không xảy ra.

Tôi cực kì buồn. Liệu như vậy có phải điều ước sẽ không thành hiện thực đúng không? Liệu như vậy có phải tình cảm của chúng tôi không được chúc phúc đúng không?

Tôi tui thân đưa mắt nhìn Lãnh Thiệu Huy, ý muốn hỏi làm sao bây giờ.

Lúc này, Lãnh Thiệu Huy lại híp mắt nhìn tôi cười.

"Người thông minh như em hẳn phải biết rồi chứ."

Thấy tôi ứa nước mắt, chỉ chờ trào ra, anh mới chân thành ôm lấy tôi vào lòng, thì thầm vào tai tôi:

"Ngaoan. Thích anh đến vậy à? Không muốn rời xa anh?"

Mặt tôi dán chặt trước lòng ngực của hẳn, cúi đầu gật gật.

"Tốt. Vậy cho dù em muốn rời xa anh cũng không có cơ hội đâu... Phục Quân, tin anh, anh sẽ không rời xa em một lần nào nữa."

Lãnh Thiệu Huy dùng hai tay, nâng mặt tôi lên, để tôi mắt đối mắt với anh. Cái tình cảnh này khiến tôi có chút ngượng ngùng. Nhưng sau đó lại rất nhanh thích nghi được.

"Được rồi, được rồi. Hôm nay là sinh nhật anh. Hoa hướng dương em đã tặng cũng không thể xem như là quà được. Nên... em có món quà bất ngờ

dành cho em." Tôi cười thần bí.

Sau đó, tôi hướng mắt về phía bầu trời xanh thẳm, Lãnh Thiệu Huy cũng làm vậy. Nhìn từ góc độ này có thể thấy các tòa nhà lớn nhỏ đều lấp lánh ánh đèn, vô cùng đẹp.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, miệng lầm bầm đếm:

3...

2...

1...

Bùm... Bùm... Bùm...

Pháo hoa đồng loạt bay lên trời, trông vô cùng đẹp mắt. Lúc này, tôi chân thành nhìn Lãnh Thiệu Huy, miệng mỉm cười:

"Thiệu Huy, chúc anh sinh nhật vui vẻ. Em yêu anh."

Tôi đưa tay, giữ chặt hai má anh, mỉm cười áp môi mình gần môi anh.

"Một tuổi."

Sau đó, lại tiếp tục động tác như vậy.

"Hai tuổi."

Tiếp tục hôn môi anh.

"Ba tuổi... bốn tuổi... năm tuổi... sáu tuổi... mười bảy tuổi... mười tám tuổi... mười chín tuổi... hai mươi tuổi."

Tổng cộng, tôi áp môi mình vào môi anh hết 20 lần.

Tôi hài lòng nhìn khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của anh. Nếu có thể khiến anh vui vẻ như vậy, tôi có làm gì cũng cảm thấy mãn nguyện.

Lãnh Thiệu Huy là một người rất chu đáo. Hàng năm, đến ngày sinh nhật tôi, anh đều tặng quà cho tôi. Còn tôi, tôi lại chẳng quan tâm đến sự tồn tại của anh.

Sở dĩ tôi hôn 19 lần là vì năm anh 11 tuổi, tôi đã mừng sinh nhật anh rồi. Còn năm 22 tuổi, chính là bây giờ, tôi đã tặng anh pháo hoa rồi còn gì.

"Con rùa của anh, em biết nịnh như vậy từ lúc nào?" Lãnh Thiệu Huy nở một nụ cười hờ hững hiếm thấy.

Anh thực sự không kiềm chế nổi mình nữa rồi. Cô nhóc này khiến anh cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.

"Từ lúc gặp được anh." Tôi cười.

"Thế anh có cần phải đáp trả không?"

Chưa để tôi kịp trả lời, anh liền nâng mặt tôi lên, môi chạm môi.

Nụ hôn này không còn nhẹ nhàng, thoát tục như lúc trước nữa. Ngược lại, anh ra sức mút cánh môi tôi. Chưa đủ thỏa mãn, anh tiếp tục cạy hàm răng đều như bắp của tôi, lần mò tiến vào trong khoang miệng hút hết mật ngọt.

Nụ hôn kéo rất dài, rất dài tưởng chừng như tôi đã tắt thở. Thật may mắn, anh rời thật đúng lúc.

Tôi cố gắng hít thở, duy trì lại không khí đang bị thiếu hụt trong cơ thể. Tôi đưa mắt nhìn anh như muốn nói: Anh mưu sát.

Mà anh lại chẳng nói gì nhiều, chỉ mỉm cười thỏa mãn.

Tôi rất muốn mắng chửi cho anh một trận nhưng đã kịp nhớ lại hôm nay là sinh thần của anh. Để anh vui cho trọn vẹn. Nếu còn dám manh động, tôi đảm bảo cho anh chết không toàn thây. Khura khura.

...

Đã hơn hai tiếng, hai tiếng đồng hồ chúng tôi chỉ ngồi trên đỉnh Lus. Tôi thề, trước kia tôi chưa bao giờ có thể ngờ được cảnh tượng này sẽ xảy ra. Nhưng tôi đang ngồi bên cạnh Lãnh Thiệu Huy, đan tựa vào bờ vai vững chắc của anh, đang được cái ôm ấm áp của anh bao chặt.

Nếu có thể, tôi rất muốn giây phút này dừng lại mãi mãi. Nếu có thể, tôi thà cả đời này chỉ cùng anh đến đây ôm nhau như vậy. Có lẽ đã quá hạnh phúc

rồi.

Lúc này, tôi đang dùng tay nghịch nghịch tà áo của hắn. Tình cảnh vô cùng ấm áp. Tuy không muốn phá vỡ giây phút này nhưng tôi thực sự có chuyện muốn nói với hắn.

"Thiệu Huy." Tôi gọi nhỏ.

Nhưng Lãnh Thiệu Huy lại có thể nghe thấy. Bằng chứng là hắn đã:

"Hử?"

"Em.. Em có chuyện muốn nói với anh." Tôi ấp a ắp úng.

"Anh đang nghe." Hắn đưa tay nghịch nghịch mái tóc của tôi. Tôi còn có cảm giác hắn đang hít hương dầu gội đầu trên tóc tôi.

"Em cần anh làm bạn trai của em." Tôi thẳng thừng đề nghị.

Thực ra là tôi đag tỏ tình. Nhưng cái loại tỏ tình này dường như... À, có chút bá đạo.

"Cần?" Tôi cảm nhận được lúc hỏi câu này, mày đẹp của hắn đang nhúu lại. Thói quen này rất không tốt.

Tôi ngước mặt, nhìn hắn. Quả nhiên là vậy. Tôi không thích liền đưa tay kéo giãn mày đẹp của hắn ra. Nhìn thành quả của bản thân, tôi hài lòng gật đầu: "Vậy mới được."

Xong xuôi, tôi nói:

"Em cần một người giúp em "đá" Trần Minh Triết. Em cần một người giúp em xua đuổi ong bướm. Em cần một người giúp em quản lí thời gian. Em cần một người lúc em khóc có thể làm bờ vai, lúc em giận có thể mặc em thỏa sức mắng nhiếc, lúc em vui có thể mỉm cười với em. Hơn hết, em cần một người để có thể toàn tâm toàn ý giao trái tim mình."

Ngừng một lúc, tôi nói tiếp:

"Em cảm thấy anh rất vừa ý. Nếu không có vấn đề gì thì làm bạn trai của em."

Lãnh Thiệu Huy bật cười. Có lẽ anh đang nghĩ chưa từng thấy loại tỏ tình nào bá đạo như vậy. Nhưng tôi chính là như vậy đấy. Thì sao? Uê?

Thấy hắn vẫn không có ý định mở miệng, tôi lại độc thoại:

"Anh có thể lựa chọn không đồng ý. Nhưng em đảm bảo với anh, chỉ cần anh không đồng ý, em đem cả thành Roma san bằng. Anh vĩnh viễn cũng không có cơ hội trốn thoát em." Tôi nhếch môi.

Mà Lãnh Thiệu Huy vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Một lúc lâu sau, tưởng chừng can vạn thế kỉ, hắn mới mở miệng:

"Anh vì cứu cả thành Roma nên tạm chấp nhận đoạn tình cảm này của em. Từ nay, em là bạn gái của em. Anh đảm bảo không quá ba năm nữa, em sẽ trở thành bà Lãnh."

"Rất tốt. Em thích tác phong nhanh nhẹn này của anh."

Tôi cười rất tươi. Bắt đầu từ hôm nay, à không, bắt đầu từ giây phút này, nếu ai dám chen chân vào mối quan hệ giữa tôi và Lãnh Thiệu Huy, tôi thề sẽ "nghiền nát" cả gia đình kẻ đó.

Nhắc đến kẻ thứ ba, tôi lại chợt nhớ đến vấn đề này. Tôi cảm thấy nếu tôi không nhúng tay vào thì sẽ có hàng ngàn trường hợp như Nguyễn Kỳ Vi nữa.

Ai bảo người ngồi cạnh tôi quá đẹp trai, gia cảnh quá phức tạp cơ chứ.

Aiss, nghĩ đến vấn đề này, tôi lại cảm thấy máu nóng dồn lên não.

"Lãnh Thiệu Huy, em cảm thấy ong bướm bên cạnh anh rất nhiều."

Tuy giọng nói rất thân nhiên nhưng lại bị ánh mắt muốn giết người bán đứng.

Ngược lại, Lãnh Thiệu Huy chẳng những không sợ, hắn còn cười nhún vai.

"Tùy phu nhân giải quyết."

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy...* Anh Sẽ Cưới Em! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Tìm anh (1)

Phong Hải tập đoàn.

"Thiệu Huy, có thể đề nghị này hơi quá đáng nhưng xem như chị xin cậu, quay về Roma một chuyến. Chú Hải sắp trụ không nổi nữa rồi."

Trịnh Lục Ân ngồi trên chiếc ghế xoay cỡ lớn nói.

Hai tay đặt ngay ngắn trên bàn, cả tư thế toát ra một vẻ chín chắn, cương trực khó ai có được. Tuy vậy, nét mặt lại vô cùng khổ sở nhìn Lãnh Thiệu Huy.

Cô tuy biết phần trăm Thiệu Huy đồng ý là rất nhỏ nhưng dù thế nào cô cũng phải thử.

"Em nghĩ chị đã biết câu trả lời của em rồi!" Lãnh Thiệu Huy bình tĩnh trả lời. Ngón tay thon dài của hắn gõ gõ trên mặt bàn tạo thành một bản nhạc nào đó.

"Thiệu Huy, cậu có thể đứng trên lập trường của chú Hải mà nghĩ một chút được không? Chị thể với cậu biến động lần này tuyệt đối không phải hù dọa. Cậu không nghĩ cho Artan, không nghĩ cho Mafia thì xin cậu nghĩ cho chú Hải một chút. Cody không đùa nữa, hấn ra tay rồi."

Ngừng một chút, Lục Ân nhìn Lãnh Thiệu Huy, nói tiếp:

"Đợt này e rằng Phong Hải cũng không tránh khỏi bị liên lụy. Ba chị có lẽ sẽ phải đến Roma một chuyến. Cậu đi cùng đi."

Lãnh Thiệu Huy trầm ngâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ sẫm tối. Cả người gồng cứng lại, nhìn kĩ còn có thể phát hiện cái nhú mào bất đắc dĩ.

Nửa ngày sau hắn mới có tín hiệu trả lời:

"Lần này đi bao lâu mới có thể trở lại. Một ngày, hai ngày? Hay một năm, hai năm? Chị nói thử xem. Bao lâu em mới có thể tìm lại Phục Quân?"

"Vậy chị hỏi cậu. Cậu muốn cả đời không gặp được chú Hải nữa phải không?"

Lục Ân dứt khoát rống lên.

Lúc này, sự bình tĩnh của một cô gái nếm đủ sự đời đều đã mất đi hết. Nếu đặt cô vào trường hợp này, nếu bắt buộc cô phải chọn giữa tập đoàn Phong Hải và một chàng trai nào đó, cô thà toàn tâm toàn ý lựa chọn Phong Hải. Vì đó mới chính là tâm huyết cả đời của gia tộc.

Nhưng lần này, cô đã suy nghĩ quá đơn giản. Bởi vì không bao lâu nữa, lúc cô gặp được chàng trai đó, cô đã không còn là chính cô, một Lục Ân khôn ngoan, kiên cường, chín chắn.

"Lần này. Chỉ một lần này nữa thôi. Sau này cho dù bất cứ chuyện gì em cũng không bao giờ quay lại Roma nữa."

"Được." Lục Ân hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó, Lãnh Thiệu Huy cầm lấy điện thoại trên bàn rồi đứng dậy ra về.

Hắn biết lần này Lục Ân không lừa hắn. Bởi vì sự thật Cody đã tấn công hắn đến Thành S rồi. Ở lại đây có thể sẽ làm liên lụy đến Phục Quân, hắn chỉ sợ cô tổn thương.

Hắn muốn về Roma nhanh chóng thu dọn cục diện để sau này có thể thoải mái ở bên cô mà không cần phải lo nghĩ nữa.

...

"Thiệu Huy?..."

"Để anh ôm em một chút."

Lãnh Thiệu Huy thì thầm bên tai tôi.

Tôi mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn cứ như vậy để hắn ôm chặt. Tôi cảm nhận được sắp tới tôi sẽ phải đối mặt với chuyện gì đó.

"Phục Quân."

Hắn vẫn không buông tôi ra, ở bên tai tôi thì thầm.

"Hử?"

"Anh..." Hắn áp úng.

Tôi trực tiếp gạt phăng hắn ra, cẩn thận nhìn biểu hiện trên khuôn mặt sắc nét của hắn.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Anh phải về Roma."

"Lần này là bao lâu?" Tôi nhú mồm.

Lãnh Thiệu Huy rơi vào trạng thái bất động. Đường như câu hỏi này của tôi rất khó trả lời. Hắn có thể sẽ đi bao lâu đây? Cái này chính hắn có lẽ cũng không biết được.

"Anh đi đi. Dù sao đã tiến bộ hơn mười năm trước. Lần này đã biết nói với em một tiếng." Tôi cười.

Tuy biết sẽ phải xa nhau lần nữa nhưng tôi lại chẳng mấy may lo lắng. Tôi tin tưởng vào hắn. Tôi tin hắn trở về là có lý do.

"Được. Chờ anh." Hắn đưa tay, xoa xoa đỉnh đầu của tôi.

Tôi im lặng, gật đầu.

Tôi thả rời xa hắn, yên ổn làm một hậu đài vững chắc cho hắn, cũng không muốn chính mình cản trở sự nghiệp của hắn.

Người xưa vẫn có câu: Yêu là cho dù người ấy có thành dạng gì cũng nhận ra được. Yêu là cho dù có vì người ấy lao vào biển lửa vẫn chẳng mấy may hối tiếc.

Tôi muốn tình yêu của tôi cũng vĩ đại như vậy.

...

Ngày hôm sau, lúc tôi đang chìm trong mộng đẹp thì bị tiếng điện thoại làm phiền.

Theo phản xạ không điều kiện, tôi đưa tay ra, quơ quơ tìm con dế thân yêu.

Không thèm nhìn lấy màn hình một lần, tôi nhấn phím nghe.

"Alô." Giọng ngái ngủ của tôi khiến đầu dây bên kia nổi giận.

"Nguyễn Phúc Quân, giờ này vẫn còn ngủ? Có phải mày quên hôm nay là ngày gì rồi không?" Đầu dây bên kia phẫn nộ quát lớn.

Tôi thay đổi tư thế nằm, tiếp tục chìm vào mộng đẹp. Tuy vậy vẫn không quên trả lời bên kia.

"Ngày gì?"

"Đỉnh hôn. Ngày đỉnh hôn của tao mày cũng có thể quên. Biết mày hay quên nên ngày hôm qua tao mới thông báo. Không ngờ... không ngờ. Mày làm tao tức chết. Nguyễn Phúc..."

Không để đầu dây bên kia kịp ú ớ gì thêm, tôi liền bật ngay người dậy, chạy vào nhà vệ sinh rồi chạy ra trong bộ dạng không thể nghiêm chỉnh hơn.

Lúc xuống dưới nhà, tôi thấy hai người đàn ông mặc vest đen đứng đợi trong phòng khách.

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may mẹ tôi đi làm từ sớm rồi. Nếu thấy cảnh tượng này chắc bà ấy đau tim chết mất.

"Xin hỏi cô là Nguyễn Phúc Quân phải không?"

"Là tôi. Khả Thư sai các người đến đúng không?"

Một trong hai người mặc vest đen lắc đầu, bộ dạng như một con rô bốt trả lời tôi.

"Chúng tôi là người của Huỳnh tổng. Mời cô đi theo chúng tôi."

Nói xong hắn còn đưa tay ra hiệu mời.

Tôi cũng đoán ra được nên trực tiếp lên xe, rời đi.

Khi chiếc xe dừng lại trước hội trường buổi lễ thì tôi đã thấy Khả Thụ mặc áo thun quần bò vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi chạy đến trước mặt nhỏ, hí ha hí hời hỏi: "Mày không trang điểm sửa soạn gì đó à?"

"Tao đợi mày làm chung."

Nói rồi nhỏ nắm tay tôi, dẫn tôi đến hội trường ở phía sau.

Tôi bị hai người thợ trang điểm kéo đến một góc, bắt đầu tút tát lại nhan sắc vô cùng nổi bật của mình.

Còn Khả Thụ, nhò vào một phòng riêng sau đó làm gì thì tôi không biết nữa.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua. Tôi không biết bản thân đã ngồi được bao lâu nhưng tôi biết hai bắp chân mình đã mỏi nhừ.

Bây giờ tôi mới hiểu cảm giác của Lãnh Thiệu Huy khi ở trong lớp chỉ ngồi đúng một tư thế duy nhất.

"Đã xong." Cô làm tóc nhìn tôi mỉm cười, ánh mắt sáng rực của cô ta khiến tôi khó hiểu.

Tôi ngay lập tức hướng theo ánh nhìn của cô ta trong gương.

OMG, tôi thừa nhận tôi vốn đã rất đẹp bởi vì trong người mang hai dòng máu. Nhưng khi được tút tát bởi lụa là tôi mới biết bản thân mình có thể đẹp đến như vậy.

Lông mi dài cong vút tô điểm cho đôi mắt thêm có thần. Mũi cao thanh tú chuẩn người Châu Âu. Môi không mỏng không dày khi qua bàn tay thần thánh của thợ trang điểm lại trở thành quyến rũ chết người.

Mái tóc vàng được búi lên cao, một vài sợi rơi trên làn váy trắng như có như không tăng thêm vẻ ngây thơ, thuần khiết.

Tôi chẳng còn gì để nói. Chỉ có thể dùng ánh mắt cảm thán hướng về phía các chuyên gia.

"Tôi như thế này có bị coi là cướp đất diễn của cô dâu không?"

Chuyên gia chớp chớp mắt nhìn tôi, cười: "Không hề. Cô nhìn đi."

Chuyên gia hát cảm về phía cánh cửa đóng chặt cách đó không xa.

Lúc tôi hướng mắt đến thì cánh cửa mở ra, một vị tiên nữ trong tà váy trắng tinh khôi bước ra ngoài.

Cũng may... cũng may vị tiên nữ kia không có cánh. Nếu không tôi thực sự không nhận ra đây chính là người bạn thân từ nhỏ của mình.

Trần Khả Thụ mỉm cười nhìn ánh mắt sắp rớt tròng của tôi.

"Thế nào? Không phải bị bẻ cong rồi chứ?"

"Nếu như tao chưa gặp Lãnh Thiệu Huy mà thấy bộ dạng này của mày chắc chắn sẽ bị bẻ cong." Tôi dơ ngón cái ra trước mặt nhỏ, cảm thán, "Quá tuyệt. Chẳng trách Huỳnh đại tổng tài lại say như điên đồ." "

Bây giờ tôi mới hiểu câu "cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để lâu ngày lăm kè dèm pha". Tôi mà là Huỳnh Lực thì tôi đã cưới nhỏ từ đời Hùng Vương rồi chứ không để tận bây giờ đâu.

"Bảo bối, em xong chưa? Buổi lễ..." sắp bắt đầu rồi!

Huỳnh Lực tay vẫn đang nắm lấy chốt cửa nhưng mắt sớm đã dừng lại trên hình ảnh mỹ nhân trước mặt. Cả câu sau còn chưa kịp thốt ra thì liền bị đóng băng.

Tôi hiểu mà. Tôi là bạn thân của nhỏ cũng bị đóng băng, huống hồ gì...

"Huỳnh tổng, chúng ta có thể đi được rồi." Đây là lời của đương sự, Trần Khả Thụ.

Chưa kịp để Huỳnh Lực ứ ớ gì thêm, nhỏ đi đến khoác lấy tay hắn, mỉm cười "hạnh phúc", bước đi.

Mà một nhân vật phụ mờ nhạt trong cuốn ngôn tình ngược như tôi tất nhiên phải lùi thui theo sau hai nhân vật chính rồi.

Đến hội trường buổi lễ, Khả Thụ vẫn tay trong tay Huỳnh Lực tiến vào lễ đài, mỉm cười cúi chào các vị quan khách. Tôi đi theo sau, cầm lấy hoa tươi, tung lên.

Mãi mê với giò hoa nên tôi không chú ý người đi bên cạnh mình. Cho đến khi hắn quay sang mỉm cười nhìn tôi.

"Trình... Trình Lục Kiệt."

"Xin chào."

Trình Lục Kiệt nhìn tôi, nở một nụ cười thật tươi.

Bất gặp thần tượng ở ngoài đời, hơn nữa còn là phụ rể sánh bước bên tôi nên tôi ngạc nhiên đến mức miệng há thành chữ O.

"Vi.. vì sao anh lại là phụ rể?" Tôi lắp ba lắp bắp hỏi.

Mà Trình Lục Kiệt vẫn duy trì nụ cười, trả lời.

"Anh là em họ của Huỳnh tông."

"Em họ? À, mẹ anh họ Huỳnh đúng không?"

Trình Lục Kiệt gật đầu.

Giây tiếp theo tôi quên mất mình nên làm cái gì. Đứng cùng thần tượng thế này khiến tôi lúng túng hơn bao giờ hết. Sau này về nhà tôi mới sực nhớ ra bản thân phải xin chữ kí cùng chụp ảnh chung với anh.

Nhưng cơ hội vẫn còn mà đúng không. Hơn nữa idol này lại là bạn thân của người yêu tôi nữa.

Sự lúng túng của tôi nhanh chóng được chấm dứt khi tiếng nhạc vang lên, tân lang tân nương cùng bước vào buổi lễ.

Sau một hồi thê thoát rồi lại hứa hẹn, tôi nhanh chóng đưa nhẫn lên cho nhỏ

Buổi lễ diễn ra vô cùng mỹ mãn. Vậy là từ này người chị em thân thiết đã là hoa có chủ.

Tự nhiên tôi lại nhớ đến Lãnh Thiệu Huy. Giờ này hắn ở Roma đang làm gì nhỉ?

Ăn tối? Bàn công việc? Hay đang ở một quán bar nào đó?

Tôi chợt nhận ra việc đứng suy nghĩ về hắn cũng không hẳn là một chuyện vô vẩn. Tôi rất lấy làm thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17-2: Tìm anh (2)

Tìm anh (2).

Chap 2: Boss, chị thật tàn nhẫn.

Thoáng cái đã hơn một tuần trôi qua, kể từ khi tôi cùng Lãnh Thiệu Huy nói lời từ biệt. Tôi không tiễn hắn ra sân bay, cũng không biết hắn rời khỏi Thành S lúc nào. Cả ngày, tôi chỉ biết âm thầm ngước lên trời, nhìn từng chiếc máy bay xuyên qua rồi tự hỏi: Hắn ở trên chiếc nào?

Tôi quá hèn mọn. Bây giờ tôi mới biết để làm được một hậu đài vững chắc là khó khăn như thế nào.

Chỉ bằng việc ngồi ở đây, không biết hắn phải trải qua những gì, tôi thực sự chịu đựng không nổi.

Hắn đang ở đâu? Hắn đang làm gì? Hắn có nhớ tôi không?

Tôi có cảm giác nếu tôi chờ hắn thêm mười năm nữa, tôi sẽ thành bà lão tóc bạc phơ nhất.

Tôi đã hiểu cảm giác của Lãnh Thiệu Huy mười năm trước. Khi mà tôi vui vẻ quên mất hắn thì hắn lại từng ngày, từng ngày đếm thời gian quay trở về tìm tôi.

Ok, là tôi quá vô tư.

Nhưng lần này, tôi không muốn vô tư nữa. Bởi vì tôi quyết định đến Roma tìm hắn.

Hắn có thể từ bỏ tương lai, từ bỏ sự nghiệp Artan thì vì sao tôi lại không từ bỏ cái tôi của mình được?

Hắn tìm kiếm tôi một lần. Lần này phải để tôi là người đi tìm hắn.

Phong Hải tập đoàn.

Nhìn tòa cao ốc chọc trời trước mặt, tôi lại càng cảm thấy mình thật bé nhỏ. Thì ra vị trí của Lãnh Thiệu Huy đã luôn cao như vậy.

Tôi là không hiểu hắn hay hắn che giấu bản thân quá giỏi?

Hít một hơi thật sâu, tôi lảng lạng bước vào. Nhưng một nhân vật nhỏ bé như tôi vào một nơi như vậy quả thực không dễ dàng. Bởi vì ngay từ cửa đầu tiên, tôi đã bị bảo vệ ngăn lại.

"Xin hỏi ngài là ai?"

"Tôi đến tìm người." Tôi ngẩng cao đầu, mỉm cười như một cái máy lập trình.

"Ngài trực thuộc tập đoàn nào?" Bảo vệ lại tiếp tục hỏi.

Nếu không phải tôi đang có việc gấp, tôi quả thực đánh giá năm sao cho thái độ làm việc quá chuyên nghiệp của nhân viên Phong Hải.

"À, tôi là..."

Trong nhất thời tôi không biết phải trả lời với bảo vệ như thế nào nữa. Là bạn của Lãnh Thiệu Huy? Là bạn của Trịnh Lục Ân?

Đều không hợp lí.

Nghĩ ra gì đó, mắt tôi lập tức sáng lên: "Tôi là đại diện bên phía nhà tài trợ buổi liveshow sắp tới của Trịnh Lục Kiệt."

Theo như tôi nhớ không lầm thì nam ca sĩ Trịnh Lục Kiệt là "gà" của tập đoàn Phong Hải.

"Xin lỗi, nếu vậy thì mời ngài liên lạc với bên phía người đại diện của Trịnh Lục Kiệt. Công ty có quy định nếu không phải nhân viên hoặc phía cổ đông hay nhà đầu tư thì không thể vào cao ốc." Bảo vệ thẳng thừng từ chối.

Phắc...

Tôi có cảm giác trái tim mình đã vỡ vụn.

Khó còn hơn lên trời...

"Nhưng tôi cần bàn về vấn đề này gấp." Tôi kiên trì.

"Xin lỗi, tôi không giúp gì được cho ngài."

Bảo vệ mặt lạnh lác đầu.

Aiss... Tôi tức điên lên mất.

Đúng lúc này, một thân hoàng kim Trịnh Lục Kiệt từ trên xe đi xuống. Vì cô đứng ở cửa phụ phía đông, còn xe của Trịnh Lục Kiệt dừng ở cửa chính nên căn bản cô không thấy anh.

Nhưng anh lại nhìn thấy cô.

Thấy cô một thân ủy khuất đứng cầu xin bảo vệ, Trịnh Lục Kiệt không hiểu sao lại cảm thấy động lòng. Anh thờ dài một cái, trực tiếp đến thang máy chuyên dụng, nhấn tầng 79 cao nhất, cũng là tầng Chủ tịch.

Nhìn thấy anh, thư kí kính cẩn cúi đầu, chào một tiếng: "Thiếu gia."

Anh ngược lại chẳng thèm để ý, trực tiếp đẩy cửa phòng chủ tịch tiến vào.

"BOSS."

Người chưa hiện mà tiếng đã truyền.

Dường như đã quá quen thuộc với loại xuất hiện này của em trai, Trịnh Lục Ân chẳng mấy may ngạc nhiên.

Biểu hiện là chiếc bút trên tay cô vẫn duy trì tư thế, viết xoẹt xoẹt.

"Boss, em có chuyện muốn khẩn cầu."

Lúc này, Lục Ân mời đặt bút máy xuống, đưa tay chỉnh lấy gọng kính sắt, cả người dựa vào thành ghế xoay to lớn, nhàn nhạt hát cầm: "Nói xem."

"Roma, Roma. Em muốn đến Roma." Trịnh Lục Kiệt ngay lập tức nài nỉ. Khoa trương hơn, anh còn chớp chớp mắt ra vẻ đáng yêu. Chỉ thiếu đến ôm đùi Trịnh Lục Ân.

Phụt...

Một sấp tài liệu được Lục Ân ném thẳng đến trước mặt Trịnh Lục Kiệt.

"Đọc đi."

Trịnh Lục Kiệt ngay tức khắc đọc. Khi đã hiểu được nội dung bên trong, mày đẹp của anh nhú chặt, trực tiếp ném tài liệu xa mười mét.

"Boss, chị thật tàn nhẫn."

"Cậu muốn đến Roma. Mà nhân tiện phía trụ sở Phong Hải ở Roma cũng đang thừa một chân Tổng Giám Đốc, cậu tiếp nhận thì có gì sai?"

"Chị bức người. Một là chị trực tiếp giết em đi. Hai là chị trực tiếp nhét lại em vào trong bụng mẹ. Nếu em biết khi sinh ra phải hứng chịu đả kích như thế này, em thề sẽ vĩnh viễn sẽ không chui ra."

Oa, cầu chui lại vào trong bụng mẹ.

"Chị nói cậu nghe. Thiệu Huy cũng đã về tiếp nhận Artan rồi. Vì cái gì cậu không tiếp nhận Phong Hải. Cậu để chị một mình chiến đấu, cậu có còn là nam nhi không hả?"

"Khoan, đúng rồi. Xuyết chút nữa thì quên. Con rùa họ Lãnh đang ở dưới tiền sảnh nào loạn đòi gặp chị kia."

Trịnh Lục Kiệt thành công phân tán đi sự chú ý của Lục Ân.

"Sao?"

Trịnh Lục Ân vốn điềm tĩnh, mạnh mẽ bỗng nhiệt giật phát mình, đứng thẳng dậy.

Phụt...

Một tấp tài liệu nữa trực tiếp hạ cánh an toàn trên khuôn mặt đẹp trai của đại tài tử Trịnh Lục Kiệt.

"Vì sao không nói sớm."

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nợ này cứ tính lên hần đi!

"Vì sao không nói sớm."

Trịnh Lục Ân hướng Trịnh Lục Kiệt quát lớn. Ngay sau đó liền hướng điện thoại nội bộ kết nối tới bộ phận thư kí.

"Chủ tịch." Quản lí thư kí ngay tức khắc bắt máy.

"Cho mời Nguyên tiểu thư đến đây." Trịnh Lục Ân nghiêm nghị.

"Vâng."

Bộ phận thư kí làm việc quả thực nhanh nhẹn. Bởi vì chưa đầy năm phút sau đó, Nguyên Phục Quân đã được đưa đến tầng 79 phòng chủ tịch.

Tuy khá tò mò với thân phận của tôi nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của đại Boss, đại diện thư kí Lâm Lạc liền trực tiếp ngậm miệng.

"Trịnh Tổng." Tôi ngồi trên ghế sa lon dài trong phòng chủ tịch, cúi đầu chào một tiếng.

Lúc này, Trịnh Lục Ân mới đưa mắt nhìn tôi.

"Nguyễn Phúc Quân?" Trịnh Lục Ân nhũn mày. Ánh mắt chị nhìn tôi rất lạ thường.

"Dạ phải." Tôi gật đầu.

"Không giống với tưởng tượng của tôi lắm." Nếu không phải vì gương mặt nghiêm nghị của Lục Ân thì tôi còn tưởng rằng chị đang nói đùa.

Mà khoan, không giống với tưởng tượng? Trịnh Lục Ân biết tôi?

"Đừng ngạc nhiên. Thiệu Huy nhắc đến em không phải một hai lần." Trịnh Lục Ân đoán được suy nghĩ của tôi liền giải thích.

Mà tôi chỉ còn biết cười chừ. Đối với thân phận quá mức đặc biệt của Lục Ân, biết đến cái tên của tôi thôi thì cũng đã là niềm vinh dự cho tôi rồi.

"Trịnh Tổng, tôi muốn tìm Thiệu Huy. Làm phiền ngài." Tôi trực tiếp đi vào vấn đề.

Bây giờ đối với tôi, một giây một phút cũng là châu báu. Ở cạnh Thiệu Huy một giây thì lại bớt cô đơn một giây.

"Tìm Thiệu Huy không khó. Chỉ sợ đến lúc gặp được nó, em sẽ không chịu đựng nổi." Lục Ân đan chặt hai tay vào nhau, nghiêm nghị nói.

"Được, tôi chịu được. Xin ngài giúp tôi."

"Tất nhiên sẽ giúp."

Nói xong, Lục Ân đến bàn làm việc, lấy giấy ghi chú cùng bút, viết viết rồi đưa về phía tôi.

"Phía trên là địa chỉ nhà, phía dưới là địa chỉ tập đoàn. Còn có số điện thoại. Chỉ cần em biết tiếng Ý, mọi chuyện đều sẽ tốt."

Tôi chân thành cúi đầu: "Vâng. Cảm ơn ngài."

"Còn nữa, nếu không có gì sai biệt thì 5h chiều nay, máy bay tư nhân Phong Hải sẽ đến đón em ở đường bay Z. Em chuẩn bị một chút." Trịnh Lục Ân tiếp tục dặn dò.

Đối với người chị này của Lãnh Thiệu Huy, tôi cảm thấy không quá nghiêm nghị như trong truyền thuyết. Mà ngược lại dễ gần, còn rất ấm áp. Tôi rất thích.

Có lẽ chính vì vậy mà Thiệu Huy mới yêu quý chị như chị ruột.

"Vâng. Cảm ơn ngài."

"Được rồi. Em đi đi." Lục Ân mỉm cười.

Sau đó, chị đưa tay bấm vào nút liên lạc nội bộ.

"Đưa Nguyên tiểu thư về nhà cẩn thận."

Cửa phòng chủ tịch mở ra. Từ bên ngoài, đại diện thư kí Lâm Lạc tiến vào, khom người, đưa tay ra động tác mời: "Mời Nguyên tiểu thư."

"Cảm ơn ngài, Trịnh Tổng. Có cơ hội sẽ báo đáp." Tôi hướng về phía Lục Ân, gập người 90 độ, cảm tạ.

"Thiệu Huy coi như là em ruột của tôi. Mà em trong tương lai chắc chắn sẽ là em dâu của tôi. Nói thử xem có nên đổi cách xưng hô một chút không?"

Lục Ân dán mắt vào tư liệu trên bàn, miệng vẫn nói với tôi.

Thái độ nghiêm túc của chị khiến tôi bật cười.

"Vâng... chị."

"Tốt."

/

4h30"

Sân bay tư nhân Phong Hải. Đường bay Z.

Mọi thứ đã sẵn sàng, không ít lâu nữa thôi, tôi sẽ cùng Lãnh Thiệu Huy tái hợp.

Tôi thực sự không đoán được khi gặp nhau biểu hiện của Lãnh Thiệu Huy sẽ như thế nào?

Ngạc nhiên? Vui mừng? Hay hốt hoảng?

"Nguyên tiểu thư, mời lên máy bay." Một phi công trẻ tiến về phía tôi, kính cẩn cúi đầu.

"Cảm ơn." Tôi cười.

Máy bay cất cánh, tôi lại lâm vào trạng thái ngủ tạm thời.

Cho đến khi tôi tỉnh lại thì đã đến một miền đất xa xôi khác. Nhìn từ trên cao, tôi bất giác tròn tròn mắt. Thật là đẹp.

Một màu xanh của cây cỏ bao trùm lấy tất cả không gian. Từ độ cao này, tôi căn bản không xác định được nó là gì.

"Nguyên tiểu thư."

Có tiếng gọi, tôi quay người nhìn về ghế bên cạnh. Tôi giật mình, ngạc nhiên đếm mức lấp ba lấp bắp.

"Trình... Trình Lục Kiệt?"

"It's me." Trình Lục Kiệt cười.

Đại minh tinh Trình Lục Kiệt đang ngồi cạnh tôi. Ôi trời ơi, đừng ai nói với tôi rằng mình đang mơ nhé. Bởi vì tôi sẽ không tỉnh lại đâu.

Hơn thế nữa, anh còn biết tên tôi. Cái này có thể gọi là vui mừng trong sợ hãi không nhỉ? Niềm vui này cũng quá bất ngờ đi.

"Cô bé, cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Em có cần phải ngạc nhiên như vậy không?"

Không phải lần đầu gặp nhau?

Tôi cố gắng lục lại trí nhớ. Rốt cuộc tôi đã gặp đại minh tinh này khi nào?

À, ở tiệc đính hôn của nhỏ Thư, anh đã làm phụ rể.

Như biết tôi đang nghĩ gì, Trình Lục Kiệt nở một nụ cười, nói: "Không tính lần ở lễ đính hôn."

Không tính lần ở lễ đính hôn? Vậy tôi gặp anh khi nào? Một đại minh tinh như anh chẳng lẽ tôi lại không có chút ấn tượng nào?

"Nguyễn Thành Anh."

Chỉ với ba chữ, tôi lập tức ngẩn ra. Dung lượng não tôi không đủ dùng nữa rồi. Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vì sao Trình Lục Kiệt lại nhắc đến Nguyễn Thành Anh?

"Anh là Nguyễn Thành Anh." Lúc nói câu này, Trình Lục Kiệt không biết từ đâu lấy ra một chiếc mặt nạ da người đưa đến trước mặt tôi.

Tôi cảm chiếc mặt nạ da người, trong tâm xao động không nói nên lời.

"Lãnh Thiệu Huy ép anh phải không?" Tôi đã sớm đoán ra được.

Trình Lục Kiệt gạt đầu.

"Ngay từ ngày đầu tiên hắn về nước, chỉ có anh ra đón. Hắn không biết ơn anh thì thôi còn lôi kéo anh lừa em. Nợ này tốt nhất em cứ tính lên hắn hết đi." Trình Lục Kiệt nhếch môi. Anh chờ cái ngày báo thù này rất lâu rồi.

Trình Lục Kiệt: Lãnh Thiệu Huy, chết chắc...

"Anh có thấy ai đi ngược người yêu mình không? Nợ này em đều tính lên anh hết." Tôi tuyên bố xanh rờn.

Trình Lục Kiệt đang trong trạng thái không thể tin vào con gái được nữa:...

/

Sau hơn một ngày bay trên trời, cuối cùng tôi cùng Trình Lục Kiệt đã đáp xuống sân bay tư nhân Luis ở Roma.

Nhìn khung cảnh khác lạ, trong lòng tôi bỗng thấy bồi hồi. Thì ra đây chính là nơi Lãnh Thiệu Huy đã lớn lên. Thật xinh đẹp.

"Phục Quân."

Thấy tôi ngẩn ra, Trình Lục Kiệt đi đến, vỗ vỗ vào vai tôi.

"Cảm giác thế nào?"

"Không nói nên lời." Tôi cười.

"Đi thôi. Anh đưa em đến nhà của Thiệu Huy."

Tôi gật đầu.

Khi đứng trước ngôi biệt thự màu trắng to lớn tôi mới biết tôi cách Lãnh Thiệu Huy rất xa. Tôi đã đánh giá hấn quá thấp.

Ngôi biệt thự như một tòa lâu đài trắng. Công sát vô cùng kiên cố với hai nhân viên bảo an đứng hai bên. Khi tôi tiến đến gần, cả hai đưa tay ra chắn trước mặt, hỏi:

"Stop." Một trong hai nhân viên bảo an lên tiếng. (Đứng lại.)

Trịnh Lục Kiệt thấy thế liền kéo tôi về phía sau, che chắn tôi lại.

"Tôi là bạn của Ryan."

Bảo an dường như không tin vào lời của Trịnh Lục Kiệt. Bởi vì cả hai vẫn giữ nguyên tư thế, không có ý định cho chúng tôi vào.

Nếu không phải quá gấp rút, tôi chắc chắn sẽ vỗ tay tán thưởng về độ an toàn ở khu biệt thự này.

"Tôi là Richard Trịnh. Và bây giờ mau mở cửa." Trịnh Lục Kiệt từ trong túi lấy ra chứng minh thư đưa đến trước mặt hai nhân viên bảo an.

Nhưng có lẽ cả hai không hiểu tiếng việt nên chẳng ai mây may động.

"Ok, đây là hộ chiếu. Trên hình là tôi. Tôi đến từ Thành S." Trịnh Lục Kiệt vẫn kiên nhẫn giải thích.

Nhưng đối với trị an ở nơi đây, người lạ không thể tùy tiện đi vào là điều đương nhiên. Hơn thế nữa, thân phận của Lãnh Gia lại là Mafia, kẻ thù không đếm xuê. Ai biết được chúng tôi có phải là kẻ thù của hấn hay không.

"Lục Kiệt, chúng ta đi thôi. Họ sẽ không tin đâu." Tôi kéo tay Trịnh Lục Kiệt, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hấn là Ryan Artan

"Lục Kiệt, chúng ta đi thôi. Họ sẽ không tin đâu." Tôi kéo tay Trịnh Lục Kiệt, rời đi.

Ngồi trên taxi, tôi lại rơi vào trạng thái chân không. Thì ra đã đến được Roma rồi nhưng gặp được Lãnh Thiệu Huy lại khó như vậy.

"Đừng lo. Lãnh Thiệu Huy cũng không phải là tổng thống. Sẽ nhanh gặp thôi." Trịnh Lục Kiệt trấn an tôi.

Tôi quay sang hấn mỉm cười.

Tôi cũng không có yếu đuối như vậy. Trước sau gì cũng sẽ gặp. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Tôi không giỏi tiếng Ý cho lắm, nhưng Trịnh Lục Kiệt khá rành. Vì vậy mà toàn bộ hành trình của hai chúng tôi đều do anh an bài.

Ngồi trên taxi, không biết từ lúc nào tôi miên man chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại đã là 2h chiều. Đó cũng là lúc chiếc taxi dừng bánh.

Tôi mơ màng đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Ở đây không còn yên tĩnh như vùng ngoại ô nơi biệt thự của Lãnh Thiệu Huy nữa.

Nơi này đông đúc, sôi nổi, náo nhiệt hơn hấn. Những tòa nhà chọc trời to lớn đan xen nhau. Một trong số đó là nơi tôi dừng chân.

Tôi cùng Trịnh Lục Kiệt xuống xe. Nhìn tòa nhà vĩ đại trước mặt, miệng tôi không thể khép lại được nữa. Quả thực là thành phố nghệ thuật. Một tòa nhà cũng đủ nói lên sự đẳng cấp của nó.

Tôi đang thán tán thưởng nghệ thuật Roma thì bị thân ảnh từ đằng xa thức tỉnh.

LÃNH THIỆU HUY.

Em thấy anh rồi!

Tôi mừng đến rơi nước mắt. Nhưng sau đó lại chợt hoảng hốt vì sự xuất hiện của hắn. Mới hơn một tuần không gặp, hắn lại thay đổi nhiều như vậy.

Tôi có cảm giác hắn đã lớn rất nhiều. Tôi có cảm giác hắn rất chừng mực, rất nghiêm chỉnh. Tôi có cảm giác hắn đã không còn là người con trai vì theo đuổi tôi mà làm rất nhiều việc. Và tôi có cảm giác tôi không với tới hắn được nữa.

Hắn mặc một bộ vest màu xanh lam lịch lãm, trưởng thành. Hắn đi đầu cả một đoàn người. Mà trong đó có người tôi đã từng gặp. Là Đường Kiên, cận vệ thủ hạ của hắn.

Hắn lạnh lùng tiến vào đại sảnh của tòa cao ốc vĩ đại. Những người phía sau cũng vội vàng vàng khom người đi theo. Tôi còn nhìn thấy người đàn ông trong đám người đó lặng lẽ lau đi giọt mồ hôi trên trán.

Khí thế của hắn hiện tại khiến tôi cũng âm thầm đổ mồ hôi.

"Anh đã nói với em chưa? Rằng Lãnh Thiệu Huy là Artan." Trịnh Lục Kiệt nhìn tôi, nghiêm túc hỏi.

Tôi trả lời: "Anh nói rồi. Anh nói anh ấy là điệp viên Artan."

Nghe câu trả lời của tôi, Trịnh Lục Kiệt cười chưa xốt.

"Không. Hắn không phải điệp viên Artan. Hắn chính là Ryan Artan. Ba hắn là lão đại của Artan Mafia. Hắn dưới một người, trên vạn người."

Ngừng một chút, Trịnh Lục Kiệt giữ lấy bả vai tôi, nói tiếp:

"Em nhìn đi. Tòa cao ốc này có 97 tầng. Mỗi tầng có khoảng 150 đến 200 người làm việc. Đó là toàn bộ những người dưới quyền của Ryan. Còn nữa, ngoài tòa cao ốc này còn có tập đoàn Art Ryan, tổ chức Artan, kho vũ khí quốc gia Artan, nhà máy cấp A, Liên Minh Hocelyn Artan,... Em thử tính xem, hắn đứng trên bao nhiêu người."

Tôi giật mình. Ánh mắt không tự chủ được nhìn lên tầng cao nhất của tòa cao ốc.

Hắn cao thật!

Với độ cao này, tôi khi nào mới có thể cùng hắn đứng chung một bậc thang.

Hít một hơi thật sâu, tôi nói:

"Em là Nguyên Phục Quân. Phục trong bất phục, Quân trong quân tử. Anh nói thử xem em đã đủ mạnh mẽ để đứng cạnh anh ấy chưa? Em nói cho anh biết, anh ấy cao một, em tiến một. Anh ấy cao mười, em tiến mười. Cho dù có phải bò lên em cũng nhất định đứng cạnh anh ấy."

Trịnh Lục Kiệt cười: "Vậy em tiến đi."

"Được."

Nói rồi, tôi từng bước khí thế tiến vào đại sảnh tòa cao ốc.

Nhưng kết quả vốn đã định. Đây là ARTAN MAFIA, không phải Phong Hải, tôi căn bản không bước qua được cổng chính. Hướng hồ lên đến tầng 97.

"Tôi là vợ của Ryan." Từ đầu đến cuối, tôi chỉ nói duy nhất câu này.

"Giấy chứng nhận kết hôn đâu?" Bảo an cũng lặp lại duy nhất một câu.

Tôi rất bình tĩnh trả lời.

"Ở nhà tôi."

"Tôi không tin. Phiên cô rơi khỏi." Bảo an lắc đầu.

Tôi nhếch môi. Cửa ải này không hề dễ dàng. Nhưng với Nguyên Phục Quân tôi, càng khó tôi càng thích chơi.

"Ok, tôi đi. Nhưng anh sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Chờ đấy!"

Nói xong, tôi quay người, khí thế rời đi.

Quả nhiên với độ cảnh giác cao của xã hội đen, kế hoạch của tôi thất bại mỹ mãn.

Ok, tôi không nản chí.

Ánh mắt tôi lấp lánh nhìn Trịnh Lục Kiệt.

"Đại ca..."

"Biết rồi, biết rồi. Thu ánh mắt của em lại. Anh giúp. I help~." Dẫn mặt tôi, Trịnh Lục Kiệt cố kéo dài câu cuối.

Sau đó, anh lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm một dãy số, gọi.

"Alo. Boss, cầu viện trợ."

Nhận được tín hiệu, Trịnh Lục Kiệt lập tức bật loa ngoài.

"Cầu viện trợ thành công. Năm phút nữa sẽ có mặt." Đầu giây bên kia vang lên giọng nói nghiêm nghị.

Không cần hỏi cũng biết đó không ai khác là Trịnh Lục Ân.

"Chị biết trước kết quả rồi đúng không?" Trịnh Lục Kiệt nghi ngờ nhún mày.

"Dĩ nhiên."

"Vậy tại sao không cho bọn em biết sớm?" Trịnh Lục Kiệt rống lên trong điện thoại.

Trịnh Lục Ân đưa điện thoại ra xa: "Muốn đùa một chút."

Trịnh Lục Kiệt...

Đùa chết người chứ chẳng chơi.

Để tránh rước thêm bực tức, Trịnh Lục Kiệt dứt khoát tắt máy.

Mà ngay sau đó, "viện trợ" cũng có mặt.

Đó là hai người đàn ông cao to, cường tráng. Khoác trên mình bộ vest đen, khí thế của cả hai dường như càng tăng thêm một bậc.

"Thiếu gia." Hai người đàn ông đồng loạt cúi đầu.

"Thế lực của Phong Hải ở Roma cũng không phải là không có. Chỉ là chưa phát triển mạnh như Artan mà thôi. Giới thiệu với em một chút. Đây là Võ Minh, trợ thủ đắc lực của ba anh." Trịnh Lục Kiệt hướng về người đàn ông có tóc màu nâu giới thiệu trước. Sau đó liền hướng người còn lại.

"Đây là Trịnh Tấn, thư kí của đại boss Lục Ân."

Tôi cúi đầu, chào hỏi một tiếng.

"Tốt. Lập tức liên lạc với tầng 97. Tôi muốn ghé thăm Lãnh Thiệu Huy."

Trịnh Lục Kiệt trầm giọng ra lệnh.

Ngay lúc này, tôi mới thấy một Trịnh Lục Kiệt cao quý, sừng sừng với Lãnh Thiệu Huy.

"Vâng thưa thiếu gia."

Rất nhanh sau đó, từ trong đại sảnh Artan, một người chàng trai cao lớn gốc Châu Á bước ra và tiến về phía chúng tôi.

"Richard, lần này là đến thăm tôi hay... vì người đẹp?" Câu sau ánh mắt hắn hướng về tôi, ám chỉ.

"Người đẹp luôn được ưu tiên mà. Không ngoại trừ vợ bạn. Đúng không, Phó Ngôn Hình?" Trịnh Lục Kiệt cười lộ ra răng khểnh.

Thì ra chàng trai Châu Á đó chính là vị bác sĩ khoa thần kinh nổi tiếng Phó Ngôn Bình thường được gọi là Phó thần, con trai ruột của thần y Phó Thần Minh.

Chả trách tôi lại thấy quen thuộc như vậy. Nghe cách ăn nói thì có vẻ anh chàng là bạn của Trịnh Lục Kiệt và Lãnh Thiệu Huy.

Cực phẩm. Quả là bộ ba cực phẩm.

"Vợ bạn? Ý anh là cô ấy... vợ của Lãnh Thiệu Huy?"

Phó Ngôn Hình kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn tôi.

Hắn không hỏi mà chỉ quan sát. Tôi biết hắn đang thăm đánh giá ngoại hình lẫn tư chất của tôi. Hắn là một nhà tâm lý học nên chỉ cần nhìn sơ qua cũng đủ biết tôi là con người như thế nào.

"Không sai. Còn không mau đưa phu nhân đi gặp tướng công."

Phó Ngôn Chính không ngừng gật đầu. Miệng nở nụ cười, hướng về phía tôi làm động tác mời.

Mà Trịnh Lục Kiệt chỉ duy trì nụ cười mỉm như thường ngày, từng bước tiến vào Artan.

Phía sau anh là tôi, Võ Minh cùng Trịnh Tấn.

Chúng tôi đi đến đâu thì thu hút ánh nhìn đến đó cho đến khi bước vào trong thang máy, không khí u ám tiếp tục duy trì.

Ting...

Tôi hồi hộp bước ra ngoài.

Đó sẽ là nắng ấm hay là giông tố?

Một cô gái gốc Á đứng bên ngoài thang máy khi thấy chúng tôi liền mỉm cười chuyên nghiệp.

"Trịnh thiếu, Phó thần, mời đến."

"Lãnh Thiệu Huy ở đâu?" Trịnh Lục Kiệt vào thẳng vấn đề.

Thư kí lại mỉm cười: "Lãnh tổng đang họp ở tầng 78. Mời Trịnh thiếu đến phòng chủ tịch. Chỉ một lát liền kết thúc cuộc họp."

"Tốt."

HẾT CHƯƠNG 19

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ryan Artan, em yêu anh!

"Richard, tôi còn có việc. Anh cứ ngồi chơi." Phó Ngôn Hình sau khi nghe cuộc điện thoại thần bí nào đó liền lập tức biến mất.

Mà Trịnh Lục Kiệt tắt nhiều hiểu "nỗi khổ" của bạn. Anh gác chân lên bàn, xua xua tay ra hiệu đuổi người.

"Đi đi."

Tôi ngồi bên cạnh Trịnh Lục Kiệt, nhủ mày có chút không hiểu.

"Vì sao anh toàn kết bạn với cực phẩm thế?"

Mà Trịnh Lục Kiệt lúc này đang từ từ nhâm nhi quả táo nhỏ trên tay.

Cả người dựa vào thành ghế. Phong thái lãnh đạm, cột nă khiến người đối diện cảm thấy không kiên nhẫn.

Nửa ngày sau, Trịnh Lục Kiệt mới trả lời câu hỏi của tôi.

"Vi anh đặc biệt."

"Đặc biệt?"

"À, thì là anh thích đánh nhau với mấy đứa đẹp trai hơn mình." Trịnh Lục Kiệt mỉm cười.

Tôi hoàn toàn đứng hình.

Đánh nhau. Cách tốt nhất để kết bạn của bọn con trai. Quả thật không sai.

Thì ra người bên cạnh không vô hại như tôi vẫn thường nghĩ.

Tôi đã cảm thấy điểm chung để Lãnh Thiệu Huy cùng Trịnh Lục Kiệt có thể kết bạn với nhau rồi.

Nếu Trịnh Lục Kiệt là nắng ấm thì Lãnh Thiệu Huy là băng tuyết. Nếu Trịnh Lục Kiệt là người bất cần thì Lãnh Thiệu Huy lại là người rất nghiêm túc. Nếu Trịnh Lục Kiệt thường xuyên bày ra bộ mặt bốn cột thì Lãnh Thiệu Huy lại thường dùng sự lãnh đạm của mình để thu hút sự chú ý của người khác.

Tóm lại, nếu Trịnh Lục Kiệt là vấn đề thì Lãnh Thiệu Huy sinh ra là để giải quyết vấn đề.

Tôi gật gù, khá là hài lòng với sự phân tích của bản thân.

Tạch...

Đúng lúc này, cửa gỗ bỗng nhiên được mở ra. Từ bên ngoài, một người đàn ông trung niên bước vào.

Nhìn thấy Trịnh Lục Kiệt ngồi trên ghế sa lon dài, người kia giật bản mình, lập ba lập bập:

"Trịnh... Trịnh đại thiếu."

Trịnh Lục Kiệt nghe có người gọi mình liền ngước đầu lên, thấy người trước mặt thì lại bày ra bộ dạng bất cần.

"It's me."

Khoan, còn nữa. Còn một người ở bên ngoài đang từ từ đi vào nữa.

Đầu tiên là mũi giày sáng bóng không một vết bẩn. Sau đó là ống quần thẳng tắp, sạch sẽ.

Tôi đưa mắt lên nhìn khuôn mặt của người kia.

Thụp...

Quyển sách trên tay tôi rơi xuống.

Là anh...

"Tôi đã nói không có việc gì thì đừng đến tìm tôi." Lãnh Thiệu Huy thâm trầm giờ giọng cảnh cáo.

Ánh mắt hắn đang lia về từng người trước mặt. Đầu tiên là Trịnh Lục Kiệt, sau đó đến Võ Minh và Trịnh Tấn. Và cuối cùng là tôi.

"Ai bảo là không có việc." Trịnh Lục Kiệt vẫn duy trì giáng về cột nhà trả lời.

"Tốt. Nói đi. Việc gì?"

Lãnh Thiệu Huy không mấy kiên nhẫn mở miệng.

"Cần một chỗ riêng tư."

Trịnh Lục Kiệt mặt dày vô sỉ yêu cầu.

"Vào phòng tôi."

Nói rồi, Lãnh Thiệu Huy đi trước, theo sau là Trịnh Lục Kiệt và tôi.

Cánh cửa mở ra, tôi như bước vào một thế giới khác.

Quả không hổ danh là phòng tổng thống Mafia. Một màu đen bao trùm khắp cả căn phòng. Cửa sổ sát đất đã được màn đen che lại. Bàn làm việc màu trắng, kệ sách to lớn ở phía sau, sofa tiếp khách mang phong cách Châu Âu. Ngoài ra, trong căn phòng còn có một cánh cửa màu đen khác.

Nếu như tôi đoán không lầm thì đó chính là phòng nghỉ riêng dành cho boss.

Mãi mê với kiến trúc nơi này, tôi lại tạm thời quên đi mất sự hiện diện của hai người kia.

"Ngồi đi."

Giọng nói trầm thấp của Lãnh Thiệu Huy kéo tôi trở lại.

Tôi từ từ ngồi xuống, bên cạnh Trịnh Lục Kiệt và đối diện Lãnh Thiệu Huy.

Ánh mắt tôi dán chặt trên người hắn. Tôi muốn tìm một Lãnh Thiệu Huy của quá khứ nhưng sao chỉ toàn thấy Ryan Artan.

"Có thể nói rồi?" Hắn lại lên tiếng.

Cả căn phòng vốn đã im lặng, có tiếng nói của hắn lại càng đáng sợ hơn.

"Khi nào mới quay lại?" Người hỏi vẫn là Trịnh Lục Kiệt.

Tôi thấy Lãnh Thiệu Huy trầm ngâm rất lâu.

" Bao nhiêu tuổi có thể gia nhập Artan Mafia?"

Lần này là tôi hỏi.

Trịnh Lục Kiệt ngạc nhiên quay sang nhìn tôi. Còn Lãnh Thiệu Huy, hắn vẫn bình tĩnh như vậy. Hai tay hắn đan vào nhau. Biểu hiện này của hắn nói cho tôi biết hắn đang suy nghĩ.

Câu hỏi này rất khó trả lời?

"Tùy vào năng lực." Chỉ với bốn chữ đã gói gọn toàn bộ câu trả lời.

Tôi tròn tròn mắt, nhất thời không biết nói gì.

Còn hắn, hắn quay sang Trịnh Lục Kiệt, trầm giọng ra lệnh.

"Ra ngoài trước đi."

Mà Trịnh Lục Kiệt như hiểu như không. Anh cười mờ ám, đứng dậy đi ra ngoài.

Cạch...

Cánh cửa gỗ khép lại.

Cả người tôi liền bị đẩy nằm xuống sa lon dài. Ngay sau đó liền bị một thân ảnh to lớn đè lên.

Đôi môi bị "xâm chiếm". Tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trời ạ, dung lượng não của tôi không đủ dùng mất rồi!

"Hãy thả lỏng. Ngoan." Lãnh Thiệu Huy rời khỏi môi tôi, thì thầm bên tai.

Tôi theo bản năng thả lỏng người.

Lãnh Thiệu Huy cười hài lòng, tiếp tục chiếm lấy môi tôi.

Tôi cảm nhận được cái lưỡi của hắn đang chạy loạn trong khoang miệng của tôi. Tôi cảm nhận được sự yêu thương mà hắn dành cho tôi. Tôi cảm nhận được cái nhớ nhung của hắn khi chúng tôi đã không gặp nhau suốt một tháng qua.

Hắn nhớ tôi.

Tôi cũng rất nhớ hắn.

Rời khỏi môi tôi, hắn lưu luyến nói:

"Thật ngọt."

Tôi đỏ mặt, cúi đầu xuống xuyên qua lớp áo nhìn thấy vòm ngực rắn chắc quá hắn. Thật hy vọng mãi mãi có thể dựa vào vòm ngực này.

"Nhìn anh."

Lãnh Thiệu Huy đưa tay giữ chặt cằm của tôi, buộc tôi phải nhìn hắn.

"Không phải rất nhớ anh sao?"

"Tự phụ." Tôi thăm mắng.

"Chỉ có em mới có thể khiến anh tự phụ."

Lãnh Thiệu Huy cười nham nhở.

"Có thể nói chuyện đàng hoàng không?" Tôi liếc xéo hắn.

"Chúng ta có gì mờ ám sao?"

Tôi...

Ok, với tư thế này, muốn không mờ ám cũng rất khó nha.

Tôi đưa tay lên chắn trước ngực của hắn, miệng thì thầm:

"Anh rất rặng."

Ngay lập tức, áp lực trên người liền biết mất. Tôi nhanh chóng ngồi lại nghiêm chỉnh. Mà người bên cạnh cũng không còn bộ dạng cột nhà như lúc vừa rồi nữa.

"Nhớ anh không?" Lãnh Thiệu Huy nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi ôm chầm lấy hắn, đặt môi mình lên môi hắn, miệng thì thầm "Rất nhớ. Rất nhớ. Rất nhớ anh."

"Chờ anh. Đây là lần cuối. Chờ anh một lần nữa thôi." Lãnh Thiệu Huy đau lòng vuốt ve khuôn mặt của tôi.

Mà tôi thì trực tiếp hất tay của hắn xuống, miệng nói:

"Không. Không chờ nữa. Chờ không nổi."

Lãnh Thiệu Huy cười chua chát.

"Lần này để em đến bên cạnh anh. Em tự mình đi đến. Anh chỉ cần đứng yên thôi."

Tôi mỉm cười. Vốn đã nên làm việc này từ lâu rồi!

Vốn nên nói "em yêu anh" từ lâu rồi!

"Khô cho anh." Tôi xót xa đưa tay xoa đôi lông mày của hắn.

Khuôn mặt càng ngày càng gầy khiến tôi vô cùng đau lòng. Có phải một tháng vừa qua hắn không tự chăm sóc tốt cho bản thân mình đúng không?

"Anh không khô. Chỉ cần có em, cho dù có chết cũng mãn nguyện." Lãnh Thiệu Huy cung chiều nhìn tôi.

Sự cung chiều này chỉ dành cho một mình tôi mà thôi.

"Em yêu anh. Lãnh Thiệu Huy, Ryan Artan, em yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chú tin tưởng ánh mắt của con trai chú

6 tháng sau...

Cốc... Cốc...

"Vào đi."

Cửa mở ra, từ bên ngoài, Đường Kiên với tập hồ sơ dày cộm đi vào.

Anh kính cẩn cúi đầu chào sau đó liền đặt hồ sơ lên bàn làm việc màu đen, nói:

"Boss, đây là hồ sơ ứng tuyển."

Lúc này, người ngồi trên ghế xoay lớn mới có động thái. Hắn cẩn thận gấp tập tài liệu lại, đặt bút xuống. Cả người hắn dựa vào thành ghế, hai tay tùy ý đặt trên đùi. Cả người uể oải, thiếu sức sống rõ rệt.

"Thế nào?"

"Thưa boss, những người này đều có năng lực. Trong số đó..."

"Ý tôi hỏi Nguyên Phục Quân. Tình hình thế nào? Con nhóc ấy chết trôi ở đâu rồi?"

Lãnh Thiệu Huy không mấy nề mặt, trực tiếp cắt đứt lời của Đường Kiên.

Đường Kiên mặt méo sệch: Boss, bàn chính sự được không?

Mà Lãnh Thiệu Huy như thần, liếc một cái liền biết trong lòng Đường Kiên đang nghĩ gì. Hắn nói:

"Tôi giống như đang không nghiêm túc à?"

Cậu có chỗ nào nghiêm túc.

Đường Kiên tất nhiên không dám thừa nhận như vậy. Bởi vì sau đó, anh ngay lập tức báo cáo tình hình.

"Thưa boss, không tìm thấy Nguyên tiểu thư. Không có dấu hiệu bị bắt cóc. Có lẽ đã trốn đến nơi nào đó rồi."

Lãnh Thiệu Huy trầm ngâm đưa tay xoa xoa trán.

Trốn ở đâu đây? 6 tháng rồi không được gặp như cả vạn thế kỉ. Nỗi nhớ khiến hắn không một phút yên ổn. Dường như thời gian mười năm trước lại lặp lại.

Nhưng lần này là Nguyên Phục Quân biến mất. Không phải hắn.

Thở dài một cái, Lãnh Thiệu Huy hất mặt về phía tài liệu mà Đường Kiên đưa tới, nói:

"Tự mình xem xét."

"Vâng thưa boss."

/

Lại một ngày nữa trôi qua, Lãnh Thiệu Huy liên tục tìm kiếm tôi nhưng không sao tìm được.

Tất nhiên rồi! Tôi có người bảo hộ mà. Muốn tìm rất là không dễ dàng.

Lúc này, Lãnh Thiệu Huy vẫn như cũ ngồi trên bàn làm việc.

Cứ như một vòng tuần hoàn, Đường Kiên lại gõ cửa đi vào báo cáo công việc. Anh nói:

"Boss, đã tìm được trợ lý. lát nữa sẽ đến trình diện ngài."

Lãnh Thiệu Huy không thèm nhìn lấy Đường Kiên một lần. Hắn vui mặt vào đồng hồ văn kiện, miệng vẫn trả lời:

"Tốt."

Lời vừa dứt, tiếng gõ cửa dứt khoát mà mạnh mẽ truyền đến. Không cần đoán cũng biết người đến là ai.

"Có lẽ là trợ lý."

"Cho vào."

Đường Kiên nhận được lệnh liền tiến đến mở cửa.

Từ bên ngoài, một chàng trai bước vào. Anh cẩn thận cầm hồ sơ cá nhân của mình, đặt lên bàn làm việc của Lãnh Thiệu Huy, sau đó mới cúi đầu chào:

"Good morning, boss. I'm Zac."

Lãnh Thiệu Huy vẫn như cũ không có nhìn lấy người đối diện một lần.

Mà Zac lại chẳng hề nao núng. Anh mỉm cười tự tin, nói tiếp:

"Đã lâu không gặp."

Quả nhiên, Lãnh Thiệu Huy ngay tức khắc ngược mặt lên nhìn Zac. Một thân y phục đen với áo thun và quần jean, kèm theo nón lưỡi trai. Cuối cùng là nụ cười âm hiểm.

Lãnh Thiệu Huy nhú mày, quay sang Đường Kiên, nói:

"Ra ngoài trước đi."

Tuy khá khó hiểu với việc làm của boss nhưng anh vẫn nghe theo lệnh.

Sau khi cánh cửa hoàn toàn đóng chặt, Lãnh Thiệu Huy từ từ đứng dậy, từng bước tiến về phía Zac.

Khi chỉ còn cách Zac một bước, hắn mới dừng lại. Hắn đưa tay lên, xoa xoa khuôn mặt của Zac. Trong mắt ngoài yêu thương thì cũng chỉ có đau lòng.

"Sáu tháng qua đã đi đâu?"

Zac giật mình nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, anh nói:

"Bị anh phát hiện rồi. Em cái trang không tốt hả?"

"Là anh đã khắc cốt ghi tâm hình ảnh của em. Em có biến thành tro, anh cũng nhận ra." Lãnh Thiệu Huy cứng chiều nhìn tới.

Ngừng một lát, Lãnh Thiệu Huy lại nói tiếp:

"Thế nào? Lần này lại muốn dọa người kiểu gì đây?"

Tôi cười sáng khoái, trả lời:

"Lần này là đi theo anh chịu khổ. Hân hạnh giới thiệu, em là trợ lý của anh, gọi em là Zac."

Lãnh Thiệu Huy im lặng, hắn kéo tôi ngồi xuống sa lon dài, ánh mắt nhìn xa xăm, miệng nói:

"Rất nguy hiểm."

"Em không sợ."

"Nhưng anh sợ."

Tôi đau lòng nhìn hắn. Nếu có thể, tôi rất muốn hắn là một người bình thường. Vì như vậy chúng tôi mới có thể toàn tâm toàn ý ở bên nhau.

Tôi rất sợ một ngày nào đó hắn sẽ không còn tồn tại ở trên đời nữa. Hoặc giả sử đây chỉ là một giấc mộng. Tôi sợ tôi sẽ không chịu nổi.

"Không cần lo lắng. Không cần lo lắng. Anh đoán xem 6 tháng qua em đã ở đâu?"

Tôi thần thần bí bí cười nhìn hắn.

Tôi chắc chắn hắn sẽ không đoán ra được đâu. Nơi này không phải ai cũng có thể đến được. Cho nên Đường Kiên muốn điều tra cũng không hề dễ dàng.

Ngược lại, khi nghe tôi hỏi như vậy, Lãnh Thiệu Huy lại chẳng có thái độ tò mò. Hắn tiến về phía sa lon dài, ngồi xuống rồi mới từ từ nói:

"Nhà ba anh."

"Sao... sao anh biết?" Tôi tròn tròn mắt. Không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Người này có phải là thần không?

"Ở Roma này, người mà ngay cả Mafia cũng không thể động vào chỉ có ba anh. Đường Kiên không tìm được em, lại không có dấu hiệu bị bắt cóc. Vậy không ở nhà ba anh thì em có thể ở đâu?"

Nghe hắn phân tích, tôi gật gù. Thì ra là như vậy.

Phải nói là tôi quá ngây thơ hay hắn quá tự tin vào năng lực của ba hắn đây?

Tôi ngay người liền bị Lãnh Thiệu Huy kéo vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Hắn ghé vào tai tôi, thì thầm:

"Thế nào? Ông ấy có ức hiếp em không?"

Tôi cười: "Em có cảm giác ba anh là ông bụt chứ không phải Mafia."

"Ước mơ của ông ấy là trở thành một cảnh sát chính trực. Nếu như không có ông nội thì bây giờ ông ấy đang khoác quân phục trên người."

Tôi đưa mắt nhìn Lãnh Thiệu Huy. Tôi thấy trong đồng tử của hắn chỉ có tự hào và ngưỡng mộ khi nhắc đến người ba vĩ đại ấy.

Tôi đã biết vì sao hắn lại tự hào về ông ấy như vậy. Sáu tháng qua, khi tôi tiếp xúc cùng Lãnh Hải, tôi mới biết xã hội đen cũng có nguyên tắc của xã hội đen.

Lãnh Hải tuy bề ngoài khiến người ta sợ hãi nhưng bên trong lại nhiệt huyết mạnh mẽ. Tôi có thể cảm nhận được ông ấy khao khát chính nghĩa như thế nào. Tôi cũng có thể cảm nhận được vì Lãnh Thiệu Huy ông ấy chuyện gì cũng dám làm.

Tôi còn nhớ sáu tháng trước. Khi tôi cùng Trịnh Lục Kiệt rời khỏi Artan Mafia để trở về Việt Nam, ông ấy đã đến tìm tôi.

Lúc đó, tôi ngồi đối diện với ông ấy.

Ông ấy rất đẹp, kể cả khi đã có tuổi, cái nét anh tuấn vẫn không phai mờ theo năm tháng. Lãnh Thiệu Huy quả nhiên thừa hưởng vẻ đẹp từ ông ấy. Tuy vậy, khuôn mặt ông ấy khá nghiêm nghị, còn có tàn nhang và lạnh lùng như Thiệu Huy.

Câu đầu tiên ông ấy nói với tôi là: "Cháu yêu Thiệu Huy?"

Khi nhận được cái gật đầu từ tôi, ông ấy lại nói: "Ồ bên cạnh Thiệu Huy rất khô. Chú nghĩ cháu nên từ bỏ nó."

"Cháu không nghĩ vậy. Cháu cũng không bao giờ có ý định từ bỏ anh ấy. Anh ấy đợi cháu được, vì cháu mà chịu khổ 10 năm. Vậy tại sao cháu không thể vì anh ấy mà kiên trì một chút." Tôi dứt khoát bác bỏ lời đề nghị của Lãnh Hải.

Tôi trầm nghĩ trong lòng nếu Lãnh Hải đến đây là muốn buộc tôi rời xa Lãnh Thiệu Huy vậy thì ông ấy đã tốn công vô ích rồi.

"Cháu đã lựa chọn ở cạnh nó. Rất tốt. Chú rất thích sự kiên định của cháu."

Ngừng một chút, Lãnh Hải lại nói tiếp: "Chú không có ý định chia cách cháu và Thiệu Huy. Chú đến đây để thăm dò ý kiến của cháu một chút. Nếu cháu đã lựa chọn như vậy, chú rất mong hai đứa sẽ hạnh phúc."

Tôi cười. Thì ra Lãnh Hải lại dễ gần như vậy.

"Cháu cảm ơn chú."

"Chú đã nói ở cạnh Thiệu Huy không dễ dàng gì. Cháu đến chỗ chú, chú dạy cháu cả văn lẫn võ. Cháu hãy gia nhập Artan, tuy không phải sung sướng gì nhưng ít ra cũng được ở bên cạnh Thiệu Huy."

Nghe vậy, tôi nhún mày, khó hiểu hỏi: "Vì sao chú lại tin tưởng cháu như vậy?"

"Chú không tin tưởng cháu. Chú tin vào ánh mắt của con trai chú."

Một câu nói như vậy đã khiến tôi không còn cách nào cự tuyệt lời của Lãnh Hải.

Ông ấy vốn dĩ rất lương thiện. Chỉ là đã sinh ra nhằm nơi, sinh ra nhằm chỗ mà thôi.

HẾT CHƯƠNG 21

Bạn đang đọc truyện *Ngủ Dậy... Anh Sẽ Cưới Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.